

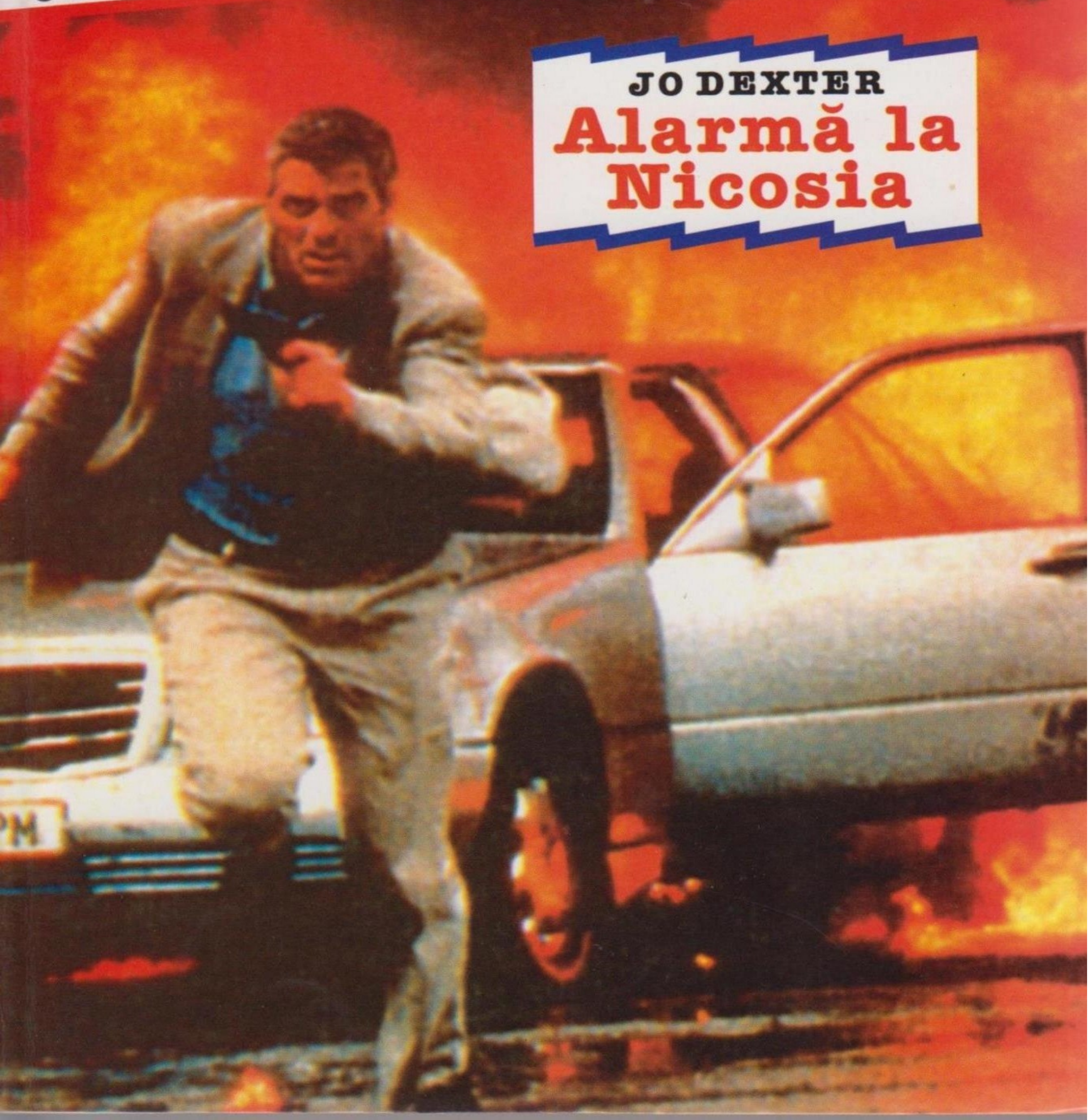
MERCENAR

WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

64 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

JO DEXTER

Alarmă la Nicosia

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

JO DEXTER

ALARMĂ LA NICOSIA

V.1.0

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2002

Totul a eşuat. Nu mai există gândire socială, nici luptă împotriva sărăciei, nici analize care să se opună deznodământului ameţitor. Există doar bogaţi care îşi apără privilegiile. Nu hrănesc şi nici nu educă poporul. Atunci nu e de mirare că islamul are mâinile pătate de sânge. Noi ştim că nu Allah ia arma în mână, ci cumplita disperare umană forţată să-şi inventeze un cer, chiar dacă e format din iad şi întuneric.

Declaraţia unui filosof egiptean făcută unui jurnalist occidental.

Să învăţăm să trăim cu toţii împreună, ca nişte fraţi. Altfel, vom muri toţi împreună, ca nişte proşti.

Martin Luther King

Nu zic, nenişorule, că n-ar fi adevăr în toată chestia asta. Dar nu poţi aştepta ca treaba să se rezolve de la sine trăgând la aghioase. Altfel, vom transforma lumea într-un abator monstruos şi toţi vom ajunge să ne miroasă gura a flori mai repede decât te-ai aştepta.

Agent special Michael O'Hara, şef al SQUAD

CAPITOLUL I

— Seară bună, fetelor! zise Barney Taylor, acceptând cu bucurie bacşişul consistent pe care i-l întindea blonda înaltă.

În general, familiaritatea nu era obişnuită cu stilul femeilor pe care la ducea până la intrarea în *Waldorf-Towers,* pe Strada 5, în spatele celebrului *Waldorf-Astoria* şi la două blocuri de Rockefeller Center, dar pe astea era destul să le vezi sau să le auzi ca să te prinzi că nu erau locatarele unui apartament de două mii cinci sute de verzişori. O blondă cu pielea diafană şi crăcii lungi şi o mică negresă nervoasă, cu nişte ochi ca doi tăciuni aprinşi şi nişte sâni în formă de obuze de calibru mare.

Amândouă erau îmbrăcate foarte economicos, din motive care nu aveau nici o legătură cu canicula, dar care lăsau să se presupună că veniseră să stoarcă de bani un boşorog de armator grec sau un emir impotent şi plin de petrodolari.

Barney era obişnuit. În fiecare săptămână ducea cu maşina zeci de astfel de *call-girls* spre marile hoteluri din Manhattan.

Le luase de la Hoboken şi, pentru că îşi povestiseră viaţa pe traseu, ştia că pe blondă o chema Jessica Tatum şi pe negresă Charlene Bridges. Nişte nume bune de reţinut... Dacă ar fi câştigat „cocotierul”[1], putea oricând să le „împingă” un telefon ca să vadă dacă sunt libere...

— Vom încerca, răspunse Jessica cu un suspin care spunea multe despre speranţele lui de a se distra.

Barney îi zâmbi în oglinda retrovizoare. Ar fi schimbat foarte bucuros locul cu mahărul care urma să se gudure pe lângă aceste două frumuseţi. Dar, după toate aparenţele, locurile nu puteau să se schimbe. „Cine nu riscă nu câştigă”, zice totuşi proverbul, şi Barney îşi încercă totuşi norocul, de dragul onoarei, ştiind că avea toate şansele s-o dea în bară.

— Puteţi să-mi lăsaţi cartea voastră de vizită, pentru cazul în care dau peste un turist interesat...

Chestia asta reuşea totdeauna.

— Mulţumesc, zise Jessica, dar lucrăm totdeauna cu aceeaşi filieră.

— Ce te amesteci, băi părosule? zise mai puţin politicos Charlene. Noi suntem *call-girls,* nu curve de la colţul străzii cu

[1] Loterie ţinută ilegal de organizaţii mafiote, (n.a.).

cincizeci de dolari futaiu’! Ce ţi-ai închipuit când ne-ai cerut adresa?

— Bine... Bine, scuze, mormăi Barney. Am vrut să mă fac şi eu util.

Înainte de a se da jos din taxi, Jessica făcu ultimele recomandări colegei sale care, după câte înţelesese Barney, o însoţea pentru prima dată în una dintre acele „misiuni speciale”:

— Nu faci ochii cât cepele în faţa a tot ce străluceşte, nu salivezi când vezi maldărul de lovele, nu faci tâmpenii când te uimeşte ceva, chiar dacă te „mănâncă” rău de tot, şi, natural, ai grijă cum vorbeşti.

— Fii liniştită, fată, zise Charlene, foarte sigură pe ea. Ştiu care e vrăjeala. Tata era un *professor*[2] celebru în tot Cartierul francez din New Orleans. Ştiu cum să mă port, ce crezi! Eu am fost crescută în lumea mare!

Un portar în livrea veni să le întâmpine pe cele două femei şi se înclină cu respect în timp ce coborau din maşină. Barney se uită în urma lor. Clientul era probabil un amator de contraste. Jessica Tatum îl făcea să se gândească la o gazelă imensă, care mergea balansându-se într-un ritm insolit, ca un zmeu la capătul sforii. Charlene Bridges era o felină suplă şi puternică, ale cărei membre se articulau armonios, asemenea unor biele bine unse. O mică panteră neagră!

Fiecare în genul ei, fetele erau nişte adevărate bombe sexuale, iar Barney le găsea atât de excitante, încât era gata să creadă că erau fabricate pe măsură pentru meseria pe care o făceau. Amândouă aveau nişte mişcări de fund capabile să insufle porniri vinovate chiar şi în sufletul sfânt al unui anahoret centenar! De altfel, portarul de la *Waldorf-Towers,* care le însoţea, părea că merge în zigzag, atât de greu îi venea să-şi găsească treptele. Barney îl înţelegea foarte bine.

Şi ar fi putut să-l înţeleagă şi mai bine dacă ar fi auzit ce-i spunea Jessica colegei sale Charlene:

— Porcul ăsta bătrân de Mehmed Shain are un burtoi ca al lui Buddha, dar o „năzbâtie” ca o spirală făinoasă clocotită.

— Aoleu! zise Charlene.

— Ba nu! replică Jessica cu entuziasm. Ăsta e clientul ideal. Imediat se scapă! Dacă îl luăm cum trebuie, terminăm treaba în doi timpi şi trei mişcări. Pe urmă, îi trebuie ore întregi ca să mai

---

[2] Pianist de bordel. Numai bordelurile luxoase folosesc muzicanţi (n.a.).

poată ceva, iar noi ne-am câştigat seara repede şi bine.

Când ajunseră la ascensor, după transmiterea parolei la recepţie, portarul, arătând la faţă ca o vânătă, fu vizibil uşurat să le vadă dispărând ca să se ducă să primească alţi clienţi. Uitând ce promisese, Charlene se extazia în faţa artei decorative exuberante de la *Waldorf-Towers.*

— Măiculiţă! şopti ea în timp ce cabina se ridica spre etajul douăzeci şi doi, unde se afla apartamentul nababului egiptean Mehmed Shain. Ce frumuseţe! Ai văzut bijuteriile din vitrine, fată? Când am aruncat o privire la preţuri, am crezut că nu văd bine!

Observând privirea ofuscată a unei baborniţe plină de diamante, bronzată, „echipată” cu perucă şi proteză după modelul mumiilor scoase în fiecare an la iveală la Hollywood pentru înmânarea premiilor, Jessica îi făcu semn cu piciorul colegei sale.

Charlene dădu din umeri cu nepăsare.

— Pentru „antichităţile” astea trebuie să umbli cu mănuşi? Să nu contezi pe mine, fată. E normal să te „şifonezi” când ai ajuns la stadiul ăsta de uzură. Ce altceva ar putea să facă?

Jessica nu răspunse. Prea îi venea să râdă. Şi nu era singura în ascensor, începând chiar cu liftierul. Şi, de altfel, înţelesese că era mai bine s-o lase pe Charlene să se exprime cum ştia ea decât să încerce să-i bage pe gât câteva frânturi de educaţie tardivă. În felul ăsta te expuneai mai puţin ridicolului unor replici incontrolabile. În acelaşi timp, spera că amica ei va şti să se poarte ceva mai bine cu clientul, altfel ea, Jessica, va avea numai necazuri.

Ascensorul se opri la etajul optsprezece şi starul antediluvian coborî, urmat de un căţel bicolor şi împodobit cu fundiţe, pe care Jessica, de la înălţimea ei de un metru şi optzeci şi trei, nu-l remarcase până atunci...

*

*   *

Craighton MacFarlane scoase din buzunar un carneţel plin de semne cabalistice şi se concentră un moment ca să le descifreze.

Aşezat în faţa lui pe un fotoliu mare de piele arămie, Mehmed Shain duse ceaşca de ceai la buze şi aşteptă răbdător. De mai bine de cincisprezece ani de când se cunoşteau, cei doi bărbaţi se obişnuiseră unul cu celălalt şi se suportau cum se suportă doi soţi care sunt împreună de foarte multă vreme: cu un amestec ciudat de agasare şi bunăvoinţă.

— Pentru lupta de aproape, zise în cele din urmă MacFarlane, am un lot foarte interesant de pistoale-mitralieră americane MAC-10 de calibru 45 cu încărcătoare de treizeci de cartuşe. Poate că vom găsi o posibilitate de a furniza surdine pentru aceste arme, dar trebuie să verific.

Fost membru al contraspionajului egiptean (Mabâes), reconvertit în traficant de arme, Shain folosise foarte inteligent vechile reţele de relaţii şi, actualmente, piaţa lui se întindea asupra unei mari părţi din Orientul Apropiat, Africa de Nord şi fosta Iugoslavie.

Craighton MacFarlane venea de la CIA. În momentul retragerii, acesta urmase o traiectorie prea „frecventă” după părerea serviciilor secrete din lumea întreagă. Şi el se ocupa cu armele, sprijinindu-se pe vechile reţele, şi aproviziona, în funcţie de conflictele care izbucneau pe glob, traficanţi precum Mehmed Shain. MacFarlane avea şaizeci de ani, dar se ţinea bine, se îmbrăca elegant şi se străduia să arate ca un tip distins. Shain era, în schimb, mic de statură, grăsuţ şi aproape chel. Era putred de bogat şi-i plăcea să arate asta. Dar aparenţele puţin cam exhibiţioniste nu-l împiedicau să fie, când era nevoie, un vulpoi şiret.

— Nu va fi necesar, zise el, luând o înghiţitură din ceaiul verde, dulce şi fierbinte.

Craighton MacFarlane ridică o clipă nasul din carneţel şi se uită la celălalt cu un aer mirat. Apoi îşi continuă propunerile:

— Mai deţin şi o sută de lăzi de rachete de asalt Colt CARI 5 şi o provizie foarte importantă de încărcătoare de douăzeci de cartuşe, căreia va trebui, dacă eşti interesat, să-i determin masa exactă şi, în consecinţă, preţul. Una dintre legăturile mele şi-a procurat în ultima vreme puşti de asalt uşoare FN-FAL, de fabricaţie belgiană. Şi ştii foarte bine că armele belgiene au o calitate care...

Mehmed Shain puse ceaşca jos şi îl întrerupse cu un mârâit.

— Dar, în fond, ce vrei? întrebă MacFarlane.

— Am nevoie de o ladă, de una singură, de Fuel-Air-Explosive, zise în cele din urmă egipteanul. Nimic altceva.

Urmă o tăcere, care trecu lent şi greoi ca un şlep supraîncărcat. Craighton MacFarlane se aplecă înainte, luă paharul de Konckando de pe masa joasă şi bău o înghiţitură, după care se uită fix în ochii interlocutorului său.

— Fuel-Air-Explosive! Ţi-ai pierdut minţile, Mehmed?

— Nu cer decât o singură ladă, pentru că am un client

garantat. Găseşte-mi chestia asta repede şi îţi voi da cât îmi ceri, dragul meu Craighton.

Americanul se enervă.

— E imposibil, şi tu ştii foarte bine asta! Nu-ţi pot furniza arme susceptibile să servească la comiterea unor atentate pe teritoriul ţării mele sau al unei ţări prietene. E o problemă de prudenţă şi de deontologie!

— Haide. Craighton, insistă egipteanul cu un zâmbet mieros. Nimic nu e imposibil dacă ai puţină bunăvoinţă...

Urmă din nou un moment de tăcere, apoi MacFarlane mai bău o gură de whisky şi zise:

— Mehmed, nu există decât o singură soluţie ca să-ţi pot furniza Fuel-Air-Explosive în condiţii care să satisfacă ideea pe care o am eu despre bunul-simţ şi despre morală. Îmi comunici identitatea clientului şi organizezi o întâlnire cu el. Înţelegi foarte bine că, fiind vorba de nişte arme cu o capacitate de distingere atât de mare, vreau să am toate garanţiile.

— Voi încerca să aranjez întâlnirea, zise Mehmed Shain. Clientul meu se află în acest moment în Statele Unite. Poate că va accepta întâlnirea.

— Spune-i că este o condiţie *sine qua non,* ceru americanul pe un ton autoritar.

*

*   *

După încă două etaje, fetele ajunseră la apartamentul luxos al lui Mehmed Shain. În anticameră fură primite de doi oameni.

— Măsură de prudenţă indispensabilă, şopti Charlene la urechea colegei sale, în cazul în care una dintre noi ar avea ideea să salte punga domnului Shain în timp ce cealaltă s-ar ocupa de coiţele lui.

Jessica îi trase cu cotul în coaste, dar se amuză în sinea ei. Dar zâmbetul ei interior se preschimbă în grimasă când una dintre gărzile de corp le invită într-un salonaş. În urma unei mişcări, o parte a hainei se deschise şi tânăra femeie zări, o fracţiune de secundă, mânerul unui pistol pe care individul îl purta la subsuoară.

— *You'll have to wait a little, ladies,* le anunţă el cu un accent care ar fi făcut să pălească un papagal din Amazonia, *mister Shain is not ready yet*[3]*.*

---

[3] Va trebui să aşteptaţi un moment, doamnelor, domnul Shain nu este încă gata. (n. tr.).

— N-ai grijă, băieţică, o facem şi p-asta dacă ne aduci un whiskyuleţ cu cuburi de gheaţă, zise chicotind Charlene.

Jessica mai venise de câteva ori să-i „ţină companie” lui Mehmed Shain. Cu o lună în urmă, egipteanul îi recomandase pe unul dintre clienţii lui. Fusese atât de mulţumit, încât mai pusese cinci sute de dolari la cei două mii conveniţi pentru o noapte. Jessica crezuse atunci că găsise filonul de aur.

Acum însă era mai puţin sigură de asta, văzându-l pe acel tip cu puşcociul sub braţ. De altfel, din ziua în care Shain îi prezentase gărzile de corp, acel Rauf o făcuse să se înfioare de teamă cu capul lui aproape ras, urechile clăpăuge – care probabil că îi permitea să meargă fără efort când avea vântul în spate! – şi pielea lui verzuie de culoarea uniformei militare. Iar, de când primul ei iubiţel – cel care, cum se zice, îi deschisese viitorul – fusese ciuruit de gloanţe de un rival înarmat cu o puşcă cu ţeava retezată, Jessica avea o oroare viscerală faţă de armele de foc.

Cealaltă „gorilă” se numea Mustafa. Era mai scurt decât colegul lui, mai solid, cu pielea mai neagră şi avea faţa ciupită de vărsat. Era deci şi mai urât decât Rauf, dar avea cel puţin meritul că nu înţelegea engleza. Asta îi conferea un aer mai şters, deci mai puţin redutabil. „Probabil numai aparent”, îşi zise Jessica, aşezându-se pe scaunul Ludovic al XV-lea pe care i-l arăta Rauf în timp ce se uita la ea cu privirea lui plină de răceală.

Vizibil asiguraţi că cele două fete nu puteau în nici un caz să constituie o ameninţare, Rauf Bensaid şi Mustafa Sinsedin le lăsară singure.

— Poate că am făcut o gafa cerând alcool unor musulmani, zise Charlene imediat ce fu sigură că nu mai putea să fie auzită.

Jessica dădu din umeri, nepăsătoare.

— Posibil, dar nu asta mă preocupă. Ai văzut ce-are Rauf sub haină?

— Cine?

— Rauf, tipul înalt şi verzui, cu urechile clăpăuge.

— Are un pif-paf! Şi?

— Şi asta nu te...

— Păi, fată, zise Charlene întrerupând-o, azi toate gărzile de corp ale marilor mahări sunt înarmate până-n dinţi. Mai ieşi şi tu din casă...

Jessica Tatum nu păru foarte convinsă.

— Nu crezi că te uiţi prea mult la televizor? Tot văzându-i pe ăia mierlindu-se în seriale idioate, oamenii încep să creadă că lucrurile se petrec la fel şi în viaţa reală.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult respectivu', nu puşcociu', zise Charlene. Ăsta e poponar cum mă vezi şi cum te văd!

— După ce-ai văzut asta? întrebă Jessica, stupefiată.

— Păi, după privire, fată, după privire. După două gagicuţe ca noi, toţi bărbaţii întorc capul. L-ai văzut pe taximetrist şi pe celălalt, ăla care era aproape negru?

— Mustafa, preciză Jessica.

— Ăla, zise Charlene. Ne dezbrăca din privire. Rauf, nimic. Ţi se pare normal?

— Ai dreptate, recunoscu Jessica. Are o privire rece, dar asta nu spune nimic despre preferinţele lui sexuale.

— Eu îţi spun că da, insistă Charlene. La poponari sunt două feluri de tipi. Unii care adoră femeile, pentru că se simt ca făcând parte din aceeaşi tabără, şi cei care le urăsc, pentru că le e frică de ele. Rauf ăsta e un poponar din a doua categorie, pot să jur. Pe ăsta nu e nevoie să-l împingi prea mult de la spate ca să devină Jack Spintecătorul!

— Poate că mergi prea departe, zise Jessica.

— Deloc. Există semne care nu înşală, fată, replică Charlene, vizibil pregătită să-i servească amicei sale un argument doborâtor.

Dar nu mai zise nimic, căci un servitor în costum negru şi cu o faţă înţepată intra în salon, aducând o tavă. Servitorul, fără să spună ceva, aşeză pe o masă două pahare, o sticlă de Konckando, un recipient cu cuburi de gheaţă, felii de lămâie, după care plecă aşa cum venise.

— Trage o înghiţitură, fată, zise Charlene, umplând paharele. Asta o să-ţi ridice moralul.

Avea dreptate. După două-trei guri de whisky, Jessica simţi cum i se colorează obrajii, în timp ce temerile dispăreau. Contrar colegei sale Charlene, ea nu rezistase niciodată la alcool, şi era deja într-o dispoziţie aproape veselă când auziră de pe culoar vocea lui Mehmed Shain care îşi conducea oaspetele.

— Pe curând, dragul meu Craighton, şi gândeşte-te bine la propunerea mea. Îţi dau cât ceri.

— O să văd ce pot să fac, răspunse o voce distinsă de bărbat care vorbea cu accentul „scrobit” al celor din Noua Anglie. Dar nu uita că Fuel-Air-Explosive a fost poreclită „bomba nucleară a săracului”. Este o armă dintre cele mai redutabile, care nu trebuie dată pe mâna oricui. Dacă accepţi condiţiile mele şi clientul tău prezintă toate garanţiile de respectabilitate cerute de mine, poate că voi putea să fac ceva.

Cele două fete se priviră cu gura căscată.

— Se mai întâmplă, îi explică Jessica cu glas scăzut. Sunt în stare să zică tot felul de chestii fără să le pese de prezenţa noastră. Facem, cum s-ar zice, parte din mobilier.

Charlene era consternată.

— Măi, să fie!...

Nu avu timp să spună mai multe. Doi bărbaţi treceau pe culoar prin faţa uşii salonului rămasă deschisă. Unul dintre ei, un bărbat scurt şi grăsuţ, aproape chel, pe care Charlene îl identifică imediat ca fiind Mehmed Shain, se întoarse spre ele şi zâmbi.

— Sunt la dispoziţia voastră în câteva minute, domnişoarelor.

Celălalt bărbat, mai înalt, cu părul cărunt şi pus la patru ace, le aruncă o privire şi zise:

— După câte văd, Mehmed, nu ţi-ai pierdut bunele obiceiuri!

— Nici vorbă de asta, dragul meu Craighton. Aceste tinere persoane se află aici pentru afacerile mele. Au sarcina să menţină buna dispoziţie a clientului meu.

Shain şi MacFarlane îşi continuară drumul, lăsându-le pe Charlene Bridges şi pe Jessica Tatum să-şi pună tot felul de întrebări.

— Apropo, zise MacFarlane, era să uit! Fata mea vrea să viziteze Cairo la sfârşitul lui iulie. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar ştii cum sunt tinerii din ziua de azi...

*

*   *

În salonaş, Charlene era foarte agitată.

— Crezi că moşulanii ăştia fac trafic de arme? murmură ea.

Jessica pălise la faţă. Alcoolul şi angoasele nu-i făceau bine deloc.

— Nu... Nu ştiu. Poate. Poate că e legal. Dar mai curând s-ar zice că nu. Nu... nu-mi place asta, Charlene. Poate că ar trebui să luăm legătura cu poliţia...

— Poliţia! Eşti bolnavă, fată? Dacă ne ducem la nenorociţii ăia, o să ne trezim noi la mititica, ştii foarte bine asta. Noi am venit aici să facem o treabă. O facem, luăm mălaiu' şi plecăm. Restul nu e treaba noastră, nu ne priveşte.

*

*   *

— Ce mai face micuţa Whitney? întrebă Shain, cu o voce în care se simţea o nuanţă de afecţiune autentică.

— O micuţă care şi-a serbat treizeci de ani în aprilie trecut, dragul meu Mehmed, îi răspunse MacFarlane cu un zâmbet

adipos de tată. Ar fi timpul să-mi facă nişte nepoţei...

— Doamne, ce mai trece timpul! filosofa Mehmed Shain. Dar, aşa cum spuneai, Craighton, Cairo, în timpurile astea, nu mai e un oraş sigur, cu islamiştii ăia turbaţi care pun bombe peste tot. Nu mai zic că în luna iulie este mult prea cald ca să faci turism în condiţii bune.

— Asta i-am spus şi eu, răspunse MacFarlane. Dar nu vrea să ştie de nimic. Închipuie-ţi că încăpăţânata asta s-a reînscris la Vassar[4] pentru că s-a înfiinţat o catedră de egiptologie. Totuşi, la vârsta ei!

Shain îl compătimi în mod sincer.

*

*   *

Charlene era dezamăgită.

— Ne-am înşelat, fată. Nu pot să-mi închipui nişte traficanţi de arme flecărind în felul ăsta.

Jessica dădu din cap. Era mai bine aşa.

*

*   *

— Dacă nu reuşeşti s-o faci să se răzgândească, pot să-i dau o escortă, propuse Shain. Voi fi în Egipt toată vara. Rauf va fi un însoţitor perfect pentru simpatica Whitney.

MacFarlane îi mulţumi cu căldură.

— Lasă, dragul meu Craighton, ştii foarte bine că totdeauna am ţinut la fata ta, zise Mehmed Shain. Şi, pe urmă, datorez un astfel de serviciu unui vechi amic ca tine...

*

*   *

Ecoul vocilor se diminua pe măsură ce interlocutorii se apropiau de ieşire. În salon, Charlene îşi umplu din nou paharul cu whisky şi-i făcu cu ochiul colegei sale.

— Iată o tipă care va petrece o vacanţă plăcută cu verzuliul în cârca ei toată ziua, zise ea, chicotind, după care duse paharul la gură.

— În orice caz, nu riscă nimic dacă Rauf e chiar cum zici tu...

*

*   *

Cele câteva minute se transformaseră într-o jumătate de oră în momentul în care egipteanul îşi făcu apariţia în salonaş. Era

---

[4] Universitatea feminină cea mai selectă de pe Coasta de Vest, (n.a.).

însoţit de un bărbat de vreo treizeci de ani, brunet, cu părul ondulat şi bărbos. Înalt, lat în umeri, cu un veşmânt lung foarte subţire, aşa cum poartă orientalii când încă nu au împlinit douăzeci de ani. Avea nişte ochi negri, în fundul cărora licărea acea luminiţă care trădează indivizii cu un libido puternic.

„Numai să-i placă negresele”, îşi zise Charlene, în timp ce Jessica îşi zicea exact invers. Shain făcu prezentările:

— Dragul meu Mikis, iată-le pe fetele noastre din această seară. Jessica şi...

Scoase din buzunar o carte de vizită, se uită rapid pe ea şi continuă:

— ... şi Charlene.

Mikis salută cu o mişcare a capului.

— Domnişoarelor, continuă egipteanul, el este Mikis Kiprianou, un prieten excelent, cu care, nu mă îndoiesc, vă veţi înţelege de minune. Mai întâi vom cina la *Delmonico’s,* apoi vom merge să bem un păhărel la *Red Parrot,* după care vom termina seara într-un loc mai intim. Vă convine?

Le convenea perfect. Şi nu numai pentru că erau plătite ca să se supună dorinţelor clientului. Jessica era moartă după nopţile petrecute cu fast la New York. Iar Charlene nu pusese niciodată piciorul într-un restaurant de lux ca *Delmonico’s* şi nici într-un local de noapte ca *Red Parrot.* Aceste nume aveau un nimb magic, ca locurile interzise sau experienţele iniţiatice, şi iată că aproape simţea o anumită afecţiune pentru Mehmed Shain care avea să-i permită să cunoască aceste locuri.

Charlene Bridges se înfiora de plăcere, iar Jessica Tatum uitase de toate temerile când, zece minute mai târziu, Mustafa veni să ia micul grup de la intrarea în *Waldorf-Towers* la volanul Mercedes-ului 600 blindat al lui Mehmed Shain.

Tinerele femei erau departe de a-şi imagina că în acelaşi moment, la etajul douăzeci şi doi, în oficiul luxosului apartament, Rauf Bensaid forma un număr de telefon pe claviatura unui telefon portabil special.

O voce îi răspunse imediat:

— Biroul şeicului Omar Abdel Rahman. Ascult.

— *Salam aleikum,* Hossam, zise Rauf Bensaid, ştiind că va fi recunoscut după voce. Dă-mi-l urgent pe şeic.

Trecură câteva minute, însoţite de pârâituri, apoi Omar Abdel Rahman vorbi în receptor.

— Am noutăţi, Sidi Omar, anunţă cu mândrie Bensaid după politeţurile de cuviinţă. Clientul pentru Fuel-Air-Explosive este

Mikis Kiprianou, liderul mişcării Eoka B.

Nu era nevoie să spună mai mult. Şeful islamist egiptean Omar Abdel Rahman cunoştea foarte bine mişcarea cipriotă Eoka B care, prin violenţă, încerca să expulzeze comunitatea turcă din insulă şi să obţină alipirea definitivă a Ciprului la Grecia.

— Ai făcut o treabă bună, zise Abdel Rahman, MacFarlane le furnizează materialul?

— Se pare că există nişte condiţii, Sidi Omar. Dar nu am putut să ascult toată convorbirea. Shain şi Kiprianou sunt acum la distracţie în New York împreună cu două căţele. Cu siguranţă că îşi vor dezlega limba în aşternut. Voi încerca să găsesc pe cineva care să le interogheze pe curve. Nu ştiu cum e Kiprianou, dar Shain este foarte imprudent cu personalul în general şi cu fetele în special. E un comportament destul de uimitor pentru un fost ofiţer din Mabâes.

— Nu chiar atât de uimitor, Rauf, dacă cunoşti obiceiurile egiptene. La noi, femeile şi servitorii pot să audă tot pentru că nu au dreptul să vorbească. Obiceiul de a vorbi despre subiectele cele mai secrete în prezenţa lor este ceva curent şi constituie o sursă de imprudenţă pentru un mare număr de oameni. Mehmed Shain, deşi a fost ce-a fost, nu face excepţie de la regulă. Uită, pur şi simplu, că America nu e Egipt. Dar e destul de uşor de înţeles. Întreaga carieră a lui Shain s-a derulat pe teritoriul naţional.

Abdel Rahman păstră o scurtă tăcere, apoi adăugă:

— Ce să-i facem, Mehmed e format la vechea şcoală!

Rauf zâmbi. Abdel Rahman avea cel puţin cincisprezece ani mai mult decât Mehmed Shain şi era orb, ceea ce nu-l împiedica să-şi conducă cu o mână fermă organizaţia teroristă şi integristă. Acest gen de insolenţă constituia diferenţa între oamenii mari precum şeicul Omar Abdel Rahman şi marea masă a oamenilor.

Urmă o nouă tăcere, după care Abdel Rahman ordonă pe un ton simplu şi fără replică:

— Laşi la o parte povestea asta cu confidenţele în aşternut. E complicat şi lipsit de interes. Important este să supraveghem de aproape mişcările lui Shain, ale lui Kiprianou şi ale lui MacFarlane. Şi să facem în aşa fel încât numai noi să cunoaştem secretul acestei tranzacţii cu lotul Fuel-Air-Explosive.

De şapte ani de când lucra pentru el, Rauf Bensaid începea să cunoască bine felul în care reacţiona bătrânul şef fundamentalist. Şi îi anticipa mişcările cu o oarecare plăcere.

— Dacă crezi că femeile alea ştiu prea mult, o să le suprimi,

ordonă Abdel Rahman.

Nu se înşelase.

— Fă totul cât mai discret, adăugă Abdel Rahman.

Rauf Bensaid tresări uşor.

— Contaţi pe mine, Sidi Omar, răspunse el, întrebându-se deja cu care dintre acele putori o să înceapă.

Omar Abdel Rahman interveni însă imediat:

— Dacă nu poţi să le elimini pe amândouă în acelaşi timp, începe cu cea care va petrece noaptea cu Kiprianou. Nu mai trebuie să-ţi precizez că ar fi mai bine ca toată treaba asta să nu apară ca o lichidare făcută de un profesionist. Nu trebuie să atragem asupra noastră atenţia FBI-ului sau a OCSF-ului[5]. Fă în aşa fel încât să semene cu crimele unor jefuitori sadici. Având în vedere profesiunea exercitată de acele tinere persoane, presupun că înscenarea nu va fi foarte dificilă.

Se înţelegea de la sine. Un zâmbet plin de cruzime deformă trăsăturile lui Bensaid.

— Pentru plată, procedăm ca de obicei. Abdel va face livrarea la *F Stop Café.* Mă suni unde ştii ca să-mi transmiţi rezultatul acţiunii tale şi să fixezi o zi pentru întâlnire după orele tale de lucru. *Salam aleikum,* Rauf, şi Allah să fie cu tine.

Ăsta era Sidi Omar: eleganţa marelui şef. Rauf nu fusese niciodată nevoit să ceară ce i se datora.

— *Salam aleikum,* Sidi Omar. O să le vin de hac căţelelor. Aveţi încredere, Allah îmi va îndruma mâna.

*

*   *

Era aproape şapte dimineaţa când Mercedes-ul 600 cenuşiu al lui Mehmed Shain o lăsă pe Jessica Tatum în faţa numărului 1645 de pe North Willow Avenue din Hoboken. Casa mare din lemn era vopsită în culori vii, cochetă, primitoare, ca miile de case asemănătoare construite în jurul New York-ului şi în pădurile din New Jersey pentru adăpostirea truditorilor care, zilnic, transpirau în birourile, magazinele, atelierele şi şantierele din *Big Appel*[6]. Împărţită în patru locuinţe, ea cuprindea două garsoniere la parter şi altele două la etaj, deservite de două scări exterioare.

---

[5] *Organized Crime Strike Force* – Celulă specială, formată din magistraţi şi poliţişti, ea are puterea de a interveni în toate statele, ca şi FBI-ul, având sarcina să lupte împotriva crizei organizate sub toate formele, (n.a.).

[6] Porecla New York-ului. (n. tr.).

Blonda înaltă împinse bariera, străbătu peluza, pe care plutea un văl de ceaţă matinală, şi intră în imensa garsonieră de la parter care îi slujea drept locuinţă şi, ocazional, drept loc de întâlnire cu clienţii privilegiaţi.

Închise uşa cu piciorul, traversă clătinându-se bucătăria mare în stil american, intră în dormitor, îşi aruncă geanta pe un taburet şi se trânti pe pat cu braţele desfăcute. Era ameţită de oboseală, de alcool şi de plăcere. Mikis Kiprianou nu se comportase ca un client, ci ca un amant. Un adevărat armăsar. O călărise toată noaptea până când îl rugase s-o cruţe, după o serie de orgasme cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci. Dacă toţi clienţii ar fi fost ca ăsta! Să încasezi două mii cinci sute de dolari ca să fii călărită de un astfel de „artist” era un adevărat delir!

Se gândi cu milă la biata Charlene care fusese dusă acasă pe la miezul nopţii, după câteva triste gesticulări în patul grăsanului Mehmed Shain, după care adormi fără să se fi dezbrăcat şi demachiat.

*

*   *

Rauf Bensaid se uită la ceas. Era aproape opt. În curând îşi termina serviciul. Bău ceaşca de cafea pe care şi-o turnase şi se ridică. Atunci auzi un zgomot dinspre ascensoare. Se întorcea Mustafa.

— O cafea, Mustafa? zise el pe un ton ademenitor.

Mustafa acceptă.

— Uf! Bine c-am terminat şi pot să mă odihnesc şi eu.

— Le-ai dus acasă pe fete? întrebă Rauf pe un ton neglijent.

— Numai pe blondă, răspunse Mustafa Sinsedin. În noaptea asta am fost în serviciul lui Kiprianou, Paşa a plecat de la *Red Parrot* cu negresa într-un taxi. Cred că a avut chef să i-o dea la supt pe bancheta din spate, ca să-şi amintească de vremurile bune când ciocănea curvele din Cairo cu trei bănuţi!

— Unde stă blonda? întrebă Rauf pe un ton la fel de detaşat.

Mustafa bău o gură de cafea şi ridică ochii spre el cu un aer amuzat.

— Te-ai da la ea?

— De ce nu? răspunse Rauf, zâmbind.

— Chiar dacă ai avea destui bani, nu cred că în momentul ăsta ar fi în stare să facă faţă. Kiprianou i-a tras-o toată noaptea. Eram în camera vecină şi i-am auzit. Şi pot să spun că, dimineaţă, chestia asta se vedea pe faţa ei ca un zgârie-nori în

deşert. Avea cearcăne mari la ochi şi abia mai mergea.

Rauf Bensaid rânji uşor. Dar ceva îl jena în dreptul diafragmei. Femeile erau toate nişte scroafe...

— Dă-mi, totuşi, adresa. Vreau să-mi încerc norocul.

Mustafa i-o dădu fără să se lase rugat.

— Îţi urez noroc, frăţioare.

— Odihnă plăcută, zise Rauf.

Rauf cunoştea bine Willow Avenue din Hoboken. Luă hotărârea să închirieze o maşină ca să ajungă acolo. Dacă lua un taxi, ca să meargă în acel loc plin de case de raport, ar fi fost imediat remarcat.

*

* *

Era nouă şi jumătate dimineaţa când Jessica se trezi leoarcă, deranjată de valurile de lumină care intrau pe fereastră. Avu nevoie de câteva secunde ca să recapituleze, apoi să-şi aducă aminte că avea întâlnire cu un director de bancă după-amiază la ora şaisprezece. Îi va fi greu să facă faţă.

Jessica se ridică, se debarasă de bluză şi de fustă, rămânând doar în chiloţi, ciorapi şi sutien, apoi se duse să-şi stropească faţa cu apă. Asta o mai învioră puţin. Se aşeză în pat şi, înainte de a adormi din nou, luă hotărârea să ceară să fie trezită telefonic ca să nu rateze întâlnirea cu bancherul.

Ridică receptorul şi îşi dădu seama că telefonul nu mai avea ton. Mormăi nemulţumită, închise şi se ridică în căutarea altui post telefonic.

Apoi totul se petrecu foarte repede.

Jessica simţi curentul uşor de aer în momentul în care intră cineva. Pe jumătate buimăcită, tânăra femeie deschise uşa dormitorului şi se pomeni nas în nas cu verzuliul cu urechi clăpăuge pe care Charlene îl făcuse poponar.

— Rauf... zise ea.

Apoi văzu briciul pe care arabul îl avea în mână. Ticălosul venise s-o omoare şi smulsese firele telefonice ca să nu poată suna la poliţie! Vru să strige, dar arabul îi puse mâna la gură, o împinse pe spate în pat şi se trânti peste ea.

— Fii drăguţă cu mine şi totul va fi foarte bine, murmură arabul.

Gâfâia şi, prin pantaloni, îi simţea sexul tare. Nu era chiar atât de poponar! Deci, nu trebuia să intre în panică. Ca o gardă de corp fără bani, verzuliul venise, pur şi simplu, să-şi ofere gratis ceea ce alţii plăteau cu bani grei. Fata clipi de câteva ori.

El îi eliberă gura şi se ridică, rămânând totuşi călare pe ea şi fixând-o cu privirea.

Ea zâmbi.

— Asta vrei, nu? zise ea, scoţându-şi sutienul.

Fără o vorbă, Rauf se ridică, puse briciul pe un scaun, fără să-l închidă, şi se dezbrăcă.

— Vino, vino... şopti Jessica cu o voce răguşită.

În momentul în care tânăra femeie îşi scotea ciorapii, arabul vorbi pentru prima dată.

— Destul, căţea! În genunchi!

Ea se supuse imediat. Avea sub ochi dovada dorinţei lui. Ştia că bărbatul abia aştepta asta şi, în câteva secunde, va fi între buzele, între dinţii ei. În voia ei. Ca toţi bărbaţii, Rauf avea să devină jucăria ei.

Zâmbi din nou şi se uită la el, trecându-şi limba peste buzele umede. Apoi zâmbetul se transformă într-o grimasă de groază când arabul se eschivă şi luă briciul de pe scaun.

— Ce-ţi închipui? Te crezi demnă să-mi murdăreşti trupul?

Înmărmurită, Jessica înţelese că Rauf Bensaid nu era ca ceilalţi bărbaţi. Era nebun şi avea să o sacrifice pe altarul demenţei şi urii sale. Încremenise de stupoare în acea poziţie ridicolă şi supusă, în faţa acelui om care îşi scosese sexul fără să o lase să-l atingă.

Jessica nu simţi imediat durerea. Mai întâi văzu lama strălucind şi, în secunda următoare, sângele stacojiu curgând din sânul ei stâng. Rauf începu s-o insulte în engleză şi în arabă. Apoi o tăie la obraz, la sânul drept, la burtă, braţe şi umeri. Durerea deveni atroce.

Întreg orizontul tinerei femei era ocupat de arma argintie care îi tăia carnea, făcând să-i ţâşnească sângele, şi de acel sex lung şi întărit care se legăna în faţa ochilor ei, ca un şarpe fermecat de flautul unui fachir.

Deodată şarpele scuipă şi sământa ucigaşului se amestecă cu sângele tinerei femei. Nu corpul blondei îl făcea pe Rauf să juiseze, ci sângele, suferinţa, moartea ei convulsivă. Jessica vru din nou să ţipe. El înţelese şi nu-i dădu răgaz. Briciul îi tăie carotida şi tânăra femeie căzu pe o parte şi, după câteva spasme, muri.

Rauf închise ochii câteva clipe ca să-şi savureze plăcerea, apoi îi redeschise şi se trase înapoi, ca să se ferească de băltoaca de sânge care se întindea pe podea. Închise briciul, încuie uşa de la intrare şi, satisfăcut, se îndreptă spre duş ca să se spele.

Sacrificarea căţelei nu durase mai mult de un minut şi totul mersese foarte bine. Omar Abdel Rahman avea să fie mulţumit. Acum trebuia s-o găsească pe cealaltă târfă.

CAPITOLUL II

Fotografii îşi foloseau din plin blitz-urile şi medicii legişti şi tehnicienii din echipa procurorului luau note şi făceau tot felul de măsurători. Poliţiştii supravegheau toate mişcările cu o privire blazată. În interiorul apartamentului şi în jurul uşilor şi ferestrelor, mirosul era insuportabil. În dormitor bâzâia o mulţime de muşte mari şi negre.

— Asta e, zise Michael O'Hara, aplecându-şi corpul masiv ca să închidă fermoarul husei peste faţa tinerei Jessica Tatum. Am vrut s-o vezi înainte de a fi luată de-aici. Cred că asta ar putea să fie important ca să înţelegem ce se petrece în mintea ţăcănită a nebunului care a făcut aşa ceva.

Nike Forest, care primise telefonul urgent al lui O'Hara pe când se afla la Washington, sărise în primul avion şi coborâse la Newark. Apoi făcuse traseul de la aeroport până la Hoboken într-un taxi neclimatizat, era frânt de oboseală şi, din cauza valului de căldură şi umezeală care se abătuse peste New York la acel început de iulie, transpira abundent. Chiar şi banta de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng parcă transpira.

— Mersi pentru atenţia asta plină de delicateţe, Mike, zise el, scoţând din scurta fără mâneci un pachet de ţigări turtit ca o producţie canină călcată de un „norocos". Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine. Acum, cred că ar fi mai prudent să ieşim afară ca să stăm de vorbă. În caz contrar, nu mai răspund de destinul acelor ouă cu şuncă servite în ajun.

Agentul special O'Hara, şeful SQUAD-ului, dădu din capul acoperit cu o chică roşiatică.

— Să mergem, nenişorule. Ai dreptate, cam pute.

Părăsiră dormitorul.

— Deşi am văzut chestii şi mai şi, adăugă roşcovanul în timp ce traversau bucătăria.

— Mike, zise oftând omul cu bantă neagră, lipindu-şi sub mustaţă o ţigară strâmbă ca degetul unui artritic, şi eu am văzut altele şi mai şi. Masacrele din Africa, în Liberia de exemplu. Asta cu mult înainte de Rwanda şi de o oroare la fel de demenţială, numai că s-a vorbit mai puţin despre asta.

— Auzi, nenişorule, interveni omul de la SQUAD, adică ce vrei să spui cu asta?

— Mai nimic, răspunse Mercenarul, pornind investigaţiile în

numeroasele buzunare ale scurtei pentru scoaterea din ascunzătoare a vechii sale brichete Zippo. Vreau doar să spun că, chiar dacă ai „flirta” cu cancerul, asta nu înseamnă că trebuie să renunţi la a te mai trata de gripă.

O'Hara se uita la el de parcă în faţa lui ar fi fost un extraterestru.

— După atâţia ani de „căsătorie”, e emoţionant să descopăr că încă te mai pot uimi, Mike, zise Forest, rânjind, în timp ce-şi aprindea ţigara Camel la flacăra albăstruie a brichetei.

Ieşiră pe peluza plină de vehiculele poliţiei, morgii şi FBI-ului. La câţiva metri de acolo, un cordon de siguranţă îi împiedica pe curioşi să se apropie.

— Uită-te şi tu câtă lume atrage carnea putrezită! remarcă O'Hara, trăgându-l pe Mercenar spre umbra răcoroasă şi parfumată a unui cedru mare.

— Este una dintre constantele cele mai remarcabile din istoria omenirii, împreună cu minciuna, războiul, adulterul, genocidul, bârfa, rasismul, tâmpeniile de toate felurile şi inexplicabila dar atât de plăcuta predilecţie a femeilor pentru brute solide şi păroase de genul meu, filosofa omul cu bantă neagră, dând primul fum afară pe nări.

Mike O'Hara îi răspunse cu un râgâit zgomotos, care ar fi putut să însemne, în funcţie de inspiraţie sau de sensul vântului, un asentiment morocănos, toată mizeria lumii, un strigăt de revoltă sau: „Eşti sigur că n-ai uitat nimic?”

— Auzi, Mike, continuă Mercenarul, trecând la un mod de exprimare mai convenţional, de când face SQUAD pe poliţia de moravuri? Parcă treaba ta era terorismul.

— O să-ţi explic chestia asta, nenişorule, zise roşcovanul, agitând mâna ca să împrăştie fumul ţigării pe care Forest i-l tot sufla în faţă. De fapt, este vorba de un asasinat sadic, nu de un caz de moravuri.

Omul cu bantă neagră se încruntă, nedumerit.

— Ai putea să fii mai explicit? Când m-ai trezit, dimineaţă în zori, mi-ai spus că era vorba de violenţe sexuale...

— Da şi nu, răspunse O'Hara. Dar să începem cu începutul. Mai întâi, am avut noroc de două ori. Întrucât căldura umedă a accelerat procesul de descompunere şi mirosul a făcut ca vecinii să vadă ce s-a întâmplat.

Cadavrul numitei Jessica Tatum fusese descoperit exact la zece zile după asasinarea ei. Tinerei femei nu i se cunoştea familia; or, în meseria de *call-girl,* se întâmplă destul de des ca

fetele să dispară fără să-şi lase adresa şi, bineînţeles, numai în cazuri rarisime clienţii care dau cu nasul într-o uşă închisă sau văzând că telefonul nu mai funcţionează semnalează la poliţie absenţa iepşoarei lor favorite.

Forest îi atrase atenţia lui O'Hara că Jessica, fiind locatară, cineva s-ar fi îngrijorat de soarta ei văzând că nu e plătită chiria. În general, lucrurile astea nu se tărăgănează. Cu atât mai mult cu cât, în regiune, datorită marii mobilităţi a populaţiei, era obiceiul să se ceară plata la fiecare cincisprezece zile în cazul acestui fel de locuinţă mobilată.

— Şi colega de care mi-ai vorbit la telefon? întrebă Mercenarul. Nu crezi că s-ar fi îngrijorat?

— După toate aparenţele, se cunoşteau de puţin timp şi era prima dată când lucrau împreună.

— Pari foarte bine informat. Ai dat de ea?

Mike O'Hara se încruntă uşor.

— Nu încă, şi sunt îngrijorat pentru soarta ei. De fapt, după cum ţi-am spus, am avut un noroc nesperat. Şi în cazul ăsta trebuie să recunosc că anchetatorii de la Poliţia Departamentală din New York City şi-au făcut bine treaba. După primele constatări, Jessica Tatum pare să fi avut relaţii sexuale neprotejate cu doi bărbaţi. De aici şi până la a trage concluzia că a fost ucisă în cursul unei orgii sau al unui viol nu mai e decât un pas.

— Într-adevăr, recunoscu Forest, trăgând cu sete din ţigară.

— Numai că, după cum ai putut să constaţi singur, continuă O'Hara, când a fost găsită avea pe ea chiloţi şi o pereche de ciorapi.

— E posibil să-i fi fost puşi după aceea.

— E foarte greu să pui chiloţi şi colanţi pe un corp inert, zise omul de la SQUAD. Şi de ce? În plus, diferitele urme şi pete arată că purta toate astea în timp ce era omorâtă. Toate petele erau în exterior.

Forest trase iar din ţigara Camel şi se strădui să acorde descrierilor lui O'Hara o atenţie pur tehnică.

— Analizele au arătat prezenţa spermei a doi bărbaţi diferiţi, explică omul de la SQUAD. Sperma culeasă în locurile corpului susceptibile să o păstreze după un raport cu penetrare este cea a unui singur individ. Cealaltă era împrăştiată pe faţă, umeri, piept şi burtă. Concluzia nu e prea greu de tras. Jessica Tatum a avut relaţii sexuale clasice cu un bărbat, şi numai unul singur, *înainte* de a-şi pune lenjeria de corp. Ucigaşul probabil că s-a

masturbat în timp ce o tăia cu briciul, în timp ce ea stătea în genunchi sau culcată în faţa lui. Există tipi destul de nebuni ca să facă asta. Poliţia se confruntă cu multe cazuri din astea. După spusele legistului, modul în care sperma şi sângele s-au amestecat în unele locuri ale corpului victimei indică faptul că cele două fluide erau proaspete în acelaşi timp şi, deci, că a existat o simultaneitate a curgerii sângelui şi a ejaculării.

În ciuda eforturilor impresionante pe care le făcea ca să-l asculte pe Mike cu detaşare, Mercenarul simţea că ouăle cu şuncă începeau să-i facă probleme.

— Cu siguranţă că vom şti mai multe după autopsie, continuă roşcovanul, urmărind cu privirea doi oameni care transportau spre un microbuz targa pe care se afla trupul neînsufleţit al numitei Jessica Tatum. Un lucru e sigur. Fata nu s-a zbătut şi nici nu s-a apărat. În mod obişnuit, femeile zgârie în astfel de cazuri şi sub unghiile lor rămân fragmente mici din pielea agresorului. În acest caz, nu s-a găsit nimic. Fie îl cunoştea pe asasin, fie a fost înmărmurită de surprindere, sau şi una, şi alta.

Ouăle cu şuncă o duceau din ce în ce mai prost.

— Un client? întrebă Forest, reţinându-şi un sughiţ.

— Puţin probabil, răspunse roşcovanul. Seamănă cu ceva pus la cale. Tipul a tăiat firele de telefon în exterior, la nivelul cutiei de derivaţie. Iar loviturile au fost date fără ezitare, parcă de o mână de expert. Pe de altă parte, totul indică faptul că lucrurile s-au petrecut foarte repede şi că asasinul nu a făcut nimic la întâmplare. După urme, procurorul are toate motivele să creadă că a făcut un duş înainte de a pleca. Vezi un ucigaş nebun având destul sânge-rece ca să facă asta?

Nu era chiar o întrebare, şi Forest nu răspunse. Mai trase un fum din ţigară şi o strivi în iarbă. Într-un fel, era o adevărată uşurare să ştii că, deşi sordidă, agonia tinerei femei fusese cel puţin de scurtă durată.

Totdeauna aveai nişte sentimente ciudate pătrunzând astfel în intimitatea cea mai secretă a unui mort. Se ţeseau nişte legături speciale. Te simţeai brusc familiar cu o persoană pe care nu o cunoscuseşi niciodată decât sub formă de cadavru, confidentul privilegiat al ultimelor clipe şi parcă complicele tuturor acelor mici lucruri din care fusese formată viaţa ei.

Aceste situaţii constituiau rarele ocazii în care Mercenarul îşi punea întrebări despre ce urma după moarte. Dacă exista o altă viaţă, atunci Jessica Tatum cunoştea azi ce se afla în spatele decorului şi ştia mult mai multe decât ei, care se credeau atât de

pricepuţi în a decripta toate semnele furnizate de urmele trecerii ei prin această viaţă. Poate că îi găsea derizorii şi se uita la strădaniile lor cu condescendenţă; poate că îi privea cu simpatie.

Uneori, Mercenarul îi înţelegea pe procurorii şi pe medicii legişti care pronunţau prenumele defuncţilor cu un murmur aproape tandru. Le înţelegea dorinţa de a explica cu orice preţ moartea acelor fiinţe şi îndârjirea cu care făceau tot ce le stătea în putinţă ca să li se facă dreptate.

*

* *

Lui Rauf Bensaid îi venea greu să creadă ce auzea la telefon.

— Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi, Sidi Omar?

— Absolut sigur, răspunse şeicul orb. Cadavrul lui Jessica Tatum a fost găsit în această dimineaţă, şi asta a provocat o reacţie în lanţ.

— Sunt cumva bănuit?

— Linişteşte-te, Rauf. Bănuielile se îndreaptă spre cămila aia bătrână, sterilă şi puturoasă de Mehmed Shain.

— Pot să-mi dau demisia dacă doriţi.

— Nici vorbă, dimpotrivă. Ba chiar vei încerca să-l atragi pe Mustafa de partea noastră. În curând voi avea nevoie de efective duble în cadrul personalului lui Shain.

— Cred că nu vor fi probleme, Sidi Omar. Mustafa este foarte apropiat de ideile noastre. Dar cum aţi aflat că au găsit cadavrul? În presă încă n-a apărut nimic.

— Poate că nici nu va apărea vreodată. Am aflat prin filiera islamică pakistaneză. Şoferii de taxiuri au aflat că poliţia l-a găsit pe Barney Taylor, colegul lor care le-a adus pe fete la patronul tău în urmă cu zece zile.

De la o vreme, contingentele de pakistanezi şi de haitieni care veneau la New York se angajau ca *taxi drivers, o* profesiune din ce în ce mai respinsă de albi şi de asiatici din cauza numeroaselor agresiuni legate de consumul de droguri din unele cartiere.

— Vreţi să-l elimin pe acest om?

— Categoric, nu. A spus deja tot ce ştia. Suprimarea lui ar îndrepta suspiciunile în direcţia în care n-aş vrea. Deocamdată, să-i lăsăm pe americani să-l bănuiască pe Mehmed. Şi, mai ales, să-i facem de petrecanie negresei mai înainte de a se pune sub protecţia poliţiei aflând de soarta colegei sale şi de a începe să vorbească pentru a fi văzută şi tratată bine.

— Vreţi să spuneţi că aţi dat de ea?

— Exact. Rezultatul reacţiei în lanţ despre care îţi vorbeam. Întâmplarea a făcut ca şoferul taxiului care i-a luat pe Mehmed Shain şi Charlene Bridges de la *Red Parrot* să fie pakistanez. L-a adus pe Shain la *Waldorf-Towers* şi apoi pe fată la ea acasă. Auzindu-l pe Barney Taylor vorbind, a spus şi el ce ştia.

— Dar poliţia ştie?

— Nu. Informatorii mei de la „Yellow Cabs”[7] i-au convins imediat pe pakistanezi să păstreze secretul. Suntem singurii care ştim unde stă cealaltă căţea. Te vei ocupa de ca, căci ştie, fără nici o îndoială, mai multe lucruri decât ar trebui să ştie. Ia-l cu tine pe Mustafa dacă e posibil.

— Am înţeles, Sidi Omar, zise Rauf. Şi unde locuieşte această Charlene Bridges?

— Clinton.

— Poftim? zise Rauf Bensaid, crezând că nu auzise bine.

— Clinton este numele unui orăşel din New Jersey, aproape la frontiera cu Pennsylvania, îi explică Abdel Rahman. Charlene Bridges are închiriată o garsonieră la primul etaj deasupra tavernei *Mayflower.*

— Dacă treaba asta trebuie făcută cât mai repede, voi încerca să-l trimit acolo pe Mustafa, care e în timpul lui de odihnă. Eu sunt de serviciu până la şase în seara asta. Parcă n-aş risca să-i cer un liber special.

— Acţionează cum ţi se pare mai bine, Rauf, ai mână liberă. Allah să te ocrotească.

*

* *

Vocea lui O’Hara îi întrerupse meditaţiile profunde.

— Al doilea noroc al nostru a fost viteza cu care l-am găsit pe şoferul care a transportat-o pe Jessica Tatum şi pe... colega ei în ziua dinaintea morţii. Controlul convorbirilor telefonice ale lui Jessica Tatum a scos la iveală faptul că a dat ultimul telefon ca să cheme un taxi. Poliţia a contactat compania „Yellow Cabs” care, aproape imediat, i-a dat numele lui Barney Taylor, şoferul care făcuse această cursă. Respectivul şi-a amintit foarte bine de fete. Nu trecuseră decât zece zile şi era greu ca fetele să treacă neobservate. În plus, amândouă fuseseră foarte vorbăreţe. De la el se ştie de existenţa celeilalte fete, o negresă tânără pe nume Charlene Bridges.

— Aveţi chiar numele persoanei! exclamă ironic Mercenarul.

[7] Numele unei companii de taxiuri, (n.a.).

Numai că eu nu văd legătura cu terorismul.

— Deocamdată, nu e decât o *presupunere* că ar avea legătură, nenişorule. Misiunea pe care ţi-o încredinţez va consta în a determina dacă această presupunere corespunde sau nu realităţii.

— Şi ce am ca punct de plecare ca să confirm sau să infirm?

Un oftat profund dezvălui dantura albă a lui Michael O'Hara.

— Punctul de sosire al celor două fete în taxiul lui Barney Taylor.

— Adică?

— Apartamentul ocupat de Mehmed Shain la etajul douăzeci şi doi de la *Waldorf-Towers,* nenişorule. Când a aflat asta, Bob Carbunkel, care conduce ancheta din partea Poliţiei Departamentale, a contactat FBI-ul care mi-a încredinţat imediat cazul.

Forest se uită în sus spre ramurile cedrului şi făcu o expediţie arheologică în străfundurile memoriei.

— Mehmed Shain... zise el lent, pe un ton gânditor, contemplând pasărea care ciugulea ceva pe scoarţa copacului. Da, da... îmi amintesc. E un egiptean bănuit că i-a furnizat arme, printre alţii, lui Saddam Hussein, chiar în timpul războiului din Golf. Mi se pare că a făcut parte din Mukhabarat el-Ascari[8]...

— Din Mabâes, îl corectă O'Hara. Shain este, într-adevăr, bănuit de asta, dar şi de multe alte rele, mai ales de încălcarea embargoului armelor cu destinaţia Bosnia. Anchetatorii de la SQUAD tocmai aveau de gând să-l ia în colimator. De când s-a descoperit că şeicul Omar Abdel Rahman a fost amestecat în atentatul din februarie 1993 care a distrus World Trade Center şi, mai mult ca sigur, în atentatele ratate de la Holland Tunnel şi de la imobilele Naţiunilor Unite, am început să nu mai avem încredere în egipteni, care parcă se joacă prea uşor cu focul.

— De data asta încep să mă simt în elementul meu. Să ştii, Mike, că-mi place să ştiu foarte precis în ce apă mocirloasă sunt trimis să mă bălăcesc.

Un nou zâmbet lumină faţa plină de pistrui a lui O'Hara. În acel moment, se auzi semnalul pager-ului. Forest bănuia că are aparate acasă chiar şi la toaletă, şi poate că-şi punea unul şi în pijama înainte de a se întinde în pat.

— Hai să vezi, zise el.

Porni înaintea lui Forest şi traversă peluza în pas alergător.

[8] Serviciul de informaţii al armatei egiptene, (n.a.).

Mercenarul îl găsi, cu telefonul în mână, în maşina Dodge de culoare neagră, care îi servea drept vehicul de serviciu.

— Barney Taylor? Da, bineînţeles, zise el. Haide, spune. Şeful SQUAD-ului ascultă un moment răspunsul interlocutorului său, apoi închise şi se instală la volan.

— Noutăţi? întrebă Mercenarul, urcând şi el în maşină. O'Hara demară imediat în trombă, smulgând cu roţile bucăţi din peluză.

— Aşa s-ar părea, nenişorule. Au găsit-o pe Charlene Bridges.

— Vie?

— Asta o să vedem.

CAPITOLUL III

Mustafa Sinsedin nu făcuse prea multe mofturi ca să se lase convins de argumentele lui Rauf Bensaid. Pentru el, îmbrăţişarea cauzei *Al-Ikhwăn al-muslimun*[9] alături de şeicul Omar Abdel Rahman constituia visul oricărui musulman demn de acest nume. Dar, când colegul său îi adusese la cunoştinţă plata pe care o va primi, Mustafa făcu ochii mari de tot.

— Două mii de dolari pe lună pentru început. Îţi convine?

— Dublu faţă de cât primesc de la acest bătrân şacal de Shain.

— Ba chiar puţin mai mult, dacă informaţiile mele sunt exacte, zise Bensaid.

Mustafa se încruntă, apoi izbucni în râs. Şmecherul de Rauf era bine informat.

— Zău că n-am bănuit nimic!... Deşi, când mi-ai cerut adresa acelei Tatum, chestia asta m-a cam pus pe gânduri. În fine...

— Eşti de acord să începem imediat? întrebă Rauf. Mustafa se simţea în Jannat[10].

— Tocmai mă întrebam ce să fac cu ziua mea liberă. Contrar temerilor lui Rauf, Mustafa nici măcar nu clipi la ideea de a o ucide pe tânăra Charlene Bridges. A-l servi pe şeicul Omar Abdel Rahman însemna a-l servi pe Allah, şi a-l servi pe Allah era o mare onoare! Nu mai încăpea nici o discuţie, mai ales că primea şi două mii de dolari pe lună. Rauf îi spuse câteva cuvinte despre „treaba” pe care trebuia s-o facă şi conchise:

— O să dai fuga la Bridgewater, New Jersey. Pe drumul 22. În mijlocul satului, exact înainte de un viraj mare, se află un bazar ţinut de un anume Hossam Azzami. Acolo vei primi indicaţii. Allah să fie cu tine.

— Voi şti să-l servesc în mod demn, îl asigură Mustafa.

*

*   *

— Considerăm asasinarea numitei Jessica Tatum ca un eveniment foarte serios, nenişorule, şi...

— Şi ea, poţi să fii sigur de asta, zise Mercenarul, întrerupându-l.

O'Hara întoarse puţin capul spre el, întrebându-se dacă nu

---

[9] „Fraţii musulmani” (n.a.).

[10] Paradis, numit şi „Grădina lui Allah”. (n.a.).

cumva vechiul lui prieten avea nevoie de o vacanţă în locul acelei misiuni care nu se anunţa deloc simplă, dar această dilemă interioară trecu neobservată de Mercenar.

Resemnat, omul de la SQUAD continuă:

— Primele concluzii ale analiştilor noştri sunt că această femeie a fost ucisă în acest mod în scopul de a ne trage pe sfoară. Asta nu înseamnă că asasinul nu poate să fie un psihopat, cu atât mai periculos cu cât lucrează pentru o organizaţie secretă, teroristă după toate aparenţele.

Mercenarul, care găsise, în sfârşit, harta rutieră New York-New Jersey, o desfăcu cu un mârâit de satisfacţie.

— Analiştii de la FBI şi de la CIA sunt ca specialiştii în preistorie, Mike. Le aduci un fir de păr şi un molar şi ei îţi spun culoarea ochilor proprietarului, vârsta, sexul, numărul permisului de conducere şi de câte ori el sau ea se duce pe an la cinema. Am cunoscut asasini cinici şi reci, care erau capabili să realizeze fără probleme această înscenare. Ce dovedeşte că asasinul e un sonat?

Mike O'Hara era indignat.

— Sperma, *soddin'hell!* Toţi analiştii sunt categorici în privinţa asta, nenişorule. Un individ care reuşeşte să ejaculeze hăcuind o fată, aşa cum a făcut el, este neapărat deranjat mintal.

— *Damnit,* Mike, faci înadins? Tocmai începusem să mă înţeleg mai bine cu ouăle mele cu şuncă!

Urmă o tăcere dispeptică în maşina de serviciu de culoare neagră, care se deplasa pe şoseaua drumului 7. Apoi, fără ranchiună, dar cu mult bun-simţ, Mercenarul îi zise lui O'Hara:

— Dacă e s-o luăm aşa, Mike, este dar că un ins trebuie să fie ţăcănit rău de tot doar dacă e capabil să omoare astfel o fată atât de drăguţă ca Jessica Tatum.

O'Hara îşi recăpătă seninătatea.

— Se întâmplă ceva important în jurul lui Mehmed Shain, iar cele două fete probabil că au surprins un secret. Ce? Asta trebuie să descoperim noi. Dar, având în vedere sectorul de activitate al personajului, pot să pun prinsoare că e vorba de o vânzare de arme. Şi cu siguranţă de una foarte importantă.

*

*   *

Mikis Kiprianou, mândrul şi virilul combatant din Eoka B, era, fără să vrea, impresionat la intrarea în încăpere. În fund, lângă un perete vopsit în alb, se afla singura mobilă, un bufet din lemn grosolan, pe care se afla un exemplar din Coran. Puţin în faţa

bufetului, pe stânga, doi bărbaţi stăteau amândoi pe un taburet foarte mare: şeicul Omar Abdel Rahman şi braţul său drept, şeicul Ahmed ben Selim.

Amândoi bărboşi şi purtând aceleaşi veşminte tradiţionale, cei doi semănau ca doi fraţi gemeni, cu excepţia ochelarilor negri care ascundeau ochii lipsiţi de vedere ai lui Abdel Rahman.

Al treilea bărbat era mult mai tânăr. Kiprianou îl cunoştea pentru că îl mai văzuse de câteva ori la televiziune după atentatul de la World Trade Center şi în timpul audienţelor de punere sub acuzare a membrilor complotului dejucat de FBI, complot care avea drept obiectiv un atentat la sediul Naţiunilor Unite şi altul care trebuia să facă hecatombă în orele de vârf în Holland Tunnel, care leagă Manhattan-ul de New Jersey, trecând pe sub râul Hudson. Numele său era Karim al Huari şi probabil că avea vreo treizeci şi cinci de ani. El era îmbrăcat după moda occidentală, cu o pereche de blugi, o bluză albă şi o geacă uşoară de un verde deschis. Ca şi Omar Abdel Rahman, Karim al Huari primise o hotărâre de expulzare de pe teritoriul Statelor Unite, dar, în mod ciudat, executarea ei întârzia.

— Pacea să fie cu tine, Mikis Kiprianou, zise Abdel Rahman.

Kiprianou îi răspunse la politeţe şi intră în încăperea care avea pe jos un covor gros de culoare crem. Athamas Pilakatre, şoferul-gardă de corp, îşi făcu apariţia în spatele lui. Karim al Huari vru să se ridice. Kiprianou îl opri cu un gest al mâinii şi se întoarse spre omul lui.

— Aşteaptă-mă pe scară, Athamas.

Pilakatre se întoarse, dar anunţă cu voce tare că, dacă va auzi zgomote suspecte, va veni ca o furtună în ajutorul patronului său.

Şeicul Omar Abdel Rahman era în mod discret găzduit într-o locuinţă formată dintr-o cameră de zi, un dormitor şi o bucătărie foarte mică aparţinând unuia dintre susţinătorii săi fanatici care ţinea un bazar la parterul aceleiaşi case din Clinton, un orăşel din New Jersey situat pe marginea drumului 46. Locul semăna cu cei care îl ocupau: era mai mult decât spartan. Mikis Kiprianou remarcă imediat diferenţa faţă de apartamentul somptuos pe care Mehmed Shain îl ocupa la *Waldorf-Towers.* Cei doi egipteni pe care îi întâlnise în perioada şederii la New York erau foarte diferiţi unul de altul. Aici nu avea nici o şansă să fie întâmpinat cu whisky, bucate alese şi femei frumoase.

Îi trecu prin minte noaptea extraordinară petrecută cu Jessica. Îi promisese că o va suna. Ar fi trebuit s-o facă. Fata era grozavă.

Ar fi fost greu să găseşti una la fel de bună chiar şi în rândul populaţiei feminine din insula Afroditei[11].

Al Huari îi observă zâmbetul şi Mikis Kiprianou îl văzu aşezându-şi mâna pe antebraţul lui Abdel Rahman. Ştia că îi spunea ceva. Al Huari folosea drept ochi bătrânului şeic. Îi transmitea ce vedea trimiţându-i mesaje prin apăsare pe braţ într-un limbaj apropiat de cel Morse.

— Îmi pare bine că te văd venind zâmbitor, Mikis Kiprianou, zise Omar Abdel Rahman. La loc.

Cipriotul se aşeză, mirat în continuare de impresia puternică pe care i-o făcea acel om bătrân, slab şi handicapat, încă o dovadă că personalitatea oamenilor şi impactul lor real veneau din altă parte decât din robusteţea fizică.

— N-o voi lua pe ocolite, continuă şeicul. Am aflat că eşti în contact cu compatriotul nostru Mehmed Shain...

— Contactele mele mă privesc numai pe mine, şeicule Omar.

Fraza lui Kiprianou nici măcar nu-l făcu pe Abdel Rahman să se întrerupă.

— ... pentru achiziţionarea unui lot de Fuel-Air-Explosive.

Mikis Kiprianou tresări şi se încruntă. De unde aflase vulpea aceea bătrână de ce venise la New York? O indiscreţie din partea lui Shain? Sau asta venea din partea furnizorilor lui Shain, cei care doreau să-l întâlnească pentru a stabili dacă era sau nu demn să deţină acele bombe?

— Fiind vorba de Fuel-Air-Explosive, continuă netulburat Abdel Rahman, trag concluzia că ai de gând să le foloseşti împotriva trupelor engleze care ocupă Dhekelia şi Akrotiri, cum au făcut ciprioţii altădată în cazul Gibraltarului, sau împotriva Căştilor Albastre care menţin *taxim*-ul[12] şi se opun dorinţei tale de *enosis*[13], sau, eventual ca să dai o lovitură de răsunet asupra aeroportului din Larnaka.

— Bine, dar... începu Kiprianou.

Dar Omar Abdel Rahman continuă cu încăpăţânare:

— Din moment ce nu ataci interesele turcilor în Cipru, sunt gata să mă aliez cu tine. Înţelegi foarte bine că nu mă pot asocia în nici un caz unei acţiuni care ar fi în detrimentul musulmanilor...

---

[11] Cipru, (n.a.).

[12] Împărţirea, susţinută de turci, de englezi şi de ONU, (n.a.).

[13] Revenirea la Grecia pe care o revendică teroriştii din Eoka B, (n.a.).

Mikis Kiprianou vru să-i replice că nu i se cerea nimic, dar se simţea blocat de aplombul incredibil cu care bătrânul egiptean se invita într-o acţiune unde nimeni nu-l poftise. Se simţi ca un puşti asupra căruia un tată sau un profesor abuziv îşi impune voinţa. Trecuseră poate mai bine de douăzeci de ani de când nu se mai aflase într-o astfel de situaţie.

— Eu nu cer pentru mine decât o singură bombă, continuă Abdel Rahman. Având în vedere capacitatea de distrugere, va fi suficient pentru obiectivele mele. Asta dacă, bineînţeles, ceea ce ni s-a spus este adevărat. Nu-i aşa, Karim?

— Fuel-Air-Explosive, numită şi „bomba săracului”, interveni pe un ton doct cel interpelat, este un bidon mare de gaz lichid inflamabil. O primă detonare eliberează în atmosferă un nor de picături mici în formă de camembert, cu un diametru de douăzeci de metri şi o grosime de doi metri, care pătrunde peste tot, inclusiv în blindate şi în majoritatea adăposturilor. A doua detonare provoacă explozia acestor particule amestecate cu oxigenul din aer. Suflul dezvoltă o suprapresiune care provoacă spargerea plămânilor şi a vaselor sangvine ale oamenilor precum şi explozia minelor aflate la sol, continuă el explicaţiile tehnice.

— E vorba de blindate sau, mai exact, de nişte maşini blindate pe care am intenţia să le atac aici, îi mărturisi Omar Abdel Rahman. Un convoi.

Mikis Kiprianou înghiţi în sec. La New York, un convoi de maşini blindate nu putea să transporte decât diplomaţi ai Naţiunilor Unite. Cipriotul ştia asta foarte bine. Bătrânul ăsta ţăcănit îşi găsise ţinta ideală ca să se răzbune pentru necazurile pe care i le făceau serviciile secrete ale Statelor Unite. Egiptean ca şi el, dar de religie creştină şi considerat trădător în ţara lui de musulmanii fundamentalişti, Boutros Boutros Ghali, secretarul general al ONU, constituia o victimă perfectă.

— Pe de altă parte, ştim, continuă Abdel Rahman, că singurul fabricant de arme din lume capabil să furnizeze Fuel-Air-Explosive în afara pieţelor, să zicem... oficiale, este chilianul Carlos Cardoen. A dovedit asta cu ocazia războiului din Golf aprovizionându-l pe Saddam Hussein, pe care toţi furnizorii l-au părăsit în mod laş.

Mikis Kiprianou îşi reveni din buimăceală şi ascultă cu atenţie. Începea să înţeleagă.

— Or, zise arabul, concesionarul exclusiv al lui Carlos Cardoen în Statele Unite este, după cunoştinţa noastră, un fost membru CIA pe nume Craighton MacFarlane. Ceea ce-i propun este foarte

simplu. Intrăm în contact direct cu MacFarlane şi ne folosim de „respectabilitatea” ta ca să obţinem lotul de Fuel-Air-Explosive pe care doreşti să-l achiziţionezi în schimbul unei singure bombe pentru noi.

Mikis Kiprianou înţelegea foarte bine acum raţionamentul lui Abdel Rahman.

— Vei avea numai de câştigat. Comisionul umflat în mod ruşinos pe care ţi-l ia Mehmed Shain dublează preţul mărfii. O bombă, o singură bombă, în schimbul serviciului pe care ţi-l facem, nu e mult deloc...

Kiprianou vedea şi tot ce pierdea în urma acestei înţelegeri, începând prin acea respectabilitate despre care îi vorbea şeicul. Dacă FBI-ul şi CIA mergeau pe filieră, ar fi fost acuzat de moartea lui Boutros Boutros Ghali în aceeaşi măsură cu Abdel Rahman şi acoliţii lui. Era o povară greu de dus. S-ar fi pomenit mult mai blamat de societatea internaţională decât fusese Yasser Arafat în anii şaptezeci şi n-ar fi fost exclus să fie urmărit până la el acasă de forţele speciale americane.

Dădu din cap şi se ridică.

— Mă voi gândi.

Omar Abdel Rahman se ridică şi el şi, ajutat de Karim al Huari, se apropie de cipriot şi îi întinse mâna. Mikis Kiprianou strânse acea mână uscată şi înţelese senzaţia pe care o avusese probabil Chamberlain strângând mâna lui Adolf Hitler. Impresia lui despre bătrânul şeic nu mai era deloc cea pe care o avea în momentul în care sosise. Era mult mai stingherit decât ar fi vrut să recunoască, iar decizia lui era deja luată. Răspunsul era nu.

— Nu uita, adăugă Abdel Rahman, că MacFarlane încă nu şi-a dat acordul. Iar noi deţinem numeroase atuuri pe care nu le cunoşti, printre altele un mijloc de represiune extrem de eficace.

Kiprianou nu răspunse. Părăsi încăperea şi se îndreptă spre Athamas Pilakatre. Îi venea s-o ia la fugă, şi, de fapt, aşa şi făcea.

— Să plecăm de-aici, Athamas. Tipul ăsta nu e un luptător, e un nebun autentic, un ucigaş pentru care viaţa omului nu are nici o valoare. Miroase a cadavru.

*

*   *

— Unde stă a doua fetişcană? întrebă Mercenarul.

— La Clinton, răspunse roşcovanul, reducând viteza în dreptul intersecţiei cu drumul care ducea la Kearny.

— Poftim?

Un zâmbet contură pe obrajii lui O'Hara un şir de mici paranteze concentrice.

— Clinton, o mică localitate. E situată în partea de est a statului, la poalele munţilor Musconetcong.

Forest se aplecă deasupra hărţii şi o studie un moment.

— Am găsit. E pe malul râului Raritan, exact lângă Spruce Run Reservoir.

— Câţi kilometri?

— La prima vedere, cel puţin optzeci. Aproape la frontiera cu Pennsylvania. Mai facem o oră.

— Mult mai puţin, promise Mike O'Hara, apăsând pe pedala acceleraţiei şi coborând geamul ca să aplice girofarul magnetic pe acoperişul maşinii.

Atinseră foarte repede peste o sută douăzeci la oră, iar sirena răsuna strident în mijlocul pădurii.

— N-ai putea să-mi spui cum ai făcut rost de adresa lui Charlene Bridges? întrebă Mercenarul, ţinând degetul pe cerculeţul care reprezenta Clinton-ul pe hartă.

— Barney Taylor a aflat de la un şofer pakistanez care îi luase pe Mehmed Shain şi Charlene Bridges la ieşirea de la *Red Parrot.* Tipii din *Djamaa al-Islamiya*[14] voiau să-şi ţină gura, dar, văzând scandalul provocat de dezvăluirile lui Taylor, i-a fost frică. S-a temut să nu fie acuzat de ceva şi i-a spus totul colegului său. Taylor a sunat şi ne-a transmis informaţia.

— Mehmed Shain n-are maşină de trebuie să ia un taxi ca să plece de la *Red Parrot?*

Mercenarul văzu din nou faţa lui Mike O'Hara colorându-se uşor.

— Lăsase şoferul şi Mercedes-ul lui Jessica Tatum şi clientului său. Domnul dorea „una mică" pe bancheta din spate, ca în tinereţe. I-a dat un bacşiş colosal pakistanezului ca să-şi ţină gura, dar individul nu a putut când s-a făcut apelul la „Yellow Cabs".

Roşeaţa din obraji era explicabilă.

— Şi de unde a ştiut pakistanezul că negresa adusă în seara aceea la Clinton era Charlene Bridges?

— A făcut să circule fotografia ei, nenişorule. ABC-ul meseriei!

Roşcovanul scotoci în buzunarul interior şi scoase o fotografie pe care o aruncă pe harta de pe genunchii lui Forest.

---

[14] „Societatea islamistă", condusă de şeicul Omar Abdel Rahman în cadrul mişcării *Al-Ikhwăn al-muslimun,* (n.a.).

— Priveşte. Când duci cu taxiul o femeiuşcă de-asta, n-ai cum să uiţi, chiar dacă eşti islamist şi pakistanez.

Forest se uită la fotografie. Trecuse de vârsta la care se lăsa impresionat de fotografii, dar poza aceea îl lăsă cu gura căscată. Era o negresă tânără în sutien şi portjartier. Sportiv şi apetisant totodată, corpul ei părea a fi fost conceput doar în scopul de a ademeni masculii şi amintea în mod irezistibil de acele păpuşi fabricate şi condiţionate pentru dragoste care puteau să fie admirate în unele filme SF.

— Chiar e adevărată?

O'Hara dădu din umeri.

— Cine ştie? Câte drăcii se pot face în ziua de azi!

— În orice caz, telefonul lui Taylor ne aduce la cunoştinţă că în povestea asta este amestecată şi *Djamaa al-Islamiya.*

— La nivelul taxiurilor, nenişorule. Nu avem nici o dovadă că ea a asasinat-o pe Jessica Tatum.

— Păi, dacă în decorul ăsta există Mehmed Shain, atunci suspiciunile sunt foarte mari, zise Mercenarul. Concluzia: micuţa Charlene este ameninţată. Avem tot interesul să ajungem la ea înaintea măcelarilor lui Allah.

O'Hara dădu din cap, arătându-şi astfel asentimentul.

— Ar fi mai bine pentru sănătatea ei.

Forest îi dădu înapoi fotografia şi se aplecă din nou peste hartă, în timp ce, pe ambele părţi ale drumului, defilau coniferele şi mestecenii din New Jersey precum şi, ici şi colo, panourile care îi preveneau pe automobilişti de eventuala trecere a unor cerbi sau mistreţi.

— Rămâi pe drumul 78, zise el după ce studie harta. Clinton se află la vreo cinci kilometri de intersecţia cu drumul 22. Poate că ar fi bine să opreşti sirena în acel moment ca să putem ajunge discret.

— OK, zise Mike O'Hara, ocolind cu îndemânare un grup de pensionari pe bicicletă.

În clipa în care Mercenarul punea harta la locul ei, în maşină se auzi telefonul.

— Răspunde, zise O'Hara care ţinea volanul.

Mercenarul răspunse.

— Căpitanul Forest, ascult.

Era Bob Carbunkel de la Hoboken.

— Ce vrea? bombăni omul de la SQUAD.

Forest transmise întrebarea.

— Charlene Bridges e vie, anunţă poliţistul.

— De unde ştii?

— A sunat adineauri aici. Voia să vorbească cu colega ei, dar a dat peste mine.

— Sper că nu te-a durut prea tare, Bob? I-ai spus veştile?

— Bineînţeles, răspunse Carbunkel. Dar veşti false, l-am spus că Jessica Tatum nu era în acel moment acasă, iar eu mă aflam acolo ca să repar telefonul. Dar dacă vine încoace...

Poliţistul lăsă fraza neterminată.

— Te-ai descurcat foarte bine, Bob, zise Forest.

Închise şi se întoarse spre O'Hara.

— Accelerează, Mike. E foarte posibil ca în acest moment micuţa Charlene să se gândească s-o şteargă.

— Cum? zise roşcovanul, forţând maşina.

Forest îi spusese ce vorbise la telefon.

— Ai dreptate, nenişorule. Dacă Charlene Bridges are impresia că povestea asta e ciudată, va trimite pe cineva să vadă cum stă treaba la domiciliul prietenei sale Jessica Tatum, se va speria şi n-o să mai dăm niciodată ochii cu ea.

Or, Forest şi O'Hara ştiau că nu-şi puteau permite acest lucru. Charlene Bridges era, până atunci, singura persoană în afară de Mehmed Shain care putea să le descrie semnalmentele şi, poate, să le dezvăluie identitatea celor doi bărbaţi care se apropiaseră de Jessica Tatum în ziua morţii sale. Unul dintre aceştia era, după toate probabilităţile, un client al lui Shain, iar celălalt era asasinul tinerei femei.

CAPITOLUL IV

— Dar vă asigur că domnul Shain nu se va întoarce decât pe la mijlocul după-amiezei! Şi nu am nici o posibilitate să-l contactez. Puteţi să-mi spuneţi ce doriţi ca să-i transmit mesajul cât mai curând posibil?

— Spune-i doar să mă sune la cartierul meu general cât mai repede. Vreau să ne întâlnim până diseară!

— Foarte bine, domnule Kiprianou. Treaba e ca şi făcută. Patronul meu va fi anunţat imediat cum soseşte.

Cu fruntea brăzdată de o mulţime de sinuozităţi ce indicau starea sa de perplexitate, Rauf Bensaid puse receptorul în furcă. Ce se petrecuse în capul acelui tânăr surescitat? Aflase ceva despre Jessica Tatum? Puţin probabil şi practic imposibil. Poliţia însăşi părea că bate pasul pe loc. Şi chiar mai mult decât prezisese şeicul Omar. Faptul că poliţiştii nu au încercat s-o contacteze pe Charlene părea să indice că nu ştiau nimic.

Doar dacă nu cumva...

Mustafa plecase de aproape două ore. Poate că ajunsese deja la Clinton cu Hossam şi o şi convertise pe Charlene Bridges la islam fără posibilitate de întoarcere.

Rauf scrâşni din dinţi de ciudă. Asta ar fi fost o sarcină pe care ar fi ţinut-o pentru el. Dar nu putea să fie peste tot în acelaşi timp; la postul lui, acasă la Mehmed Shain, ca să nu trezească bănuieli, şi pe cale de a o expedia pe negresă în Paradisul hetairelor.

Era posibil ca, aflând de moartea căţelei de Jessica Tatum, Kiprianou să încerce să dea de cealaltă. Probabil de aici insistenţa lui.

Trebuia anunţat şeicul Omar. Dar, pentru asta, Rauf consideră că era mai prudent să aştepte întoarcerea lui Mustafa ca să-l trimită chiar pe el să ducă mesajul şefului islamist. Dacă poliţia făcuse o apropiere între Jessica Tatum şi Mehmed Shain, după cum se putea presupune în mod logic, poate că pusese sub ascultare *Waldorf-Towers.* Şi, chiar folosind un limbaj codificat, un număr prea mare de telefoane date la bazarul lui Hossam Azzami risca să le trezească bănuiala.

De la ticăloşii ăştia de poliţişti americani te puteai aştepta la orice.

Rauf luă hotărârea să aştepte până la sfârşitul după-amiezei.

Nu trebuia să bruscheze lucrurile. Dar trebuia să ţină seama şi de eventualitatea unui eşec al lui Mustafa şi Hossam. Iar dacă negresa vorbea, era sigur că el, Rauf Bensaid, va fi primul suspect împreună cu Mikis Kiprianou.

*

*   *

Charlene era tulburată. Cu cât se gândea mai mult, cu atât considera mai ciudat felul în care acel tip îi răspunsese la telefon.

— Un muncitor care a venit să repare nu te întreabă cine e la telefon, murmură ea gânditoare. În plus, anunţă că se află la numărul de telefon respectiv, nu că lucrează acasă la Jessica Tatum.

Traversă garsoniera situată deasupra tavernei *Mayflower* şi trase în lături perdelele de voal. Iar avea să fie o zi caniculară aşa cum era totdeauna în acea regiune în luna iulie. Se felicită că nu acceptase nici o „lectură” în acea după-amiază. Drumul la New York era un adevărat calvar pe vremea asta, dar să-ţi mai şi amesteci sudoarea cu sudoarea unui client! Şi unde mai pui că strămoşii ei fuseseră aduşi din Africa de negustorii de sclavi albi, iar ea nu suporta căldura!

Se duse să-şi consulte agenda. Avea un singur client în seara aceea, la ora douăzeci şi două, în Gramercy Park. Era perfect.

— Şi de ce nu m-a întrebat dacă vreau să las un mesaj pentru Jessica? Asta e o chestie care se face, nu?

Întâmplarea asta nu-i dădea pace.

— Ce mai e şi rahatu’ ăsta? zise ea cu voce tare, cuprinsă de cea mai mare perplexitate.

Fu gata s-o sune din nou pe Jessica pentru a lămuri lucrurile, dar se răzgândi şi preferă să formeze numărul de la *Mayflower.* Îi răspunse o voce ursuză de femeie. Era Sarah, nevasta lui Jake, patronul.

— *Hello,* Sarah, sunt Charlene. Big Willie e acolo?

— Bineînţeles că e aici, bombăni Sarah.

Big Willie era un colos negru, care îşi petrecea aproape toate zilele la *Mayflower.* Din când în când, dispărea preţ de câteva zile, şi se întorcea cu buzunarele pline de dolari.

Într-o zi, Charlene îl întrebase cu ce se ocupă.

— Meşteresc, răspunsese Big Willie.

Fata avusese eleganţa să nu insiste.

Charlene se lăsase şi ea „meşterită”, la început pe bani, apoi în schimbul câtorva mici servicii: Big Willie cuminţise câţiva clienţi irascibili, cârtitori sau prea afectuoşi pentru gustul ei. Nu

era, la drept vorbind, peştele ei, dar o proteja sau îi dădea o mică mână de ajutor când avea nevoie. De ce nu i-ar fi oferit şi ea puţină fericire în schimb? Cu atât mai mult cu cât Big Willie era solid, liniştitor şi atât de fericit de mica lui recompensă, încât era o adevărată plăcere.

— Mi-l trimiţi, Sarah? Ai fi o dulceaţă!

Buster, fiul lui Jake şi Sarah, avea în remiza de la *Mayflower* şase motociclete de curse cu care organiza week-end-uri zgomotoase în munţii Musconetcong. În timpul săptămânii, când era la universitate, le permitea să folosească motocicletele, ca să nu ruginească, după cum spunea el. Charlene voia să împrumute două ca să meargă la plimbare cu Big Willie până la Hoboken. Intuiţia îi spunea că cu Jessica se întâmplau lucruri ciudate.

— Ţi-l trimit, zise Sarah cu un suspin de mamă resemnată, dar n-o să-ţi ţină el loc de mic dejun.

Charlene chicoti.

— Lasă, n-ai grijă, o să-l devorez în felul meu.

În timpul zilei, Clinton şi *Mayflower* erau pustii. Totul începea să prindă viaţă pe la ora şaptesprezece, după sfârşitul zilei de muncă şi sosirea primilor băutori de bere. Apoi era iar zarvă la aperitiv, după care urma o nouă perioadă de calm şi, în cele din urmă, venea seara când se întârzia până la două, ba uneori chiar până la trei dimineaţa.

— E grabă mare! bombăni afectuos Sarah. Ţi-l trimit totuşi cu o farfurie cu prăjiturele. Tocmai le-am scos de la cuptor, încă sunt calde.

— Sarah, tu eşti pe pământ tot ce a făcut Dumnezeu mai tandru, după sărutul pe gură!

Sarah produse un zgomot, jumătate râs şi jumătate protest, şi închise cu autoritatea cuiva care are alte treburi mai importante...

*

*   *

— Aici e, zise O'Hara.

Oprise sirena în urmă cu cinci-şase kilometri şi trecea cu viteză redusă prin faţa tavernei deasupra căreia locuia Charlene Bridges.

Ca multe case din regiune, clădirea era construită din lemn pe o fundaţie de piatră. Vopsită în albastru şi galben, ea avea o uşă la intrare care se considera a fi prora unei nave şi avea deasupra o firmă pe care scria *Mayflower.* Era cochetă şi liniştită. Garsonierele mobilate de la etaj erau independente, fiind

deservite amândouă de o scară exterioară din lemn.

În timp ce Forest înregistra configuraţia locului, un negru cu umeri de docher, şi care probabil că avea vreo doi metri înălţime, ieşi din tavernă cu o farfurie acoperită cu o cârpă în carouri albe şi albastre. În momentul în care începu să urce cu o mişcare suplă treptele care duceau la una dintre garsoniere, doi bărbaţi, ascunşi după colţul clădirii, se iviră brusc şi îndreptară spre el nişte pistoale automate, cerându-i să continue să urce ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— *Soddin hell!* exclamă O'Hara, frânând brusc. Am fost traşi pe sfoară. Tipii ăştia sunt mai mult ca sigur din *Djamaa al-Islamiya.*

Atunci, cu o virtuozitate stupefiantă pentru un gigant de gabaritul lui, negrul se răsuci în loc pe o treaptă, expedie farfuria în faţa unuia dintre cei doi agresori şi, în aceeaşi mişcare, o lovitură de picior în nasul celuilalt.

Cel mai de plâns fu cel care încasase şutul. Din maşină, Mercenarul şi omul de la SQUAD văzură un jet de sânge ţâşnind din faţa lui, stropind faţada şi împrăştiindu-se în iarba îngălbenită de la piciorul de jos al scării. Tipul ţipă înfiorător, dădu drumul armei, se arcui pe spate, se răsturnă peste balustrada de lemn şi căzu de la trei metri pe pământ, unde rămase nemişcat.

— Ia ăsta şi dă fuga până parchez maşina, zise O'Hara, punând un revolver mare în mâna Mercenarului. Charlene Bridges trebuie apărată cu orice preţ.

Fără să aştepte ca roşcovanul să oprească maşina, Forest deschise portiera şi se lăsă să se rostogolească pe şosea, rugându-se Domnului ca nu cumva alţi islamişti să aibă maşina la câţiva metri, gata să se repeadă peste tot ce mişcă şi să-l facă pilaf.

Dar nu se întâmplă nimic. Se ridică teafăr şi nevătămat de cealaltă parte a şoselei. În timp ce alerga spre *Mayflower,* auzi prima împuşcătură. În mod ciudat, nu trăseseră nici cei doi islamişti şi nici O'Hara. Ci patronul tavernei care, alertat de ţipete, apăruse la o fereastră a clădirii cu o puşcă de vânătoare în mână. În capătul de sus al scării, o negresă tânără deschise uşa garsonierei. Mercenarul o recunoscu imediat pe Charlene Bridges. După toate aparenţele trezită de puţină vreme, ea era mai mult decât sexy într-o cămaşă de noapte de dantelă albă, care forma un contrast foarte frumos cu culoarea închisă a pielii.

— Willie! strigă ea. Ai grijă!

— După tine au venit, îi strigă Willie. Fugi! Eu îi ţin pe loc!

Pentru unul dintre ei, treaba părea deja terminată, căci islamistul nu mai mişca. Îmbinând vorba cu gestul, Willie lovi violent cu muchea palmei peste antebraţul celui de al doilea agresor, care scoase un geamăt şi scăpă şi el pistolul.

— FBI! răcni Mike O'Hara, postându-se la adăpostul maşinii. Lasă-ne pe noi!

O salvă de alice, venind dinspre fereastra localului, îi indică faptul că patronul nu îi considera deocamdată total credibili.

— Hai să-mi arăţi insigna, morcoveţule!

Chestia asta nu-i plăcu deloc lui O'Hara care, cu un cartuş cât toate zilele, tras cu revolverul lui enorm Smith & Wesson model 29, îl obligă pe insolent să bage capul la cutie.

Sus, ascultând de vorbele lui Willie, Charlene dispăru în garsonieră, trântind uşa în urma ei.

Situaţia se prezenta în felul următor. De cealaltă parte a drumului, la adăpostul maşinii sale, O'Hara era ţinta patronului localului care, în mod cât se poate de clar, îl considera făcând parte din rândul agresorilor. Şi, fireşte, omul de la SQUAD nu putea să riposteze serios împotriva acelui om cumsecade care era convins că îşi apără bunurile şi siguranţa alor săi. Pe scara exterioară, agresorul rămas avea de-a face cu puternicul Willie şi, după strigătele lui, se înţelegea că regreta amarnic osteneala pe care şi-o dăduse ca să vină până aici. Charlene intrase în garsoniera ei, iar Forest se afla pe peluza din jurul localului. După toate aparenţele, încă nu fusese remarcat de nimeni.

Se hotărî să dea ocol clădirii ca să-l dezarmeze fără zarvă pe patronul tavernei, punând astfel capăt neînţelegerii care îl bloca pe Mike în spatele maşinii, dar în acel moment Charlene apăru la o fereastră, la celălalt capăt al locuinţei.

Era tot în cămaşă de noapte albă. Foarte hotărâtă, negresa deschise larg fereastra şi sări de la înălţimea de trei metri, spre rezervorul adânc din ciment, unde se aduna apa de ploaie, care părea să servească la udatul grădinii vecine.

Forest se avântă spre ea. Căderea Charlenei se termină cu un „pleosc!" răsunător şi jerba de apă se ridică la câţiva metri. Mercenarul văzu chiar două broaşte bătând recordul mondial la săritura în lungime.

Charlene Bridges reveni la suprafaţă, dădu apa afară, lunecă, trase o înjurătură şi reuşi în cele din urmă să iasă din rezervor, scuturându-se. Pornit cu mare viteză, Mercenarul se afla la câţiva metri de ea. Ea îi aruncă în faţă un pumn de alge verzi şi de mătasea-broaştei şi îl făcu să întoarcă uşor capul şi să piardă un

timp preţios.

— Înghite asta, şi du-te-n mă-ta! îi strigă ea, luând-o la fugă spre o remiză.

Omagiul îi merse drept la inimă şi, în timp ce se debarasa de resturile vegetale, Mercenarul grăbi pasul, îndemnat mai mult de dorinţa de a spăla jignirea decât de aceea de a-şi îndeplini misiunea. Fata desfăcu lacătul şi deschise uşa remizei cu o lovitură de picior. În secunda următoare, Mercenarul se opri. Zgomotul auzit îl făcu să înţeleagă de ce se dusese fata în remiză. Se auziră nişte adevărate explozii însoţite de efluvii de benzină, apoi Charlene, călare pe o motocicletă galbenă, ieşi din remiză cu o viteză infernală. În trecere, fata se întoarse spre el şi îi făcu un semn obscen cu mâna, însoţit de un zâmbet ironic.

— *Shit*! exclamă Mercenarul printre dinţi.

Tipesa îl păcălise. Fugea cu motocicleta prin grădină. Deodată, Mercenarul îşi zise că, la urma urmelor...

Se duse până la remiză. Nu costa nimic. Deodată, zâmbi pe sub mustaţă când văzu cele cinci motociclete care aşteptau acolo, aliniate cuminţi. În timp ce se felicita pentru încăpăţânare, Forest sări pe o motocicletă Suzuki roşie, cea mai agresivă. Motocicleta porni din prima. Acolo, la Clinton, New Jersey, se afla la ţară, şi nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să pună un dispozitiv antifurt unor motociclete protejate deja de zidul unei remize.

— Acum, între noi doi, domnişoară Charlene Bridges... zise şuierător Mercenarul, avântându-se în grădina de zarzavat.

Când îl auzi demarând, fata înjură cu o voce răguşită:

— *Go get fucked, dam'an bloody one eyed man! You old shitty asshoile!*[15]

Dovadă că urechile nu-l înşelaseră prima dată. Forest o reperă repede la o distanţă de vreo sută de metri. Avea un avans de numai câteva secunde. Era bine. Fata gonea spre o barieră de lemn care marca fundul grădinii de zarzavat, cu intenţia evidentă de a o demola ca să iasă în câmp. Forest ambală motorul, devastă roşiile şi fasolea şi intră pe urma lăsată de motocicleta fetei.

Imediat ce ajunse într-un echilibru destul de stabil, Forest scoase din buzunar revolverul mare dat de O'Hara. Cu un astfel de puşcoci, trebuia să tragi numai când erai foarte sigur. Pistolul 44 Magnum, calibrul favorit al lui Mike O'Hara şi a numeroşi

[15] Găoaza dracu' de chior nenorocit! (n. tr.).

reprezentanţi ai forţelor de ordine, era perfect când era vorba să elimini un răufăcător, dar, în cazul de faţă, era vorba de oprirea unei fugare. Nu avea dreptul să rateze roata. Dacă, din nenorocire, ar fi nimerit-o pe Charlene Bridges, chiar şi în altă parte decât într-o zonă numită vitală, unda de şoc a glonţului de calibru mare ar fi putut să o ucidă sau s-o lase handicapată pentru restul vieţii.

Forest ţinti şi trase. Bubuitura şi reculul i se părură enorme în comparaţie cu cele ale pistolului automat VP 70 M făcut de Heckler & Koch. Nu avu timp să vadă dacă ratase sau nu ţinta, căci Charlene şi motocicleta ei dispărură în acea clipă de cealaltă parte a barierei pe care o rupse.

Cu stomacul crispat de angoasa de a fi nimerit-o eventual pe Charlene, Nike Forest se năpusti pe urmele motocicletei galbene.

În secunda următoare, Mercenarul ajunse la gaura făcută de ea în gardul viu şi imediat îi fu frică pentru propria lui soartă. Tipa era o şmecheră. Şi cunoştea foarte bine terenul. Exact în spatele gardului grădinii de zarzavat, trecea linia ferată Newark – Phillipsburg. Mercenarul ţipă de stupoare şi de furie. Tipa îl păcălise rău de tot! Roata din faţă era deja pe consola betonată şi, de la o înălţime de zece metri, Mercenarul vedea jos în vale linia ferată ca o tranşee adâncă cu balastul şi traversele ei.

Nu venea nici un tren, dar asta era doar o consolare palidă. Căderea ar fi fost destul ca să-l omoare. Jos s-ar fi lovit de şinele de cale ferată sau de pietre.

CAPITOLUL V

Reflexul lui Forest fu de-a dreptul fulgerător: frânare, salt în sus, ca să smulgă motocicleta de la sol, răsucirea ghidonului la stânga, o uşoară accelerare şi poziţionarea picioarelor în echilibru.

Roţile motocicletei se ridicară în aer, apoi reveniră jos, după o întoarcere aproape satisfăcătoare. Ce era mai rău fusese evitat. Cu motorul ambalat, motocicleta Suzuki se deplasă pe betonul consolei şi în acel moment scăpă de sub controlul Mercenarului.

Motocicleta parcurse trei-patru metri, viră la dreapta şi plonjă în gol în direcţia căii ferate Newark – Phillipsburg. Dar Forest avusese timp să-şi dea drumul şi să se arunce pe burtă, lăsând motocicleta să plece singură spre dislocarea finală. Îşi zgârie palmele şi pânza pantalonilor se sfâşie la nivelul rotulelor. Apoi se opri pe burtă pe banda de beton lată de aproximativ un metru şi jumătate, iar acolo, Mercenarul oftă uşurat, mulţumind exerciţiilor de pilotaj în condiţii extreme pe care le făcea în mod regulat la Fitfarm, centrul de formare şi de antrenament al prietenului său Deke Washburn. Gândul lui de recunoştinţă se îndreptă şi spre onorabilul constructor care fabricase astfel de maşini viguroase.

Apoi se ridică şi porni în căutarea revolverului, căzut în cursul acelei incredibile cascadorii. Îl găsi exact în momentul în care motocicleta de curse făcea explozie pe calea ferată, în fundul tranşeei, şi trecu repede în revistă situaţia.

Dinspre *Mayflower* se auzeau în continuare strigăte. Forest recunoscu vocea lui O'Hara, dar se afla mult prea departe ca să înţeleagă ce spunea. Oricum, era un semn bun: Mike trăia! Apoi auzi puşca de vânătoare trăgând o salvă de alice. Semn rău: Mike nu reuşise încă să obţină un certificat de bună purtare! Răsunară alte strigăte şi ameninţări, apoi o împuşcătură, Mercenarului părându-i-se că recunoaşte „glăsciorul" unui Ruger 32 Magnum, Mirosea a pistol de contrabandă.

În rezumat, totul indica faptul că, acolo, fiecare se menţinea pe poziţia lui şi că încă nu putea fi vorba de un acord de pace.

Capitolul doi: domnişoara Bridges.

Ştiind perfect încotro se îndrepta şi unde voia să-şi atragă urmăritorul, negresa nu pierduse controlul motocicletei. Sau, cel puţin, îl pierduse doar după ce trăsese Mercenarul.

Motocicleta ei era culcată pe o parte, cu motorul blocat, cu cauciucul din spate spart. În locul unde fusese lovită de glonţul de calibru mare tras de Mercenar, roata fusese spartă în mod spectaculos. Semăna cu un camembert din care s-ar fi tăiat o porţiune pentru un meniu gastronomic.

Uleiul forma pe beton o băltoacă închisă la culoare, cu reflexe de curcubeu. Iar rezervorul părea să fi suferit şi el în cădere, căci benzina curgea dizolvându-se în unde translucide în aerul fierbinte al după-amiezei.

Forest simţi o picătură de sudoare rostogolindu-i-se pe tâmplă, dându-şi seama că ar fi putut s-o trimită pe fată peste liniile ferate cu motocicletă cu tot. Apoi reproşurile dispărură când îşi aminti că exact asta era soarta pe care i-o rezervase ea. Cu scuza că îl luase drept omul rău din tabăra adversă, asta e drept...

Charlene stătea în fund, cu genunchii juliţi, cu cămaşa de noapte udă lipită de corp şi plină de frunze rupte şi de roşii terciuite. Nu mai arăta chiar atât de bine ca în fotografie, dar făcea fată situaţiei!

Fata gemu şi se plânse:

— Mă doare!... Au! Cheamă un doctor!

Apoi îl văzu cu arma în mână şi păru că reia contactul cu realitatea.

— Nu! Îndurare! N-am făcut nimic. Sunt prea tânără ca să mor...

El se apropie şi ajunse deasupra ei. Nu uitase felul „drăguţ” în care îi vorbise şi se răsti la ea:

— Linişteşte-te, prostuţo! Nu vreau să te omor, ci să te protejez. De ce-ai fugit în halul ăsta?

Fata se uita la el, şi Forest îşi dădu seama că ezită. În ochii ei încă se mai putea citi teama, dar acum apăruse şi îndoiala. Fata aceea îl implora s-o liniştească, să-i dovedească faptul că se afla acolo ca s-o protejeze. Se aplecă spre ea.

Charlene alese acel moment de slăbiciune ca să se sprijine pe mâini şi să lovească cu ambele picioare în acelaşi timp spre acel sector al anatomiei sale pe care şi-l disputau doamnele de pe planetă. Durerea explodă în partea de jos a pântecelui, apoi iradie spre şale şi urcă de-a lungul coloanei vertebrale până la ceafa. I se tăie răsuflarea şi se îndoi în faţă timp de câteva secunde, timp de care Charlene profită ca să se repeadă spre motocicletă. Cum îşi putea închipui că motocicleta s-ar mai fi putut deplasa cu roata din spate distrusă?

Fata o ridică, totuşi, de jos şi vru s-o pornească.

— Opreşte-te, o să-i dai foc! răcni Mercenarul imediat ce putu să respire.

Din fericire, aprinderea nu funcţionă. Deşi încă mai era chinuit de durere, Mercenarul ajunse lângă ea şi îi trase o palmă cu care o expedie pe Charlene departe de motocicletă.

— Asta e pentru lovitura josnică!

Fata se clătină până la marginea consolei şi îşi pierdu echilibrul. A doua palmă de aceeaşi categorie o aduse în poziţie normală, împiedicând-o să cadă în gol.

— Asta e pentru *găoaza dracu* '!

— Ticălosule! zise ea, gemând. Mi-ai dislocat maxilarul.

Asta era culmea!

Ca să nu rămână dator, Forest îi mai trase o scatoalcă răsunătoare.

— Şi asta pentru „ticălosule”.

Charlene căzu în fund pe consola de beton. Se uită la el cu ochii ei mari şi negri şi izbucni în lacrimi. Mercenarul se simţi imediat ruşinat, în ciuda durerii care încă nu se potolise. Două palme ar fi fost de ajuns. A treia era opera unei răzbunări şi a unei cruzimi gratuite. Trebuia să se supravegheze.

Se apropie din nou de fată şi puse o mână liniştitoare pe umărul ei, lăsându-se pe vine lângă ea şi păstrând revolverul în cealaltă mână, gata, dacă nu să tragă, cel puţin să fie folosit ca mijloc de intimidare. Poziţia pe vine, după cum se ştie, este foarte indicată pentru genul de suferinţă care îl chinuia în acele momente.

— Ce-ai să-mi faci? Jur că nu ştiu nimic!

De data asta, părea să-şi fi pierdut toată agresivitatea.

— N-am să-ţi fac nimic dacă stai liniştită, zise el cu calm. De ce ţi-e frică şi de ce te-ai comportat aşa când m-ai văzut?

— Păi, eşti cu ceilalţi, nu?

— Care ceilalţi?

— Cei care l-au atacat pe Big Willie, prietenul meu.

— Nici vorbă, o asigură Mercenarul. Eu sunt cu FBI-ul.

O văzu că tresare uşor şi se grăbi să adauge:

— Am venit să te protejăm, Charlene.

Îi pronunţase înadins numele. Acum totul depindea de ea. Ori lua asta drept o garanţie de securitate, ori dimpotrivă. După toate aparenţele, fata îl crezu, căci îşi îndreptă privirea spre motocicleta accidentată, apoi spre calea ferată.

— Şi acum o să mă mai protejezi sau ai să mă bagi la bulău?

Fără a mai vorbi de mingiuţe...

— Poftim?

Ea îl privi de parcă ar fi avut în faţa unui înapoiat mintal.

— Adică de bijuteriile tale de familie! traduse ea cu o fărâmă de condescendenţă. Mă bagi la răcoare din cauza asta?

Mercenarul zâmbi.

— Dacă nu mai repeţi figura, îţi promit că voi încerca să uit.

Fata încercă şi ea să zâmbească.

— Deci, poţi să-mi spui ce te-a speriat atât de tare?

— Păi, ţi-am mai spus. Am crezut că eşti cu cei care l-au atacat pe prietenul meu Willie.

Era un motiv cam subţirel pentru un salt în rezervorul cu apă şi o tentativă de fugă atât de acrobatică pe motocicletă.

— Asta e tot?

Nici un răspuns. Încă nu avea încredere.

Forest folosi alt atu:

— Şi telefonul dat acasă la Jessica?

Charlene Bridges se schimbă la faţă.

— Deci, asta era! A răspuns un poliţist?

Mercenarul dădu din cap fără să zică nimic. Charlene era o puştoaică năzdrăvană. Şi care înţelegea repede. Ştia că nu era nevoie de alte explicaţii ca să înţeleagă că amica ei murise de o moarte violentă.

— Vor să mă omoare şi pe mine?

— S-ar putea, răspunse Mercenarul. Pentru asta trebuie să te protejăm.

— Dar de ce? Ce-am făcut?

Exact asta era întrebarea la care Forest, O'Hara şi serviciul de luptă împotriva terorismului căutau un răspuns. Or, acest răspuns îl deţinea foarte sigur Charlene Bridges, dar fără să ştie.

Dinspre tavernă se auzeau acum sirenele poliţiei. Neputând să se înţeleagă cu proprietarul localului, Michael O'Hara chemase probabil poliţia din zonă.

— Vino, zise Mercenarul. Ne vom întoarce în apartamentul tău şi vom lua măsuri ca să-ţi asigurăm securitatea.

O luă de braţ ca să o ajute să se ridice şi făcu un pas înapoi, dându-şi seama că era plină de roşii stâlcite.

— Arăt ca o mâncare de roşii, zise Charlene.

Forest se examină şi constată că nici el nu arăta mai grozav. Se uitară unul la altul şi zâmbiră din nou.

În acel moment, silueta lui Mike apăru în spărtura gardului viu.

— Totul e în regulă, nenişorule? N-ai păţit nimic?

— Aproape nimic, răspunse Mercenarul.
Încă mai avea o sensibilitate, dar reuşea să meargă fără probleme.
— Tu ce-ai făcut?
— Am fost obligat să chem poliţia ca să-l calmez pe patronul localului, răspunse O'Hara, confirmând presupunerile Mercenarului. În afară de asta, tipii care se cafteau pe scară au murit toţi trei.
Şeful SQUAD-ului ajunse lângă ei, roşu la faţă şi gâfâind, aruncă o privire spre motociclete, apoi constată starea generală a celor doi şi în cele din urmă zise:
— Văd că şi voi v-aţi distrat de minune.
— L-au omorât pe Willie? întrebă Charlene. Cum?
— A căzut, răspunse O'Hara.
— Ticăloşii! Dacă pun mâna pe ei, îi fac carne de hamburgeri!
— După cum ţi-am spus, domnişoară, au murit şi ei, bombăni roşcovanul. Dumneata te vei întoarce în garsonieră împreună cu căpitanul Forest şi vei aştepta să-ţi trimitem o protecţie ca lumea.
— Dar...
— E un ordin! se răsti O'Hara.
Charlene se uită la Mercenar, foarte mirată să descopere că bărbatul acela era căpitanul Forest. Apoi încercă din nou:
— Dar...
— Nu te ocupa de noi, îi zise Mercenarul lui O'Hara. Vom merge să aşteptăm sosirea detaşamentului, timp în care va avea grijă să arate mai prezentabilă. Dă fuga la pompierii din zonă ca să vină să degajeze calea ferată sau să oprească trenurile până atunci. Altfel, se va ajunge la deraieri!
— N-ai nevoie de ajutor?
Forest râse vesel.
— Cred că voi reuşi să mă apăr singur de domnişoara Bridges.
— OK! zise O'Hara, luând-o fuguţa înapoi spre *Mayflower.*
— Şi ăsta e poliţist? întrebă Charlene, privind în urma roşcovanului care străbătea cu paşi mari grădina de zarzavat.
— De ce? Nu pare?
— Nu mai mult ca tine, căpitane Forest, răspunse ea.
— Ei bine, „ăsta", cum zici tu, e pur şi simplu Michael O'Hara, şeful SQUAD-ului.
— Fugi că mor! exclamă fata, puternic impresionată. Păi, dacă e vorba de nişte superpoliţişti, asta înseamnă că e chestie adevărată cu traficul celor doi babalâci!

— Care babalâci? întrebă Mercenarul cu falsă detaşare.

— Păi, grăsanul de Mehmed Shain şi colegul lui, al cărui nume îmi scapă...

Povestea devenea foarte interesantă. Nimerise la fix. Acum trebuia să câştige încrederea informatoarei.

— Haide, Charlene, zise Forest. Vom mai discuta despre toate astea cu mintea odihnită, în timp ce aşteptăm escorta. Dar, mai întâi, un duş bun şi o cafea tare!

— OK, căpitane, răspunse Charlene cu o supunere derutantă.

Forest n-ar fi putut să spună dacă şocul, gradul său sau apariţia lui O'Hara o impresionaseră atât de tare, încât s-o facă docilă, sau tipa îşi bătea pur şi simplu joc de el. O prinse din nou de braţ şi, supraveghind cu atenţie spaţiul din jur, o trase după el spre *Mayflower.*

*

*   *

Mehmed Shain era în papuci. Individul ăsta de Mikis Kiprianou îi făcea nişte figuri care nu-i plăceau deloc.

— Două incidente de acest fel în aceeaşi zi e, totuşi, cam mult! se răsti Kiprianou. Compatriotul dumitale Abdel Rahman mă cheamă, practic, ca să mă oblige să-i furnizez o Fuel-Air-Explosive. Iar când mă duc la acea femeie pe care mi-ai prezentat-o zilele trecute, dau peste un cordon de poliţie!

— Mă voi informa, bâigui Shain, leoarcă de sudoare, deşi camera era climatizată.

Se ridică, se duse la uşă şi strigă:

— Rauf! Vino aici!

După două secunde, verzuliul era în faţa lui, cu capul între două urechi asemănătoare cu cele ale lui Mickey.

Shain îşi chemase garda de corp mai mult ca să fie sigur de prezenţa lui decât pentru altceva, căci ar fi fost posibil să-i ceară să intervină din cauza lui Kiprianou care parcă înnebunise.

— Rauf, vreau să-mi aduci informaţii despre ce s-a întâmplat acasă la Jessica Tatum, fata aceea tânără cu care am o afacere!

Rauf fu nevoit să facă un efort considerabil ca să nu se schimbe la faţă. De amintit, îşi amintea de fată. Ba chiar avea toate motivele să-şi amintească.

— Foarte bine, Sidi Mehmed, răspunse el pe un ton foarte politicos. Trebuie, totuşi, să vă amintesc că sunt singur. Mustafa e liber.

Mehmed Shain se gândi câteva clipe.

— Foarte bine. Aştepţi până se întoarce.

Se întoarse spre Kiprianou şi adăugă cu un zâmbet mieros:

— Dacă doreşti să întâlneşti altă persoană la fel de frumoasă şi la fel de pricepută, e un lucru cât se poate de uşor. La New York...

Kiprianou goli paharul de whisky aşa cum dai pe gât în grabă un medicament împotriva unui atac cardiac.

— Nu de asta e vorba, porc slinos ce eşti! N-am nevoie de tine ca să fac rost de femei!

„Porcul slinos” fu şocat, dar nu lăsă să se vadă nimic şi întrebă cu o onctuozitate plină de perfidie:

— Atunci, nu înţeleg de ce eşti în starea asta...

Uneori, Mehmed Shain ştia să se arate mai prost decât era în realitate.

— Omar Abdel Rahman ştie că mă aflu în contact cu tine ca să cumpăr Fuel-Air-Explosive. Poliţaii mişună în jurul domiciliului fetei pe care mi-ai adus-o în seara în care ne-am întâlnit. Abdel Rahman mi-a spus chiar că intermediarul tău este un anume Macintosh, agent FBI.

— MacFarlane, îl corectă prompt Mehmed Shain.

— Totuna! ţipă Kiprianou, scos din sărite. Singurul lucru care contează e că există scurgeri mari de informaţii.

— Da, da, da, recunoscu gânditor Shain. De data asta, îţi înţeleg preocupările. Ar trebui să aveţi în jur un personal mai sigur, domnule Kiprianou.

Egipteanul avu impresia că cipriotul va exploda. Dar Kiprianou apucă sticla de whisky, îşi umplu din nou paharul şi îl bău pe nerăsuflate.

— Este mai mult decât posibil ca poliţia să vină şi aici. Le spui ce vrei, dar nu vreau să fiu amestecat în nici un fel în povestea asta.

Mehmed Shain zâmbi binevoitor.

— Bine, domnule Kiprianou, dar eu sunt omul cel mai discret din lume! Piatră de mormânt, aşa cum şi trebuie.

— Ţi-ar prinde bine! Altfel o să te trimit sub piatra de mormânt!

Mehmed Shain oftă discret. Teroriştii nu mai ştiau ce e respectul în ziua de azi. Nu mai existau nici spioni bine crescuţi şi nici războaie „convenabile”. Dacă toate continuau astfel, va fi obligat să treacă la comerţul mondial de macete. Ăsta era oare viitorul care ne aştepta în mileniul trei?

— Am impresia că trebuie să mai amânăm concretizarea proiectului nostru, domnule Kiprianou. Ar fi mai prudent şi pentru

dumneata, şi pentru mine.

— În ceea ce mă priveşte, eu renunţ definitiv la el. Şi chiar de mâine dimineaţă iau avionul spre Larnaka[16].

— Şi eu mă întorc în Egipt la sfârşitul săptămânii. Ştiţi unde să mă contactaţi la Cairo?

— Nu va fi necesar. Pe viitor mă voi lipsi de serviciile dumitale, domnule Shain.

Egipteanul replică imediat:

— Poate că aveţi intenţia să trataţi direct cu MacFarlane, după cum vă sugerează Omar Abdel Rahman...

— Dacă voi trata cu cineva, acela nu va fi în nici un caz unul dintre sateliţii dumitale. Mă voi adresa direct lui Carlos Cardoen.

Mehmed Shain înghiţi cu greu dispreţul lui Mikis Kiprianou, dar nu se putu abţine să-i ureze cu o ironie pe care cipriotul nu o sesiză:

— Vă urez noroc, domnule Kiprianou.

Mai încercaseră şi alţii înaintea lui şi nu reuşiseră nimic.

Mikis Kiprianou puse la loc paharul, se ridică şi, fără să salute, părăsi apartamentul de la *Waldorf-Towers* cu intenţia fermă de a nu mai avea niciodată de-a face cu Mehmed Shain.

*

*   *

După ce Forest ieşi de sub duş, cu un prosop mare de baie înnodat la brâu, şuviţa lui de păr era încă umedă şi lipită de frunte.

Charlene făcuse cafea. Îmbrăcată cu un halat de baie albastru, negresa ieşi din bucătărioară şi puse ceştile pe măsuţa din faţa ferestrei.

— Vino mai bine aici, îi zise Mercenarul, arătându-i măsuţa joasă de lângă pat.

— Ţi-e teamă să nu fiu împuşcată de un lunetist dacă trec prin faţa ferestrei? îl întrebă fata.

— Nu mi-e frică, dar deocamdată nu ştim cu cine avem de-a face şi se poate întâmpla orice. Ţi-am văzut colega şi ştiu de ce sunt în stare.

Charlene înghiţi cu greu şi aduse cafeaua.

— E vorba de traficanţi de arme şi de o bandă de terorişti, Charlene. Tipii ăştia nu se dau în lături de la nimic.

Mercenarul păstră un moment de tăcere. Ca să accepte

[16] Principalul aeroport din insula Cipru, situat la cincizeci de kilometri de capitala Nicosia, (n.a.).

izolarea care cu siguranţă că-i va fi propusă, fata trebuia să fie perfect conştientă de pericolul la care se expunea.

— Apropo, tot nu-ţi aminteşti de numele clientului? întrebă el.

— Nu, deloc. O să-mi vină de la sine în momentul în care nici nu mă mai aştept. Sunt sigură de asta...

Forest ştia că nu trebuia să bruscheze lucrurile.

Flecăriseră puţin înainte de duş şi deja Charlene reuşise să-şi amintească de Mehmed Shain şi de Craighton MacFarlane, precum şi de Fuel-Air-Explosive care constituia obiectul tranzacţiei. Acum se înţelegea de ce cineva considerase că era bine să lichideze fetele. Cine şi de ce? Asta rămânea de stabilit, dar, de o jumătate de oră, cazul făcuse un salt mare înainte. După toate probabilităţile, Mehmed Shain şi complicele lui, MacFarlane, nu erau implicaţi în asasinarea lui Jessica Tatum şi în tentativa împotriva Charlenei Bridges. Tipii erau cu siguranţă traficanţi, dar nu ucigaşi.

Mercenarul transmisese imediat informaţiile prin telefon la biroul SQUAD din Quantico[17]. Astfel, O'Hara avea să fie anunţat imediat ce va intra în contact, şi făcătorii de minuni numiţi „analişti” vor avea de muncă. Lucrurile vor apărea cu siguranţă într-o lumină nouă în momentul în care Charlene îşi va reaminti numele clientului şi agresorii ei vor fi identificaţi.

Forest bău o gură de cafea, apoi se duse să-şi ia pachetul de Camei din pantalonii aşezaţi pe speteaza unui scaun.

— Pantaloni de alpaca... murmură el, examinând starea lor jalnică.

În timp ce-şi înşuruba o ţigară în colţul gurii şi aprindea bricheta Zippo, Charlene deschise un dulap şi scoase o pereche de blugi decoloraţi, dar curaţi.

— Uite, îi zise ea, aruncându-i blugii. Willie i-a uitat aici ieri seară. Acum nu mai are nevoie de ei. Poate că sunt puţin prea lungi, dar în rest ar trebui să ţi se potrivească.

Forest prinse blugii, dând primul fum afară pe nări.

— Încearcă-i, zise Charlene.

Forest trase iar din ţigară.

— Mai târziu puţin.

— Nu face mofturi cu mine. Ştiu cum arată...

Gândul că ea îl credea chiar atât de pudic îl făcu să zâmbească.

— Nu mă îndoiesc...

[17] Sediul FBI-ului, în Virginia, (n.a.).

Era ciudat, dar fata îi amintea de cineva, dar nu reuşea să-şi aducă aminte de cine. Şi deodată îşi aminti. Charlene îl făcea să se gândească la Poppie Spark, o negresă tânără, care îl însoţise într-o misiune deosebit de delicată.

— Semeni cu o sud-africană pe care am întâlnit-o acum câţiva ani într-o pinacotecă din Philadelphia.

Charlene făcu ochii mari.

— Tu te duci la pinacoteci?

— Aşa cerea misiunea.

Charlene răsuflă uşurată.

— M-am liniştit. Mie mi se întâmplă uneori să-mi petrec seara la o discotecă. Dar niciodată la o pinacotecă.

Forest zâmbi, fără să considere necesar să-i spună că, de fapt, era vorba de un muzeu de pictură.

— În orice caz, Poppie era înnebunită după cea de la Philadelphia. O fată foarte frumoasă, foarte senzuală.

Simţindu-se parcă provocată, Charlene ocoli patul, se apropie şi, fără a-l lăsa să facă vreun gest în apărarea lui, îi desfăcu prosopul.

— La să vedem dacă n-am făcut prea multe stricăciuni, zise ea, începând o inspecţie minuţioasă a regiunii lezate. Oh, ţi-am făcut, totuşi, o vânătaie aici.

Dar reacţia Mercenarului o linişti complet în privinţa capacităţilor operaţionale ale obiectului examinat. Fata ridică ochii spre el, de parcă i-ar fi aşteptat aprobarea.

Mercenarul nu putea să spere ocazia de a-şi omorî timpul în mod agreabil. Puse ceaşca pe măsuţa joasă, lăsă ţigara pe farfurioară şi desfăcu cu o mişcare delicată halatul albastru.

Ceea ce descoperi dedesubt depăşi cu mult ceea ce îndrăznise să-şi imagineze. Sânii ei, umflaţi de dorinţă, erau de un negru lucitor. Când îi mângâie, ea gemu uşor:

— Ah... Ah...

El zâmbi şi îi apăsă uşurel. Charlene se lipi de el după ce se debarasă definitiv de halat.

Concentrată asupra celei mai mici senzaţii procurate de mâinile bărbatului, negresa nu se comporta deloc ca o profesionistă. Ţinea în braţe o femeie avidă de plăcere.

Tânăra se sustrase mângâierilor lui şi se lăsă în genunchi în faţa lui şi atacă membrul ridicat spre buzele ei jinduitoare. Îl atacă cum atacă un peşte vorace momeala. Timp de câteva minute, Mercenarul o lăsă să se joace cu buzele şi cu limba. Îi mângâie faţa, îşi trecu degetele prin părul ei des, se plecă cu

grijă ca să ajungă la sâni şi la sfârcurile lor tari. Apoi o forţă să se ridice.

Negresa se lipi de el şi îşi strecură o mână între ei ca să nu abandoneze membrul, de parcă s-ar fi temut că îl va pierde. Mârâia de plăcere şi îşi freca sânii fabuloşi de palmele Mercenarului ca să profite mai bine de mângâierile lui. Charlene Bridges era o adevărată panteră neagră.

Apoi Forest trecu la lucruri serioase. Lăsă o mână să alunece lent între ei, ţinută discret în centrul perişorului negru care transpira de aşteptare, mângâie domol floarea timidă care se ascundea acolo, apoi căută mugurele şi, cu vârful unui deget, îl masă cu delicateţe până când gemetele Charlenei deveniră adevărate ţipete. Abia atunci o împinse spre pat. Negresa se opri la margine, fără să-i dea drumul din mână, apoi se uită fix la acel bărbat pe care vrusese să-l omoare şi care peste câteva clipe avea să se instaleze în străfundul intimităţii sale.

Cu ochii pe jumătate închişi, cu o expresie de mic animal, negresa îşi petrecu picioarele după picioarele Mercenarului, îşi lipi buzele de buzele lui şi îl sărută îndelung, lăsându-şi limba să plece în explorări curajoase.

Apoi se dezlipi de el şi îşi apropie gura de urechea lui:

— Cu clienţii mei fac orice, numai asta nu, scumpule. Asta e pentru tine, numai pentru tine. Acum hai, că e foc mare!

Negresa îi întoarse spatele, se instală în patru labe pe pat şi, cambrând spatele, îl aşteptă aşa. Tânăra femeie îl ajută să se strecoare în ea, după care începu să se mişte cu furie. Apoi, după un zbucium sălbatic, îşi descărca toată tensiunea într-un orgasm zgomotos. Stimulai de plăcerea ei, Mercenarul cedă şi el şi se eliberă cu un geamăt prelung.

Rămaseră aşa câteva clipe, apoi se ridicară, şiroind de transpiraţie în camera supraîncălzită. Charlene îl apucă de fese ca să-l lipească de ea şi, din nou, îl sărută cu o pasiune uimitoare.

— M-am liniştit. Stricăciunile sunt superficiale.

El zâmbi şi îi mângâie umerii, apoi spatele, după care dorinţa îi reveni la fel de puternică precum la început. Tânăra îşi dădu seama de asta şi, cu o voce care la ea probabil era vocea tandreţei, mormăi la urechea lui:

— Sunt mulţumită că te-am cunoscut! Cred că n-am mai avut o plăcere ca asta de când mă ştiu. Haide, s-o mai facem o dată cât mai e timp, dar la răcoare.

El luă asta ca pe un compliment şi o urmă sub duş, unde

negresa se aruncă asupra lui după ce dădu drumul la maximum la apă.

*

* *

— Asta e situaţia, dragul meu Craighton, zise Mehmed Shain cu vocea lui siropoasă.

Urmă o tăcere lungă. Fostul om de la CIA se gândea totdeauna cu grijă când lua o decizie. Or, după cele spuse de egiptean despre vizita lui Mikis Kiprianou, avea la ce se gândi. Apoi vocea lui răsună în receptorul telefonului:

— Părerea mea este că, fără să vrea, Kiprianou a luat cea mai bună hotărâre, zise el în cele din urmă. Şi, de asemenea, cred că are dreptate când crede că scurgerea de informaţii a avut loc din tabăra noastră. Poate că nu e implicat personalul tău, nici al meu. Dar poate îţi aminteşti de sfârşitul convorbirii noastre când acele două tinere persoane aşteptau la tine în salon... Lipsă de prudenţă, dragul meu. Îmbătrânim, Mehmed, e timpul să trecem la traficuri mai paşnice. Să renunţăm la chestia asta cu Fuel-Air-Explosive. Totdeauna am considerat că e un teren prea periculos. Din păcate, întorsătura luată de evenimente mi-a dat dreptate. E posibil ca una dintre cele două femei să fi flecărit într-un bar, un local de noapte, în patul unui client...

— Crezi că a fost omorâtă ca să i se închidă gura după ce a fost făcută să repete ce a auzit la mine acasă?

— Dat fiind cordonul de poliţie care ţi-a fost descris, aş înclina foarte mult spre această eventualitate.

— De nişte oameni din *Djamaa al-Islamiya!*

— Pare cât se poate de verosimil, dragul meu.

— Şi, după părerea ta, ce-ar trebui să facem în privinţa pretenţiei lui Abdel Rahman legată de achiziţionarea unei Fuel-Air-Explosive?

— Nimic. Dacă Kiprianou renunţă la Fuel-Air-Explosive, Abdel Rahman n-are decât s-o ia în mână, dacă îmi îngădui această expresie cam trivială.

— În alte vremuri... începu Mehmed Shain.

— Ei, da, în alte vremuri i-am fi denunţat pe ăştia doi la Mabâes sau la CIA, ba chiar la ambele în acelaşi timp, şi poate chiar la KGB, ca să nu se supere nimeni. Aveam mijloace radicale de a-i scoate din circuit pe cei care ne deranjau.

— Din păcate, lumea subterană nu mai e ce-a fost, zise Mehmed Shain.

— Îţi aminteşti, dragul meu Mehmed, spuse Craighton,

schimbând subiectul, de proiectata călătorie a fiicei mele Whitney?

— Cum să nu, Craighton, şi am obţinut câteva informaţii despre turismul în Egipt. Ai să te miri, dar să ştii că e o adevărată catastrofa.

— Serios? zise Craighton MacFarlane cu o voce îngrijorată.

— În funcţie de locul de destinaţie, rezervările au scăzut cu patruzeci până la şaizeci la sută. În unele locuri, preţurile au scăzut cu cincizeci la sută pentru atragerea turismului.

— Dar din punct de vedere al securităţii?

— Păi, tocmai asta nu-ţi explică nimeni. Atentatele împotriva străinilor au încetat de aproape nouă luni, dar turiştii sunt la fel de fricoşi. Egiptul nu e Algeria, ce dracu'! Ne întrebăm de ce continuă occidentalii să ne privească astfel!

— Frica, conformismul, îşi dădu cu părerea MacFarlane, liniştit în privinţa fetei sale. Când te întorci în patrie?

— La sfârşitul săptămânii, răspunse Shain.

— Oare...

— Bineînţeles, dragul meu Craighton, ce-am promis, am promis. Whitney va fi protejată de Rauf pe toată durata sejurului. Fii liniştit, va fi pe mâini bune.

MacFarlane îi mulţumi călduros, fără să ştie că îşi încredinţa fata unui ucigaş sadic aflat în solda şeicului integrist Omar Abdel Rahman.

CAPITOLUL VI

Biroul izolat fonic avea ceva derutant pentru timpane. De fiecare dată când intra acolo, Mercenarul avea, timp de câteva minute, senzaţia că cineva îi înfundase urechile cu vată. Chiar şi vocea lui O'Hara, de obicei puternică, părea înăbuşită. Iluminatul verzui al tuburilor de neon şi zgomotul monoton al climatizării completau decorul acela care îţi dădea impresia că ai intrat în altă lume.

Dar oare nu intrai în altă lume pătrunzând în acel sanctuar babilonian ridicat în mijlocul pădurii Quantico, unde se afla sediul FBI-ului?

Chiar şi O'Hara era altfel când stătea în fotoliul cenuşiu, deformat de fundul lui osos, la biroul plin de dosare, telefoane, benzi magnetice şi pete de cerneală. Mike nu mai era Mike, ci agentul special principal Michael O'Hara, şeful SQUAD-ului. Adresarea se făcea cu numirea gradului. Mike era acolo la el acasă. Era echipat să stea săptămâni întregi dacă era necesar în buncărul lui. Totul era prevăzut, inclusiv romul Myers pentru cocteilurile de seară.

Coborând din avion, roşcovanul se dusese să facă un duş şi să se schimbe. Avea un costum bine călcat, pielea roz şi părul lucitor. Charlene beneficiase şi ea de duş şi de haine curate. Singurul care făcuse notă aparte în privinţa hainelor fusese Nike Forest care, după duş, îşi pusese aceeaşi cămaşă şi aceeaşi geacă plină de praf, precum şi blugii răposatului Big Willie. Dar asta pentru că valiza lui se afla tot la Washington, la hotelul din care plecase în mare grabă la chemarea lui O'Hara.

Mike şi o echipă specializată a FBI-ului veniseră la sfârşitul după-amiezei să-i ia de la Charlene şi să-i ducă sub escortă la aerodromul Mount Pleasant, situat în partea de sud a orăşelului Clinton, unde îi aştepta un avion cu reacţie al companiei Air France care îi dusese direct la Quantico.

Charlene trebuia protejată împotriva celor care doreau moartea ei şi găzduită în condiţii de securitate inatacabile până la lămurirea acestui caz sinistru. Charlene se afla în acel moment cu un psiholog de la SQUAD.

Având în vedere temperamentul tinerei negrese, Forest îşi închipuia că treaba nu va fi deloc uşoară pentru medic...

*

*   *

— Negrul este un anume Abraham Willingston, alias Big Willie, născut la Frenchtown, Louisiana, zise Michael O'Hara. Un mic gangster fără anvergură.

— Vrei o anvergură mai mare ca asta! mormăi Forest, arătându-i cum înota în blugii sus-numitului.

Şi deoarece aflase că Big Willie fusese şi amantul ocazional al Charlenei, îşi închipuia că negrul trebuie să fi avut şi alte calităţi, dintre cele care, bineînţeles, omul nu şi le poate etala în public.

— Mai curând un om de treabă, adăugă O'Hara ca să se arate conciliant. Dar, oricum, fără vreo legătură cu ancheta noastră.

— Am bănuit, răspunse Mercenarul, trăgând ca un apucat dintr-o ţigară deformată, care îi atârna din gură, înainte de a-şi da seama că este stinsă.

Scotoci metodic buzunarele blugilor prea mari, unde se refugiase vechea lui brichetă Zippo, reuşind s-o găsească după câteva încercări.

— Celelalte două cadavre sunt mai interesante, nenişorule.

— Am bănuit, Mike.

Forest îşi aprinse ţigara şi O'Hara adăugă:

— Fiecare în mod diferit.

Lăsă un moment de pauză, ca să pună astfel în valoare revelaţiile pe care urma să le facă. Acesta fu însă momentul în care Forest suflă primul fum al ţigării care, printr-o întâmplare cât se poate de absurdă, trecu pe deasupra biroului şi îl învălui pe omul de la SQUAD într-un strat de cumulus gri-albăstrui. Roşcovanul tuşi şi îşi curăţă mediul înconjurător, alungând fumul cu mâna lui osoasă.

— Cel care a vorbit înainte de a muri fiind, totuşi, cel mai interesant, completă pe un ton solemn O'Hara.

— Ce minunăţii a spus?

— Oh, nu mare lucru, răspunse omul de la SQUAD. A delirat în special în legătură cu un proiect de atentat împotriva lui Boutros Boutros Ghali.

— *Damnit!* exclamă Mercenarul. Şi cine vrea să-l asasineze pe Boutros Boutros Ghali? *Al-Ikhwănal muslimun* sau *Djamaa al-Islamiya*?

— Probabil că amândouă, răspunse O'Hara. Problema este acum să aflăm unde, când şi cum au de gând să procedeze.

La Mike O'Hara, indicatorul de stres era viteza cu care urca şi cobora de-a lungul gâtului mărul lui Adam.

„Viteză maximă, diagnostică Forest. Problemă mare."

Mercenarul nu se limitase doar la zbânţuieli cu Charlene. Consacrase câtva timp chestionărilor şi obţinuse de la ea câteva informaţii preţioase. Îşi amintea perfect, şi era normal, de numele şi adresa lui Mehmed Shain. După lungi şi dureroase reflecţii, ghidate de Mercenar, negresa reuşise să-şi amintească prenumele celui căruia ea îi zicea celălalt bătrân. Un anume Craighton care vorbise şi de fiica lui, Whitney. Noroc că nu se numeau Bill şi Mary! Prenumele, adăugate altor câtorva date, permiseseră analiştilor să determine aproape sigur că era vorba de Craighton MacFarlane, un fost agent CIA care, după cum se ştia foarte bine, îşi completa pensia făcând trafic cu material de război. Şi, întrucât Charlene amintise de cumpărarea unor Fuel-Air-Explosive, concluzia era mai mult decât evidentă. Cineva rău intenţionat avea de gând să-şi procure Fuel-Air-Explosive ca să comită un atentat împotriva lui Boutros Boutros Ghali.

— Asta e tot ce-ai „smuls” de la el?

— N-am „smuls” nimic de la el, nenişorule. A vorbit singur, delirând în ambulanţă, şi noi am încercat să culegem bucăţile acestui delir ca să ajungem la un sens. A murit în drum spre clinică.

— Şi cum se numea?

— Mustafa Sinsedin.

— Membru al *Djamaa al-Islamiya!*

— Cu siguranţă. Ancheta a descoperit că era angajatul lui Shain.

— Concluzia: grăsanul e amestecat în treaba asta? întrebă Mercenarul, trăgând cu sete din ţigară.

— Greu de spus, răspunse O’Hara. Eu, unul, nu cred. Nu e genul lui. Până acum s-a ocupat de comerţul liniştit pentru nişte combatanţi cu o mentalitate sănătoasă. Nu a ajutat niciodată teroriştii. La fel stă situaţia şi cu MacFarlane.

— Nu e niciodată prea târziu s-o iei anapoda.

— Adevărat, admise omul de la SQUAD. Dar Mehmed şi Craighton au relaţii de multă vreme. Nişte oameni aflaţi la vârsta lor nu-şi asumă astfel de riscuri. După părerea mea, fie Shain este supus unui şantaj de nişte indivizi din *Djamaa,* fie i-au infiltrat personalul fără ştirea lui şi se încearcă smulgerea de la el a unei Fuel-Air-Explosive.

Forest dădu din cap, fumând gânditor.

Fuel-Air-Explosive era, într-adevăr, arma ideală ca să distrugi un grup mare de persoane masate în aceiaşi loc. Această bombă era foarte jinduită de teroriştii din întreaga lume. Un atentat cu

arma nucleară sau cu arma chimică putea să fie luat în calcul la ora actuală atât din motive practice, cât şi psihologice. Dar cine ar fi îndrăznit să detoneze o bombă atomică sau chimică asupra unui oraş s-ar fi expus imediat unei condamnări unanime din partea comunităţii internaţionale şi, în consecinţă, unor represalii nemiloase. Dimpotrivă, un atentat cu Fuel-Air-Explosive nu ar fi fost nici el tolerat, dar ar fi stârnit mai puţină tulburare. Or, şeicul Omar Abdel Rahman făcea parte dintre acele personaje josnice care ştiuseră totdeauna cât de departe se poate merge. El lansase împotriva preşedintelui egiptean Sadat *Fatwa*[18] care dusese la atentatul din 1981. Fusese arestat, dar, pentru că participarea lui directă nu a putut să fie dovedită, autorităţile egiptene îl eliberaseră. Apoi, în 1993, cu ocazia arestării teroristului islamic Ibrahim El-Gabrowny, vinovat de atentatul de la World Trade Center, informatorii FBI-ului arătaseră că organizaţia teroristă a lui El-Gabrowny depindea de Omar Abdel Rahman. Şeicul orb scăpase încă o dată fără necazuri cu justiţia din cauza lipsei probelor materiale.

Asta nu-l împiedicase pe Abdel Rahman – care nu era deloc îngrijorat pentru aceste atentate reuşite sau ratate – să continue, *după fapte,* să obţină după dorinţă vize de intrare în Statele Unite! Când o comisie de anchetă a Congresului întrebase care era cauza acestei aberaţii, reprezentanţele diplomatice americane răspunseseră că sistemul lor informatic nu era adaptat să identifice suspecţi precum Abdel Rahman.

— Şi teroristul mort? întrebă Mercenarul.

— Hossam Azzami, un apropiat al lui Abdel Rahman. În privinţa ăstuia, nenişorule, suntem siguri că făcea parte din *Djamaa.*

— Ştim cumva unde se află acum Abdel Rahman?

— Nu, răspunse şeful SQUAD. Dar probabil că în Statele Unite. Trăieşte aici de ani de zile într-o clandestinitate incredibilă. Până la urmă, nu a fost niciodată expulzat de pe teritoriu.

— Nici măcar nu e lamentabil, ci dezgustător, zise Mercenarul, strivind ţigara.

Mike O'Hara dădu din cap şi zise:

— Ştii ce se spune, nenişorule?

Forest scutură din cap. O'Hara continuă:

— Se spune că e protejat de CIA pentru că le-ar fi făcut servicii în timpul războiului din Afghanistan!

---

[18] Condamnare la moarte în virtutea legii islamice, (n.a.).

Forest se exprimă din nou cu o mişcare a capului. Era un zvon, un zvon care n-ar fi putut să fie confirmat sau infirmat. Dar nu era mai puţin adevărat că o protecţie din partea celor de la CIA ar fi explicat multe lucruri greu de înţeles referitor la statutul lui Sidi Omar... Urmă o scurtă tăcere, apoi O'Hara reveni la problemele lor:

— Încă n-a reuşit să-şi amintească numele clientului pentru Fuel-Air-Explosive?

— Ai fost cu noi de la plecarea din Clinton, spuse Mercenarul ca să nu răspundă nu.

Ceea ce deranja cel mai mult era faptul că Charlene spunea că îl văzuse pe clientul interesat de Fuel-Air-Explosive. Din păcate, se aruncase asupra colegei sale ca un taur în călduri şi nu-şi mai amintea nici numele şi nici prenumele lui. Nici măcar nu era sigură că le auzise.

— Ştii deja tot ce e în stare să spună, adăugă Mercenarul, foarte amărât. Spune că semăna cu Demis Roussos, mai puţin chelia, mai tânăr, mai înalt şi mai slab. În orice caz, jură că nu purta haine arabe.

— Trebuie să dăm de tipul ăsta, nenişorule. Cred că asta e cheia problemei noastre.

— Şi „bătrânii", cum le zice ea?

— Am trimis doi anchetatori acasă la Shain după moartea lui Mustafa Sinsedin. Era normal. Dar ăsta nu constituie un motiv de îngrijorare pentru el. De altfel, nici nu vreau asta. Deocamdată am pus să fie urmărit. Am putea afla ceva.

— Şi dacă tipii se mişcă? Închipuie-ţi că taica Shain se întoarce la el în Egipt.

— Am prevăzut şi asta, nenişorule. Pleacă la sfârşitul săptămânii. Am luat contact cu Mukhabarat el-Ascari ca să fie urmărit.

— Şi au acceptat să colaboreze? întrebă Mercenarul, mirat.

— Totuşi, nenişorule, este ameninţat secretarul Naţiunilor Unite! Un cetăţean egiptean!

— OK, zise Mercenarul, ridicându-se. Trimite pe cineva la Washington să-mi ia bagajul şi pe altcineva la Atlanta ca să-mi aducă arma mea VP 70 M şi muniţiile.

O'Hara dădu din cap afirmativ.

— Bine, zise Mercenarul, mă duc să încasez furia panterei captive.

O'Hara frunzări câteva hârtii de pe birou ca să arate că, în ciuda orei târzii, el avea de muncă. Dar Forest ştia că era speriat.

*
* *

Moartea lui Mustafa Sinsedin îl tulburase mult mai mult pe Rauf Bensaid decât pe Mehmed Shain. Şi astă pentru că fostul agent secret credea că descoperise sursa indiscreţiilor. Şi, chiar în ziua în care o descoperea, sursa aceasta dispărea. Ce-ar fi putut să-şi dorească mai mult?

Pentru cele câteva zile pe care le mai petrecea în Statele Unite, Shain luase hotărârea să se mulţumească cu serviciile personalului de la *Waldorf-Towers* şi ale bunului său Rauf. Chiar dacă nu părea deosebit de subtil şi avea o faţă prea vulgară, Rauf avea cel puţin marele, imensul, sublimul avantaj de a fi un om fidel. În ceea ce priveşte ancheta asupra asasinării unei prostituate şi asupra tentativei de asasinare a alteia, poliţiştii păreau să vadă lucrurile cu un aer detaşat, iar Mehmed Shain nu avea nici un motiv să se plângă de acest lucru. În cel mai rău caz, avea să figureze în fişele forţelor de ordine ca fiind clientul unor *call-girls,* dar ăsta era necazul lui cel mai mic...

Rauf însă era mult mai preocupat. Imediat ce putu să se elibereze două ore, dădu fuga la Clinton ca să se întâlnească cu şeicul Omar.

*
* *

Forest ajunse în dreptul celulei în care Charlene se afla de câteva ore. Duse mâna uşor neliniştit spre claviatura alfanumerică pentru a forma codul. În acel moment, uşa se deschise şi apăru o femeie tânără, nemachiată, cu părul scurt legat cu o bantă albastră, ducând sub braţ un dosar gros. În ciuda temperaturii, mai puţin caniculară poate decât la New York, totuşi toridă, tânăra femeie purta o pereche de blugi şi un pulover pe gât.

Îşi dădu seama că era vorba de medicul psiholog pe care Mike îl trimisese la Charlene. Forest se trase într-o parte, aşteptă să închidă uşa, apoi se prezentă şi întrebă care era situaţia.

— Cinstit vorbind, mai bine decât mă aşteptam. Trebuie totuşi să fii prudent şi îţi recomand să n-o bruschezi, dar nici s-o consolezi exagerat...

— Sigur că da, răspunse Mercenarul cu o voce plină de convingere.

— Pe de altă parte, se pare că această persoană tânără prezintă foarte puternice tendinţe maniaco-depresive, fără însă a fi atins încă stadiul patologiei instalate, ceea ce, adăugându-se

unei indubitabile instabilităţi afective, legată probabil de povestea din copilărie şi care o fragilizează cu atât mai mult, cu cât...

— Da, indubitabil.

— Poftim?

— Instabilitatea afectivă. Sunt de acord cu analiza dumitale, e indubitabilă.

— Exact. Pe lângă şocul suferit de vestea dispariţiei prietenei sale, Charlene a trăit ea însăşi pericolul în mintea şi, pe undeva, nu-i aşa, şi în trupul ei...

— *Impresia* pericolului, o corectă Mercenarul. Căci nu voiam să-i fac nici un rău.

— Am auzit foarte bine, dar...

— Şi eu.

— Poftim?

— Văd doar cu un ochi, dar aud foarte bine.

Scurtă tăcere, apoi tânăra femeie continuă:

— Da, nu, da, nu... De fapt...

— Înţeleg, zise Mercenarul. Charlene face pe grozava, dar în sinea ei este încă foarte tulburată.

— Exact. Te-aş sfătui să te porţi cu abilitate.

— Aşa voi şi face, promise Mercenarul. Şi, apropo de asta, nu ştiu dacă Charlene a povestit ce s-a întâmplat între noi după acea cursă de urmărire printre roşii.

— Îhî...

Tonul era foarte serios şi uşor afirmativ. Mercenarul consideră că era vorba de o încuviinţare profesională, atentă, respectuoasă şi total neimplicată. Ceru totuşi confirmarea:

— Chiar tot?

— Îhî...

Era clar.

— Îmi pare bine că a făcut asta, zise Mercenarul. Asta dovedeşte încrederea pe care a avut-o.

— E un punct de vedere, răspunse domnişoara psiholog, mijind ochii.

— Este lesne de înţeles, continuă Mercenarul fără să-i lase timp să dezvolte ideea, că eram teribil de angoasat de consecinţele posibile ale loviturii sale de picior asupra funcţionării aparatului meu genito-urinar. Şi, ca să fiu sincer, nu sunt sigur că m-am abandonat în braţele acestei tinere necunoscute doar din dorinţă fizică.

— Îhî... Îhî... Da, dar...

— Asta e, înţelegi. Mă întreb dacă chiar o doream sau dacă nu cumva încercam să mă asigur că... Domnişoară...

— Cromorne. Dorothy Cromorne.

Mercenarul întinse o mână, pe care domnişoara Cromorne o strânse viguros, apoi continuă:

— Am pierdut deja un ochi, înţelegi...

— Îhî...

— Aşa că ţin al naibii de tare ca să-mi păstrez restul în stare bună...

— Înţeleg foarte bine. Dar cum ţi s-a întâmplat?

— Oh, să ştii că e o poveste foarte banală. Chiar ar fi stârnit hazul dacă nu s-ar fi terminat atât de stupid.

— Ah! Ah!

Forest schimbă tonul.

— E o poveste foarte veche. Eram la începutul carierei mele militare în Legiunea Străină franceză, la Calvi, şi aveam coleg un corsican mult mai în vârstă decât mine, pe nume Bernardo. Bernardo Roccachieri. Un tip foarte simpatic, dar cam extravagant. Cred că l-am luat puţin ca model.

— Toată lumea are nevoie de modele la un moment dat în viaţă, zise Dorothy pe un ton liniştitor. Începem prin a imita, apoi, treptat, ne însuşim gândirea, atitudinile, comportamentul şi astfel ne construim personalitatea.

Forest dădu din cap cu convingere.

— Adevărat, îl cam imitam pe Roccachieri. Şi trebuie să spun că asta nu mi-a purtat noroc. Chestia pe care o făcea el era să parieze pe spălatul veselei cu alţi tipi. Nu-i păsa dacă pierdea, pentru că amica lui, Arlette, era la cantină şi spăla vesela în locul lui.

Dorothy Cromorne se sprijinise cu spatele de peretele culoarului şi îl asculta cu braţele încrucişate pe dosar.

— O micuţă tare bună, serviabilă şi simpatică foc. O chema Arlette Eatbee...

Forest făcu o pauză şi fu gata să scoată o ţigară. Apoi îşi dădu seama că nu era locul potrivit şi se abţinu.

— Îhî... zise îndemnându-l domnişoara Cromorne.

— Dar, într-o zi, Roccachieri pierde din nou pariul cu un răcan şi se pomeneşte în faţa unei grămezi de farfurii înaltă cât Empire State Building. Numai că în seara aia Arlette era bolnavă. Iar eu, om bun, îi dau o mână de ajutor la şters. Să fi văzut ce viteză avea Bernardo! Eram uluit. Ai fi zis că asta făcuse toată viaţa. Abia dacă mă puteam ţine după el. Cadenţa era foarte susţinută

şi în privinţa băuturicii. Farfuria şi cutia!

Forest făcu o pauză şi se încruntă, netezindu-şi mustaţa ca şi cum ar fi reflectat şi s-ar fi concentrat asupra amintirii.

— Nu mai trebuie să spun că, după vreo douăzeci de farfurii, Bernardo era clei.

— Poftim?

— Adică beat.

— Îhî! Îhî!

Tânăra psiholog de la SQUAD îl privea cu un aer fascinat. Lui nu-i venea să creadă.

— Şi corsicanului i-a venit o idee ca să termine corvoada mai repede. „O să tragem la ţintă, mi-a zis el. Una din două. Asta o să accelereze mişcarea şi n-au să se spargă decât cu puţin mai multe decât în mod normal”. Zis şi făcut. Eu trebuia să încep. Mi-am luat puşca, o MAS 49/56, cum aveam atunci în Legiune, şi am strigat că sunt gata. Bernardo a aruncat prima farfurie şi eu am tras. Asta mi-a fost fatal. Noroc că aveam ochiul director lipit de vizor. Asta m-a salvat.

— Ce vrei să spui?

— Ochiul director e ochiul cu care ocheşti. Orice individ are un ochi care...

— Ştiu, zise întrerupându-l Dorothy Cromorne cu o nerăbdare nedemnă de profesia ei. Dar asta nu explică...

Apoi, brusc, tăcu, duse mâna la gură şi şopti:

— Vrei să spui că ochiul stâng...

— Exact, confirmă Mercenarul. Cioburile farfuriei în timp ce mă uitam în sus.

Dorothy Cromorne păli la faţă.

— Ce oroare!

— Înţelegi, adăugă Mercenarul, că ţin la celelalte părţi ale corpului meu ca la lumina ochilor, dacă-mi pot permite această metaforă cam îndrăzneaţă.

— Înţeleg...

— Adevărul e că voiam să mă conving din nou cu Charlene de buna funcţionare a ceea ce ţi-am spus. Crezi că e cumva contraindicat din cauza stării sale?

Pe faţa tinerei femei apăru o expresie de uluială. Era clar că nu se aştepta la acest fel de întrebare şi nu avea nici un răspuns la îndemână.

— Pentru că am neapărat nevoie de asta, continuă Mercenarul fără să-i lase timp să găsească ceva. Trebuie să mă asigur, domnişoară Cromorne! Ce-am să mă fac dacă Charlene nu

poate? Sunt câteva eleve în localul academiei, dar la ora asta dorm şi n-ar fi frumos din partea mea să le trezesc. Altfel, evident, în ultimă instanţă...

Mercenarul îşi lăsă fraza neterminată şi, cu faţa deformată de o grimasă lubrică, îşi plimbă privirea peste rotunjimile ademenitoare ascunse de puloverul gros pe gât purtat de Dorothy Cromorne.

— Dar nu ştiu dacă aş îndrăzni să-mi permit, murmură el cu o voce răguşită.

— Oh! Domnule Forest!

Tânăra femeie se făcu albă la faţă ca varul.

— Domnule Forest, află că voi face un raport pe care îl voi înainta personal agentului special principal O'Hara! Eşti un mitoman dublat de un maniac sexual cu tendinţe dominatoare şi exhibiţioniste, drept pentru care îl voi sfătui insistent să se lipsească pe viitor de serviciile dumitale!

— Asta să i-o spui lu' mutu', fetico! Roşcovanul e mort după mine aşa cum sunt: *natur!*

Dorothy Cromorne exclamă din nou furioasă, apoi, strângând dosarul la piept ca pentru a-l proteja, îi întoarse spatele şi se depărtă pe culoar cu paşi mici şi ofensaţi.

*

*   *

Când intră în „garsoniera de tranzit", Charlene era cât se poate de liniştită. Îmbrăcată cu o fustiţă de blugi şi o bluză de pânză albă, negresa era cu picioarele goale, lungită pe pat, având în faţă *Trenton Evening Standard.* Pixul pe care îl molfăia în gură cu un aer absorbit îl făcu la început pe Mercenar să creadă că rezolva cuvinte încrucişate. Dar ea ridică uşor capul când îl auzi intrând, zâmbi şi întrebă brusc:

— Unitate monetară în Haiti?

— Ce? zise Mercenarul.

— Păi, da! Tu, care ţi-ai târât troşii prin toată lumea, trebuie să ştii!

— Gurda, răspunse Nike Forest, puţin dezamăgit.

— Păi, vezi, gurdă! zise ea, scriind răspunsul Mercenarului în căsuţele rezervate în acest scop pe pagina ziarului. Gurdă. Perfect. Mă chinui de trei ceasuri.

— Dar ce faci? o întrebă Forest, intrigat.

— Marile concursuri ale verii, răspunse Charlene. Găseşti în toate ziarele în acest moment, cu o mulţime de câştiguri în călătorii. Chiar dacă sunt la zdup, mai bine asta decât să mă dau

cu capul de pereţi. N-am dreptate?

Mercenarul zâmbi. Îi părea bine că ia în felul ăsta acea izolare trecătoare.

— Auzi, sper că marele câştig nu e o excursie în Haiti. Nu e deloc momentul.

— Păi, nu, tărtăcuţă! Premiile sunt croaziere de vis şi sejururi idilice, ce-ai crezut!

Închise pixul, strânse ziarul, se ridică şi se apropie de Mercenar.

— Ai reuşit să-ţi aminteşti numele sosiei lui Demis Roussos? o întrebă el.

— Nu, răspunse Charlene. Domnişoara Cromorne spune că o să mi-l amintesc cu siguranţă, dar că nu trebuie să mă gândesc obsesiv la asta. Şi a mai spus că nu trebuie să fiu supărată. Ai înţeles?

— Domnişoara Cromorne zice multe. Tipa asta e o adevărată pacoste!

— Poate, admise Charlene. Asta nu înseamnă că nu trebuie să respecţi indicaţiile ei. Altfel, te denunţ şi ea o să-ţi facă raport.

Mercenarul zâmbi.

— Da, am înţeles că poate să facă asta.

Charlene se încruntă şi, vârându-şi un picior între picioarele Mercenarului, îi administră câteva mângâieri foarte stimulatoare.

— Sper că te-ai purtat cum trebuie cu ea...

— Bineînţeles, totdeauna mă port cum trebuie cu doamnele, replică el, strecurându-şi o mână sub fustiţa Charlenei.

— Trebuie să respecţi recomandările, îl certă ea. Drept pentru care, trebuie să-mi promiţi că, dacă câştig o croazieră de vis, o să vii cu mine.

Mâna negresei se alăturase piciorului între pulpele lui Forest şi în momentul acela ar fi fost în stare să promită orice.

— Da, da, voi veni cu tine, dar, până atunci, am o misiune care...

— Ştiu, zise ea, punându-i un deget pe buze. Şi, dacă am înţeles bine ce mi-a explicat domnişoara Cromorne, voi fi obligată să stau aici până când îi vei găsi şi neutraliza pe cei care vor să mă omoare.

— Ar fi mai prudent, spuse Mercenarul.

— Concluzia ar fi că o să mă plictisesc de moarte în absenţa ta şi, cum n-am deloc intenţia, dar deloc, să mă regulez cu O’Hara, trebuie să profităm înainte de a fi trimis la dracu-n praznic!

— Bietul Mike! zise Mercenarul pe un ton compătimitor.

Dar Charlene nu-l lăsă să continue. Îl răsturnă pe pat şi se aruncă pe el ca o panteră înfometată.

— Haide, căpitane Forest, că e grabă mare!

*

*   *

Rauf îşi scoase pantofii şi îşi puse în picioare papucii pe care îi întinse Karim al Huari. Apoi traversă încăperea şi se prosternă cu umilinţă în faţa şeicului Omar Abdel Rahman. Ajutat de Ahmed ben Selim, şeicul îi puse mâinile deasupra capului, apoi îl invită să se ridice şi să ia loc la stânga lui pe o mică banchetă.

Rauf Bensaid observă faţa schimbată a lui Omar Abdel Rahman abia după ce se aşeză.

— Mustafa şi Hossam au murit la *Mayflower,* îl anunţă el drept introducere, deşi toată lumea ştia acest lucru.

Omar Abdel Rahman duse mâna la inimă.

— Să se odihnească în pace în Grădina lui Allah, locul tuturor martirilor care pier în *Jihad*[19]*.*

— Mustafa şi Hossam erau singuri şi nimeni nu ştie dacă au vorbit sau nu înainte de a muri, adăugă Rauf.

Abdel Rahman făcu un gest de agasare. Ochelarii mici şi negri în spatele cărora îşi ascundea ochii te duceau cu gândul la nişte pupile fixe, şi Rauf avea impresia că se uita la el.

— N-are importanţă dacă au vorbit sau nu. Schimbăm strategia. Boutros Ghali, acest câine necredincios, acest trădător al neamului său, va fi pedepsit la timpul lui. *Jihad*-ul ştie să aştepte atunci când trebuie. Avem două obiective majore de îndeplinit înainte de a-l pedepsi pe acest mizerabil.

— Care anume, Sidi Omar? întrebă cu umilinţă Rauf Bensaid.

Văzu mâna lui ben Selim apăsând de câteva ori braţul lui Abdel Rahman şi o expresie de satisfacţie apăru pe faţa slabă a bătrânului şeic.

— Prima este spălarea afrontului adus cauzei noastre de Mikis Kiprianou. Acest scelerat a părăsit Statele Unite fără să dea măcar un răspuns propunerii mele. Dar asta nu te priveşte pe tine, Rauf. Am destui fideli în comunitatea turcă din insula Cipru ca să-l învăţ pe acest ţap sifilitic ce înseamnă politeţea!

— Care este misiunea mea? întrebă Rauf Bensaid. Mâine dimineaţă plec în Egipt cu Mehmed Shain şi acolo trebuie să servesc ca ghid fetei lui MacFarlane.

Omar Abdel Rahman îşi mişcă buzele în aşa fel încât ai fi putut

[19] Războiul sfânt, purtat în numele lui Allah, (n.a.).

să crezi că zâmbeşte.

— N-am uitat, fidelul meu Rauf. Dimpotrivă. Cred că Allah ne oferă această şansă extraordinară.

Rauf Bensaid amuţise. Se întrebă cum putea fi considerată un dar din partea lui Allah această corvoadă pe care i-o impunea Mehmed Shain. Doar dacă nu cumva...

— Îl vom constrânge, pur şi simplu, pe MacFarlane să ne furnizeze o Fuel-Air-Explosive.

— Cum? întrebă Rauf pe un ton prudent.

— Cum nu se poate mai simplu. Şi tu vei avea onoarea să îndeplineşti această sarcină glorioasă.

— Ce trebuie să fac, Sidi Omar?

— Să o răpeşti pe Whitney MacFarlane, atâta tot. Având în vedere rolul protector pe care va trebui să-l joci în zilele următoare, acest lucru nu-ţi va fi deloc greu.

Rauf Bensaid dădu din cap.

— Am înţeles. Cine o are în mână pe fată îl are în mână pe tată.

— Exact, zise Abdel Rahman. Nu avem nevoie de Kiprianou ca să facem rost de bomba de care avem nevoie.

CAPITOLUL VII

În afara căldurii şi a gigantismului anarhic, Cairo avea privilegiul de a oferi vizitatorului uluit cele mai formidabile ambuteiaje de pe planetă. Temperatura depăşea treizeci şi cinci de grade la umbră în centrul oraşului la acel sfârşit de iulie şi, părăsind răcoarea relativă a muzeului de antichităţi egiptene, Whitney MacFarlane avu impresia că pătrunde într-un cuptor. Mulţimea din jur sporea senzaţia de căldură. Un autobuz vopsit în alb şi roşu, cu geamurile sparte, trecu deplasându-se în zig-zag printre pietonii, cicliştii, ricşele şi şaretele trase de măgari care umpleau şoseaua, lăsând un miros de benzină în atmosfera şi aşa sufocantă a străzii Talaat Harb. Peste tot, o mulţime viermuitoare umplea trotuarele şi şoseaua fără să facă vreo diferenţă, ocupându-se Dumnezeu ştie de ce! Dar aici toată lumea părea foarte ocupată.

Sosise de trei zile şi încă de acum dorea să-şi prelungească sejurul prevăzut de două săptămâni. Oh, Gizeh! Da, văzuse tot. Ba chiar vizionase un spectacol de sunet şi lumină aproape fără înghesuială. În anii trecuţi existaseră liste de aşteptare incredibil de lungi! Dar, până la urmă, azi, în aceeaşi măsură ca muzeul de antichităţi, Whitney era fascinată de oraş. O viaţă n-ar fi fost de ajuns ca să vizitezi acel oraş tentacular, viermuitor, unde bidonvilurile se învecinau cu cartierele bogate, unde zilnic se prăbuşeau imobile, canalizările făceau explozie din cauza suprapresiunii, dar unde oamenii trăiau într-o bună dispoziţie care ar fi putut să servească drept exemplu multor popoare din lume.

Whitney se strecură printre lustragiii şi negustorii de băuturi răcoritoare. Voia să bea ceva răcoritor puţin mai departe de-acolo, la terasa celebrei *Cafe Riche,* loc de întâlnire al scriitorilor. Zâmbi imaginându-şi mutra pe care probabil că o făcea servitorul lui Mehmed de care reuşise să scape. Tipul o să se înfurie la culme. Dar nu putea să suporte prezenţa nesănătoasă a acelui tip cu urechi clăpăuge pe care prietenul tatălui său i-l dăduse pe post de câine păzitor.

Individul era o adevărată calamitate. După ce că era la fel de plăcut la vedere precum fundul unei maimuţe, mai era şi hazliu ca un antreprenor de pompe funebre! Era imposibil să-l faci să zâmbească. Cu cât încerca mai mult, cu atât i se părea mai

„constipat”. În alte momente însă, atunci când ştia că nu-l vede nimeni, fata surprinsese în privirea lui nişte expresii care o făcuseră să se înfioare de spaimă.

„Rauf cunoaşte Cairo ca pe buzunarul lui şi vorbeşte curent engleza”, spusese Mehmed. Aiurea, aici reuşeai să te faci înţeles de oricine. Şi, ca să afli pe unde trebuia s-o iei, era destul să întrebi. Oamenii îşi dădeau toată osteneala să-ţi facă un serviciu şi, contrar a ceea ce se poate vedea în alte ţări sărace, o făceau doar din politeţe, nu din dorinţa unui bacşiş.

Era sigură că tatăl său şi Mehmed se înţeleseseră ca să-i impună prezenţa lui Rauf. Le era probabil frică să nu fie răpită în vederea unei răscumpărări sau, poate, de o reţea de comerţ cu femei. Râse şi un băieţel în zdrenţe, care se uita la ea, râse şi el. Ea îi întinse o liră. Puştiul se uită la bancnotă cu ochii mari de uimire, apoi o împături în patru şi o puse în pantof ca să nu-i fie furată. După care pronunţă rapid câteva cuvinte de mulţumire şi o luă la fugă, probabil, în direcţia bordeiului său.

După cum fusese stabilit, Rauf o aştepta în holul de la *Mena House,* hotelul în care stătea, întrucât refuzase politicos ospitalitatea lui Mehmed Shain. Cu toate astea, nu reuşise să nu-i bage pe gât garda sa de corp. Râse încă o dată întrebându-se dacă individul devenise verde închis sau verde palid când înţelesese că îl păcălise. Fusese foarte simplu: ieşise pe uşa din spate. Acolo sărise în taxiul comandat puţin mai devreme şi care tocmai sosise.

Whitney MacFarlane trecu prin faţa unui cinematograf, în vitrina căruia o pictură colosală arăta o femeie plină de diamante, în ţinută de dansatoare din buric, care se străduia să seducă un bărbat în costum occidental, cu mustăcioară şi un zâmbet asemănător cu cel al lui Omar Sharif.

În acel moment văzu trecând o maşină 504 break, mai veche decât Amenofis al III-lea şi mai ruginită decât o epavă din fundul unui port, în care i se păru că-l recunoaşte pe cerberul ei. Mirată, traversă şi vru să prindă din urmă maşina ca să fie împăcată, dar nu reuşi. Arta de a te fofila prin ambuteiaje făcea şi ea parte din miracolele pe care le reuşeau zilnic şoferii din Cairo.

Şi apoi, brusc, Rauf nu se mai afla în maşină, ci pe trotuar, în spatele ei, însoţit de doi tipi la fel de simpatici ca şi el. Culmea! Mehmed asmuţise tot oraşul ca s-o găsească!

Se întoarse cu faţa spre el.

— Ei bine, zise ea, apropiindu-se fără teamă. Sunt majoră şi cred că am dreptul să mă plimb puţin şi singură.

Rauf se uită la ea fără să răspundă. Pe faţă avea acea expresie care o speria.

Înţelese cu adevărat când îi văzu pe ceilalţi trei ieşind din umbra în care se ascunseseră şi care se apropiau ca s-o prindă ca într-o menghină.

— Rauf, ce înseamnă asta?

Egipteanul îi răspunse cu un râs dispreţuitor.

— Mai ai la dispoziţie un minut înainte de a face o prostie definitivă, Rauf. Gândeşte-te. Gândeşte-te la postul tău. Dacă eşti cu judecată şi pleci, totul va rămâne între noi...

Voia să spună că altfel va avea pe urmele lui toată poliţia din Egipt şi din America, dar nu mai avu timp. Unul dintre tipii ieşiţi din umbră îi puse la gură un tampon impregnat cu o substanţă cu miros înţepător. Îşi simţi plămânii arzând, ochii i se umplură de lacrimi, apoi picioarele îi amorţiră şi îşi pierdu cunoştinţa.

În mai puţin de o secundă, Rauf şi cei doi acoliţi ai săi fură transformaţi în infirmieri. Ceilalţi toţi dispăruseră deja în mulţime. Întinseră jos o targă pliantă pe care o culcară pe americancă, apoi o ridicară şi dădură mulţimea la o parte ca s-o urce în partea din spate a maşinii.

*

*   *

— Cam asta e situaţia, nenişorule, zise Mike O'Hara. Tăticul MacFarlane e înfricoşat de moarte. E atât de dezorientat încât îl bănuieşte pe Shain că ar fi amestecat în povestea asta. Dar analiştii noştri consideră că vinovat este acel cipriot care voia să cumpere Fuel-Air-Explosive. Poţi să-ţi faci bagajul pentru plecarea în Egipt. Whitney trebuie găsită mai înainte ca teroriştii s-o trimită tatălui său bucăţele, începând cu urechile şi degetele de la picioare, adăugând apoi şi sfârcurile sânilor, dacă nu reacţionează destul de repede.

— Mike! Uneori am impresia că-ţi face plăcere!

Mercenarul păstră o scurtă tăcere, cât să-şi aprindă ţigara, apoi zise cu o voce gânditoare:

— Consider concluziile analiştilor pripite, Mike. Whitney MacFarlane scapă de supravegherea gărzii sale de corp la Cairo, tatăl ei ia legătura cu serviciile secrete, mărturiseşte că făcea mici afaceri cu arme cu nişte tipi foarte acceptabili şi că, într-o zi, un anume Mikis Kiprianou, din mişcarea de luptă armată cipriotă Eoka B, vrea să cumpere de la el Fuel-Air-Explosive fără să-i precizeze întrebuinţarea. Refuză, zice el, şi atunci Kiprianou îi răpeşte fata ca să-l constrângă să facă afacerea. Le-a fost de

ajuns ca să deducă de aici că singurul vinovat posibil e Kiprianou?

— Cine ai vrea să fie, nenişorule? MacFarlane nu bănuieşte pe nimeni altcineva.

— MacFarlane va avea poate alte surprize după ce va primi revendicarea şi pretenţiile răpitorilor, răspunse Mercenarul, dând primul fum pe nas.

— I-a fost arătată Charlenei fotografia lui Kiprianou. Fata confirmă. Ăsta e tipul care a petrecut noaptea cu Jessica Tatum în ajunul morţii sale.

— Prelevările de spermă sunt ale lui Kiprianou?

— Pentru asta, nenişorule, ar fi nevoie de un eşantion ca să putem compara.

— Să nu contezi pe mine pentru această prelevare, bombăni Mercenarul, trăgând din nou din ţigară.

Suflă fumul spre tavan şi se lăsă pe spate în scaun, adăugând:

— Şi toate indiciile care se îndreaptă spre Omar Abdel Rahman şi *Djamaa al-Islamiya?* Cu ele ce facem? Dar cu tipul care, înainte de a muri, vorbea în delirul lui de un atentat împotriva lui Boutros Boutros Ghali cu Fuel-Air-Explosive?

— Ştiu foarte bine toate astea... mormăi O'Hara, stingherit. În privinţa asta, există o mulţime de lucruri mult mai complicate decât s-ar crede la prima vedere, dar, deocamdată, suntem obligaţi să ne agăţăm de ce avem la îndemână. Am luat legătura cu Mukhabarat el-Ascari. Eşti aşteptat la Cairo de maiorul Abu Zeid. Au şi început ancheta.

Un zâmbet cinic apăru sub mustaţa groasă a Mercenarului.

— Nu vreau să ai impresia că joc rolul pesimistului, Mike, dar să cauţi o femeie răpită în furnicarul de la Cairo este o operaţiune aproape la fel de realistă precum căutarea unui prezervativ în sutana papei.

Mike O'Hara care, din cauza originii sale irlandeze, păstrase câteva obiceiuri religioase catolice, nu aprecie deloc acest gen de comparaţie. Se încruntă la faţă.

— Urmăm pista pe care o avem, nenişorule. Decolezi peste o oră spre Egipt cu arme şi bagaje.

— Arme? zise Mercenarul. Serios?

O'Hara se mai lumină la faţă.

— Exact. De câţiva ani, egiptenii sunt foarte înţelegători cu noi.

Forest trase din ţigară şi, pentru că nu vedea nici o scrumieră în biroul lui O'Hara, dădu scrumul pe jos.

— Şi ce s-a întâmplat cu acel Rauf Bensaid care, după spusele Charlenei, e un pervers sadic şi ar fi putut foarte bine să-i ucidă colega? Pentru că, dacă am înţeles bine, el o păzea pe Whitney MacFarlane şi a dispărut odată cu ea...

— Se presupune că e în legătură cu Eoka B şi cu Kiprianou.

— Se ştie măcar sută la sută că dispariţia fetei se datorează unei răpiri şi nu, să zicem, unei escapade amoroase?

O'Hara zâmbi.

— Whitney MacFarlane are treizeci de ani, nenişorule. Asta e o vârstă la care, în general, ţi-a trecut gustul să fugi cu un bărbat.

— Să zicem, deşi...

— Oricum, toţi martorii sunt categorici. Un bărbat i-a pus cloroform la gură fetei în plină stradă, la câţiva zeci de metri de *Cafe Riche* şi, pe urmă, doi falşi infirmieri au luat-o pe o targă.

— De ce n-au reacţionat?

— Teama, nenişorule. Valul de atentate integriste...

Forest dădu din mână a lehamite. Era foarte adevărat.

— Chestia cu teama e OK. Oamenii au toate motivele să fie îngrijoraţi de sănătatea lor din cauza acelor bărboşi săriţi de pe fix care cutreieră străzile gata să ucidă lumea după cum li se năzare... în fine, spune-mi ceva despre Mikis Kiprianou.

— Kiprianou Mikis, treizeci şi şase de ani, născut la Limasol pe coasta de sud a insulei. Fiul lui Georgios Kiprianou, celebrul lider al mişcării cipriote greceşti de eliberare Eoka. Acest tip are toate motivele să vrea să comită un atentat fie împotriva englezilor, care menţin două enclave militare în insulă, fie împotriva Căştilor Albastre care se consideră că asigură respectarea împărţirii, fie împotriva turcilor. Mikis răspunde de regiunea Nicosia din partea mişcării Eoka B, mişcarea care a înlocuit Eoka, interzisă după atentatul din 1976 împotriva lui Makarios. Este un grad foarte mare care face din el numărul doi al organizaţiei.

— Asta nu face însă din el un suspect ideal.

— Dacă ai şti că tatăl lui a fost asasinat prin anii şaptezeci de turcii din TMT, adică agenţi ai Ankarei care lucrau pentru englezi, poate că ţi-ai schimba puţin părerea, nenişorule.

— Poate că puţin, după cum spui. Dar, sincer îţi spun, Mike, tot ce avem e subţire de tot.

— Poate că n-o să ţi se mai pară aşa după ce vei afla că am studiat programul lui Boutros Boutros Ghali în următoarele luni şi că secretarul general trebuie să meargă în Cipru ca să inspecteze detaşamentele Căştilor Albastre.

— Când?

— La sfârşitul lunii, nenişorule.

*

*   *

Din motive de discreţie uşor de înţeles, maiorul Tarik Abu Zeid preferase să se întâlnească cu Forest în camera sa de la hotelul *Nil Hilton.* Şi, contrar oricărei aşteptări, venea cu noutăţi.

— Nu sperăm că vom reuşi să ajungem la rezultate atât de repede, Nike, anunţă el imediat. Dar pot să-ţi spun Nike?

Mercenarul dădu din umeri şi răspunse:

— Haide, dragul meu Tarik, împinge insolenţa până acolo încât să-mi zici Nike.

Tarik Abu Zeid era un om afabil, dotat cu un zâmbet polivalent pe care orientalii ştiu să-l folosească atât de bine.

Vorbea o engleză acceptabilă, cu un accent care amintea foarte exact pe cel al compatriotului său Boutros Boutros Gali. În privinţa fizionomiei însă, nimic care să aducă cu plăpândul secretar al Naţiunilor Unite. Maiorul Abu Zeid era de talie mijlocie. Cu picioarele mai curând scurte în comparaţie cu bustul, maiorul era lat în umeri şi avea o ceafa groasă, care emana o senzaţie de putere impresionantă. Dacă ar fi trebuit să-l compare cu altul dintre compatrioţii săi, în privinţa aspectului fizic, Mercenarul s-ar fi oprit la preşedintele Mubarak.

Ca un om care ştia cum să se poarte, Abu Zeid nu făcu nici o remarcă în legătură cu banta neagră a Mercenarului. Nici măcar nu păru că o remarcă, deşi – Forest îi spusese deja cu ocazia precedentelor sejururi în Egipt – oamenii aveau tendinţa să se uite la el insistent pe străzi sau în locurile publice. În principiu, egiptenii afectaţi de acest handicap purtau un ochi de sticlă. Forest înţelese mai bine această absenţă a mirării când Tarik Abu Zeid remarcă cu o notă de sinceritate care nu putea să înşele pe nimeni:

— Îmi pare tare bine că te întâlnesc, Nike. De când luptai pentru progresul libertăţii în lume...

Mai era pe deasupra şi modest!

Era adevărat că, de la acordul de la Câmp David şi, mai ales, de la sfârşitul războiului din Golf, cooperarea dintre serviciile americane şi egiptene se întărise în mod considerabil. Uneori cu efecte perverse ciudate, precum toleranţa anormală de care CIA dădea dovadă faţă de indivizi precum Omar Abdel Rahman.

Mercenarul consideră că e mai bine să pună capăt efuziunilor.

— Am aflat că aţi progresat mult de la ultimul contact cu SQUAD...

Abu Zeid confirmă cu o mişcare a capului.

— O şansă fenomenală. Un martor ne-a permis să identificăm pe unul dintre cei care au participat la răpirea domnişoarei MacFarlane.

Forest se încruntă uşor.

— Şi l-aţi putut interoga pe acest om?

Maiorul dădu din nou din cap afirmativ.

— Atunci, înseamnă că ştii cine a comandat răpirea.

— Din păcate... răspunse Abu Zeid.

— Cum adică, „din păcate”?

— Ei bine... După dezvăluirile pe care ni le-a făcut acest om, ordinul ar veni de la *Djamaa al-Islamiya.*

Mercenarul nu-şi putu reţine o exclamaţie dintre cele mai păgâne:

— Paşti şi dumnezei! De-asta m-am temut încă de la început. Era clar că existau toate şansele să se întâmple aşa cu o gardă de corp ca Rauf Bensaid.

La fel ca Tarik Abu Zeid, Mercenarul trăsese din această dezvăluire o concluzie simplă, dar oribilă, pentru soarta fetei lui MacFarlane. Crezându-şi fata în mâinile lui Mikis Kiprianou, Craighton anunţase autorităţile ca să facă presiuni asupra răpitorilor. Şi, bineînţeles, nici nu putea să fie vorba de livrarea unei Fuel-Air-Explosive în schimbul tinerei femei. Problema era că interlocutorul nu mai era acelaşi. Fiind vorba de integrişti islamişti, regulile jocului se schimbau complet. Văzându-şi speranţele de a obţine câştig de cauză evaporându-se, ucigaşii din *Djamaa* se vor debarasa pur şi simplu de Whitney MacFarlane, devenită inutilă.

Duş rece!

— Şi care e amestecul lui Mehmed Shain?

— A dat peste cap Mabâes şi acum încearcă să facă la fel şi cu alte servicii. Dar rezultatul de acum este o zarvă mai mare decât ar fi fost de dorit în jurul acestui caz.

— Pot să stau de vorbă cu prizonierul vostru? întrebă Mercenarul.

— Îmi pare rău, răspunse Abu Zeid pe un ton mâhnit, dar mi-e teamă că nu e posibil. Serviciile noastre sunt infiltrate de cei din *Al-Ikhwân al-muslimun,* şi mai ales de cei din *Djamaa al-Islamiya.* Riscul ar fi prea mare.

Forest nu insistă. Interesul chestionării acelui om nu era chiar atât de mare.

În plus, înţelegea foarte bine că prizonierul, care probabil

suferise un interogatoriu „de forţă”, nu ar fi arătat prea bine în faţa reprezentantului unei democraţii occidentale.

— Şi am primit şi noi instrucţiuni referitoare la tine din partea agentului special principal Michael O’Hara. În urma contactelor cu Eoka B, Mikis Kiprianou a răspuns favorabil cererii autorităţilor americane. Se pare că achiziţionarea de Fuel-Air-Explosive nu ar fi avut drept obiectiv imediat o acţiune teroristă, ci constituirea unui arsenal de rezervă.

— Diferenţa mi se pare minoră.

— Nu este, dragul meu Nike, în privinţa repercusiunilor imediate.

— Adevărat, admise Mercenarul de dragul conversaţiei, aprinzându-şi o ţigară.

— Eoka B ar părea doritoare să-şi câştige o imagine de respectabilitate, fiind posibil să caute o soluţie negociată cu comunitatea turcă din insula Cipru sub egida ONU. Culmea ironiei, deplasarea pe care Boutros Boutros Ghali trebuie s-o facă în curând la Nicosia ar avea ca scop, nici mai mult, nici mai puţin, decât întâlnirea cu reprezentanţii Eoka B şi organizaţiile turcilor. Inspectarea trupelor ONU ar fi doar un pretext.

— Înţeleg, zise Mercenarul. Şederea mea în Egipt va fi de scurtă durată.

— Ţi s-a fixat o întâlnire, poimâine la Nicosia, chiar cu Mikis Kiprianou, care se teme tare mult de reacţiile celor din *Djamaa* şi îţi propune stabilirea unui plan de colaborare cu serviciile voastre pentru protejarea secretarului general ONU pe timpul vizitei sale în Cipru.

— Cum să ajung în Cipru cu arsenalul meu? întrebă Mercenarul.

— Michael O’Hara a clocit o soluţie de toată frumuseţea. Vei intra prin sectorul turc, cu un avion turc. Ca membri NATO, turcii au acceptat această stratagemă. Pe de altă parte, acceptă să lucreze cu serviciile secrete ale unei mari ţări musulmane cum e Egiptul, ceea ce grecii cu siguranţă că n-ar fi acceptat.

Maiorul Abu Zeid se uită la ceasul de la mână.

— Este ora paisprezece, zise el. Misiunea mea în cazul nostru a luat sfârşit. Să fii la şaisprezece şi treizeci de minute fix la terasa de la *Cafe Riche.* Te vei întâlni acolo cu locotenentul Mizzraui care trebuie să se ocupe de trecerea ta în Cipru şi te va însoţi pe durata şederii în insulă.

Forest dădu din cap şi trase cu sete din ţigară. Trebuia să-şi limpezească bine ideile înainte de a se pune pe treabă.

— Cum mă voi întâlni cu locotenentul Mizzraui? întrebă Forest, zâmbind în colţul gurii.

— N-ai teamă. Totul va fi organizat ca să fii dus la Nicosia în cele mai bune condiţii. Singura problemă este că, în timpul şederii acolo, vei fi găzduit în sectorul turc al capitalei.

Mercenarul dădu din umeri, arătând astfel cât de puţin îi păsa de această constrângere.

— Bine, zise Abu Zeid, ridicându-se. Nu-mi mai rămâne decât să-ţi urez succes. Bineînţeles, orice contact oficial cu serviciile noastre este exclus din cauza riscului legat de infiltrările islamiste. Locotenentul Mizzraui este un om de toată încrederea, eu însumi l-am recrutat. Fireşte, să nu te aştepţi să vezi în stradă un ofiţer în uniformă de gală.

— Fireşte, mormăi Mercenarul, strângând mâna lui Tarik Abu Zeid.

Sigur, pe terasă era puţin mai cald decât în cafenea, dar în cazul unei neplăceri era mult mai prudent. Deşi... Mercenarul întoarse capul şi constată că ventilatoarele nu funcţionau. Privi sala vastă cu pereţii acoperiţi cu plăci ceramice şi oglinzi mari, aşteptându-se mai mult sau mai puţin să descopere o celebritate. Nimic. La acea oră nu erau decât jucători de domino foarte vorbăreţi, care jucau cu o mare înverşunare. Poate că reputaţia localului era puţin exagerată.

Mulţimea umplea strada Talaat Harb. Mercenarul se afla la numai câţiva zeci de metri de locul unde fusese răpită Whitney MacFarlane cu trei zile în urmă. Dar Forest nu avea de unde să ştie asta.

Un chelner zâmbitor veni să ia comanda. Forest luă hotărârea să se bucure de privilegiile oferite de acel local. *Cafe Riche* era singurul local din Cairo unde se putea bea o bere pe terasă.

Forest îşi vârî mustaţa în spuma rece şi observă trecerea clienţilor, întrebându-se cum putea să arate locotenentul Mizzraui – convins fiind că acesta venise mai devreme şi îl urmărea cu privirea aşteptând să-l abordeze, după ce avea să se convingă că nu fusese urmărit. Deodată, o maşină Peugeot break, crem, cu tabla plină de pete de rugină, se opri cu mare zgomot.

Ciudat. Nimic nu împiedica în acel moment trecerea vehiculelor şi în acel loc nu era semafor. Brusc, Mercenarul fu avertizat de cel de al şaselea simţ al său şi, cu o mişcare reflexă, duse mâna la mânerul armei ascunsă în tocul de piele.

Se ridică brusc, gata să răstoarne berea de pe masă. În acel

moment, uşa din spate a maşinii se deschise cu un zgomot de gamelă, şi Mercenarul încremeni.

Doi bărbaţi în costum occidental traseră afară un sac de iută din spatele maşinii şi îl aruncară pe trotuar. Iar unul dintre cei doi bărbaţi era Rauf Bensaid. Nu putea să-l confunde cu un altul. Chiar dacă descrierea făcută de Charlene Bridges n-ar fi fost de ajuns, fotografiile arătate de O'Hara ar fi fost mai mult decât convingătoare.

Văzându-l, arabul tresări uluit, dovadă că Mercenarul nu-i era necunoscut, dar că acţiunea nu fusese premeditată datorită prezenţi sale la *Cafe Riche.* Bensaid reacţionă cu un strigăt gutural, şi însoţitorul său scoase un pistol automat Tokarev fabricat de chinezi. Îmbrâncind o femeie, Forest făcu un pas într-o parte şi reuşi să evite în ultima clipă glonţul care lovi plăcile ceramice din interiorul cafenelei. Scoase şi el arma şi trase în gaura neagră formată de partea din spate deschisă a maşinii. Însoţitorul lui Bensaid duse mâna la burtă, făcu un pas înapoi şi se prăbuşi în vehicul. În acel moment, Rauf, cu ochii dilataţi de furie, sări ca un animal sălbatic peste Mercenar, însoţind mişcarea cu strigătul fanatic al luptătorilor din *Jihad:*

— *Allah u Akbar!*

Nu se putea trage într-o ţintă atât de apropiată din poziţia în care se afla. Forest trase capul între umeri. În soarele după-amiezei toride, Mercenarul văzu un fulger lucind în mâna dreaptă a lui Rauf Bensaid. Ucigaşul îl ataca cu arma lui favorită: briciul.

CAPITOLUL VIII

Deodată, în timpanele Mercenarului răsunară două împuşcături. Întoarse capul. Femeia pe care era gata s-o dea jos scosese din geantă un Bodyguard 38 Special şi trăsese în aer. Urmă un moment de acalmie. Strigă ceva în arabă, apoi, apucându-l pe american de colţul scurtei, vru să-l tragă în strada Talaat Harb.

— Sacul de iută aruncat... protestă Mercenarul.

— Se ocupă ai noştri. Oricum, nu se mai poate face nimic.

Fără să mai comenteze, Mercenarul porni pe urmele ei.

Când mulţimea îşi reveni şi începu să ţipe, Forest se afla deja pe scaunul din faţă al unei maşini Toyota Celica albastră, veche, dar foarte bine întreţinută.

— Un prim contact cam agitat, zise ea, întorcând capul spre el.

— Nu, zise Mercenarul. Nu pot să cred!

— *Yes, captain Forest. I'm lieutenant Khadija Mizzraui, from the Mukhabarat el-Ascari, seconded for special duty at your service.*

Vorbea o engleză perfectă şi fără accent.

Cu o abilitate desăvârşită, tânăra femeie pătrunse cu maşina între un camion şi un autobuz arhiplin, ale cărui suspensii pocneau la fiecare denivelare. Iar străzile din Cairo nu duceau lipsă de denivelări.

— Mulţumesc, zise Mercenarul. M-ai scăpat dintr-o situaţie dificilă.

— Ai mare dreptate. După cum se înfierbântaseră, te-ar fi lăsat mort pe terasa cafenelei.

Râse şi, pentru prima dată, se uită cu atenţie la el.

Khadija Mizzraui era îmbrăcată după moda occidentală, cu un taior ecru care îi scotea foarte plăcut în evidenţă corpul cu rotunjimi orientale. Avea un păr negru şi lucios, tuns ca Louise Brooks, care îi încadra o faţă tip cu o piele de culoare arămie. Îl făcea să se gândească la o actriţă italiană care juca pe regina din Saba şi pe soţiile faraonilor şi de care era atunci îndrăgostit la nebunie. Dar în acel moment îi era cu neputinţă să-şi aducă aminte numele acelui idol din tinereţe.

Mercenarul întinse pachetul de Camel strivit. Dar Khadija Mizzraui refuză:

— Prefer propria mea otravă.

În timp ce făcea slalom printre vehiculele care mai de care mai ciudate care se preumblau prin Cairo cu încărcături nu mai puţin bizare, tânăra femeie băgă o mână în geantă şi scoase un pachet de Cleopatra pe care i-l dădu americanului.

— Fii amabil şi aprinde-mi una. O să-mi facă bine. Am avut şi eu emoţii. Din fericire, a funcţionat efectul surprizei!

— Ce le-ai spus? întrebă Forest, expunând ţigara flăcării redutabile a brichetei sale Zippo.

Cleopatra avea o savoare tare şi parfumată. Nu era rea, dar numai o penurie totală l-ar fi putut constrânge pe Mercenar să devină infidel ţigărilor sale Camel. Khadija luă ţigara şi o duse la buze.

— În viaţa mea n-am cunoscut un locotenent cu mâini atât de catifelate, zise Mercenarul.

Ea râse din nou, trase cu sete din ţigară şi, în timp ce Forest îşi aprindea şi el o ţigară Camel, răspunse în sfârşit la întrebare:

— Le-am spus că sunt fiica şeicului Abdel Sobur Shain[20], iar tu logodnicul meu, că ai venit aici ca să te converteşti şi că, dacă te asasinau, vor arde veşnic pe grătarele din Jahannan[21].

— Şeicul Abdel Sobur e văr cu Mehmed?

Khadija trase iar din ţigară înainte de a răspunde. Avea o gură şi o mişcare a buzelor care stârnea gânduri lubrice chiar şi în capul celui mai cuminte bărbat. Or, Mercenarul nu fusese niciodată cuminte în ceea ce priveşte relaţiile cu femeile.

— Poate un văr îndepărtat. Să ştii că, la noi, „Shain” e ca la voi „Taylor” sau „Smith”.

Mercenarul dădu din cap şi învârti de câteva ori manivela ca să coboare geamul maşinii şi să lase fumul să iasă în aerul torid şi poluat al capitalei egiptene.

— Unde mă duci? întrebă Forest.

Mercenarul observase că se îndreptau spre nord-vest, ca şi cum tânăra femeie ar fi avut intenţia să treacă Nilul în dreptul insulei Roda.

— Doar n-ai de gând să pleci din ţara noastră fără să fi vizitat Gizeh, căpitane Forest.

Întoarse o clipă capul spre el. Avea nişte ochi ca nişte perle de obsidian, piatra de lavă din care se face o sticlă naturală de culoare neagră.

---

[20] Teolog şi profesor de lingvistică care predă la Universitatea din Cairo. Unul dintre marii ideologi ai integrismului, (n.a.).

[21] Infern, (n.a.).

— Decolăm mâine dimineaţă de la Heliopolis la bordul unui avion militar turc, cu destinaţia Larnaka. Acum, cred că ai tot interesul să dispari cât mai repede posibil. Or, va fi nevoie de timp pentru a-i explica maiorului Abu Zeid, să-i cerem instrucţiuni, să vedem dacă eventual există comunicări din partea serviciului tău şi, la sfârşit, să mergem să-ţi iei bagajul de la hotel.

— Ai improvizat totul chiar în clipa asta? întrebă Mercenarul, impresionat.

— Eşti cumva, în felul tău, la fel de falocrat ca toţi ayatollahii şi aceşti bătrâni bărboşi care îmbălsămează mediul înconjurător cu delicatul lor miros de ţap? Sunt femeie, dar sunt ofiţer şi am aceeaşi formaţie precum cea a colegilor mei bărbaţi!

Forest trase din ţigară şi dădu fumul pe fereastră.

— Nici vorbă, locotenente!

— Poţi să-mi spui Khadija.

— Nici vorbă, Khadija!

Ea râse din nou.

— Tarik şi O'Hara au considerat că, dacă vom călători ca un cuplu, vom trece mai neobservaţi în Cipru. În caz de nevoie, avem chiar şi acte false pe numele de Giorgio şi Omella Santorelli.

— Poate că ar trebui să învăţ şi italiana până mâine? întrebă Mercenarul.

— Nu va fi necesar. Se consideră că suntem americani de origine italiană. Nimic nu te obligă să vorbeşti limba strămoşilor tăi. Asta doar ca să existe o potrivire cu tipurile noastre fizice.

Mercenarul dădu din cap, încruntat.

— Singurul luciu care ţi se cere să-l simulezi în mod credibil este acela că eşti soţul meu.

Tânăra femeie trase de două ori la rând din ţigară şi îl întrebă, aruncându-i o privire incendiară:

— N-o să ţi se pară prea greu?

Forest zâmbi şi răspunse:

— Mă obişnuiesc deja cu scenele noastre de menaj.

Urmă o tăcere. Străbăteau Pyramids'Road. De o parte şi de alta a străzii, se înşirau localurile de noapte pentru turişti.

— Ai ochelari negri? întrebă Khadija.

— Vrei să ştii cumva dacă am şi permis de port-armă? bombăni Mercenarul.

Urma o nouă tăcere, apoi Forest zise nervos:

— Locotenente Mizzraui, ăăă... Khadija, îţi sunt foarte

recunoscător că m-ai salvat de la lapidare. Acum, dacă am fost luat o dată prin surprindere, asta nu înseamnă că am nevoie de dădacă.

Aruncă ţigara pe geam şi adăugă:

— Am înţeles perfect că islamiştii vor căuta un bărbat cu bantă neagră ca să-i facă de petrecanie acestui câine de occidental. Drept pentru care ţi-ai zis că cel mai bun mijloc de a ascunde un turist este de a-l duce în mijlocul altor turişti. Peste o jumătate de oră se va face noapte şi presupun că îmi vei oferi un bilet la spectacolul de sunet şi lumini de la Gizeh. Numai că, pentru a fi luat drept turist, e mai bine să renunţ la bantă...

Ea dădu din cap. Avea pe faţă o expresie ciudată. De parcă s-ar fi abţinut să nu râdă. Forest îşi zise că, dacă va izbucni în hohote, va coborî imediat din maşină. Dar ea rezistă tentaţiei şi Forest se mai îmblânzi.

— Da, am ochelari şi îi voi pune aşteptându-te cuminte. Dar numai în ultimul moment. Purtarea acestui gen de proteză îmi provoacă dureri de cap după un anumit timp.

Ea stinse ţigara în scrumieră şi se întoarse spre el.

— Zău, ia spune, chiar am o mutră de dădacă?

Forest profită de întrebare ca să-şi permită o privire mult mai insistentă asupra constituţiei locotenentului Mizzraui.

— Zău că nu!

*

*   *

Şeicul Omar Abdel Rahman nu fusese niciodată un personaj surâzător, dar acum era parcă mai încruntat ca niciodată.

— Fraţilor, începu el cu o voce răguşită, s-ar zice că, de la o vreme, Allah nu vă mai susţine. Trebuie să vă reculegeţi, fraţi musulmani din *Djamaa al-Islamiya!* Trebuie să recâştigăm îndurarea lui Allah.

În rândul asistenţei se auziră murmure de aprobare.

— Am încercat totul ca să ne procurăm o bombă cu benzină, continuă Omar Abdel Rahman.

— O Fuel-Air-Explosive, îl corectă Karim al Huari.

Omar Abdel Rahman se întoarse spre el de parcă ar fi putut să îl vadă.

— O Fuel-Air-Explosive, repetă el pe un ton de parcă acest nume american i-ar fi murdărit gura. L-am pedepsit pe câinele de Craighton MacFarlane prin moartea fiicei sale, am pedepsit-o pe una dintre prostituatele lui Mikis Kiprianou. Cealaltă ne-a scăpat. În consecinţă, propun să schimbăm strategia şi să ne adaptăm

noii situaţii.

În camera mare de zi a răposatului Hossam Azzami, domnea o tăcere plină de respect. Nu se auzea decât foşnetul mătăniilor de pe şirag.

— De la Tripoli ne-a sosit un comando special. Recunoştinţă lui Moammer al-Gaddafi, fratele nostru întru Allah. Vă rog să vă ridicaţi, fraţilor.

Trei bărbaţi în ţinută sport se ridicară şi se înclinară adânc în faţa şeicului Omar. Şeicul Ahmed ben Selim se ridică la rândul său şi făcu prezentările:

— Iată-i pe fraţii noştri Ali Nessir, Gamal Benyusef şi Kabir Musham.

Toţi trei se aşezară din nou.

— Îl las acum să vorbească pe Ali Nessir, care vă va expune planul său pentru eliminarea acelui trădător scârbos de Boutros Boutros Ghali.

— Este extrem de simplu şi ne vom lipsi de Fuel-Air-Explosive. Întâmplarea face ca trădătorul necredincios de Boutros Boutros Ghali să vină săptămâna viitoare la Nicosia, ca să se întâlnească în secret cu trădătorul necredincios Mikis Kiprianou. Pretextul fiind inspectarea unui detaşament de Căşti Albastre însărcinat să menţină ordinea în insulă.

Karim al Huari ridică mâna. Ali Nessir îl invită să vorbească cu o mişcare a bărbiei.

— Cum ai aflat nişte informaţii, în principiu, ultrasecrete? întrebă tânărul islamist impresionat.

— Avem numeroşi fraţi musulmani, nu numai în rândul comunităţii turce din insula Cipru, ci şi în armata turcă. Mulţi dintre ei regretă calea pe care o urmează ţara lor: adeziunea la NATO, păgânismul învăţământului şi al vieţii sociale, numirea *unei femei* în postul de prim-ministra!

Un murmur de dezaprobare rituală răsună imediat în rândul celor de faţă.

— Toate aceste scandaluri îi fac pe fraţii noştri să ne ajute mai mult, în special furnizându-ne informaţii, răspunse Ali Nessir.

Karim dădu din cap, satisfăcut.

Nessir îşi drese glasul şi continuă expunerea planului:

— În realitate, fraţii mei întru Allah, nu vom veni cu nimic nou, ci vom refolosi o tehnică de atentat care şi-a dovedit eficienţa, întrucât este cea pe care au pus-o în aplicare înaintaşii noştri ca să-l trimită în infern pe Anwar El Sadat, acel infam colaborator care pactizase cu sioniştii şi cu Satana american.

— Bravo! strigă un iluminat.

Ali Nessir zâmbi.

— Dar, evident, vom adapta acest procedeu la cunoştinţele şi capacităţile noastre care de atunci s-au îmbunătăţit foarte mult. Pe scurt, vom folosi tehnica sinuciderii folosită în atentatul din 1981 împotriva lui Sadat, deschizând focul asupra forţelor de ordine şi Căştilor Albastre. La vremea aceea, vreo şase dintre aceşti câini au fost ucişi de gloanţe şi un număr şi mai mare prin strivire din cauza mişcării de panică provocată în mulţime de împuşcături.

Ali Nessir făcu o pauză şi bău apa dintr-un pahar întins de camaradul lui, Gamal Benyusef.

— Efectul de surpriză îmi va permite să ajung pe sus asupra maşinii lui Boutros Boutros Ghali şi să pun acolo o mină magnetică reglată pentru o explozie aproape imediată.

— Dar, obiectă un om, vehiculele diplomaţilor sunt blindate!

Ali Nessir zâmbi.

— Trebuie să ştii, frate, că acest blindaj îi protejează numai de atacurile din faţă, din spate şi din părţi. Din motive tehnice, mai ales de greutate şi, deci, de soliditate, pe care ar dura prea mult să le explic acum în detaliu, este imposibil să se blindeze acoperişul maşinilor. De aici şi stratagema noastră.

— Remarcabil şi o dovadă de mare curaj, zise omul. Probabil că Allah îţi pregăteşte deja un loc în Grădina Plăcerilor.

— Este foarte riscant, recunoscu Ali Nessir şi, dacă mor, ştiu că voi ajunge imediat în Jannat ca martir al războiului sfânt. Dar fii liniştit, frate, voi face totul ca să scap cu viaţă pentru ca braţul meu răzbitor să poată lovi din nou spre marea glorie a lui Allah şi triumful luptei noastre sfinte.

— Poţi să ne spui mai multe? Cum ai de gând să faci ca să ataci singur şi pe sus vehiculul lui Boutros Ghali?

— Drumul între Larnaka, principalul aeroport din Cipru, şi Nicosia, capitala, este relativ lung, rectiliniu şi mărginit de copaci. Nici cel mai bine organizat serviciu secret din lume nu poate să asigure o supraveghere fără cusur a vreo şaizeci de kilometri de drum cu copaci. Mă voi posta deci cu mina mea magnetică în unul dintre ei pe care l-am ales deja pentru caracteristicile lui.

— Şi ai de gând să sari cu mina pe acoperişul maşinii? întrebă Karim, mirat. N-ai să reuşeşti. O să-ţi rupi gâtul!

Ali râse scurt.

— Şi în cazul ăsta, frate, intervine tehnica. Şi o tehnică agreată

în mod deosebit de câinii de occidentali, cel puţin de unele grupuri ale lor. Dar...

Ali Nessir avu impresia că spusese şi aşa prea mult şi se trase spre Omar Abdel Rahman. Ahmed ben Seim transmise întrebarea bătrânului şeic, apăsându-l pe braţ.

— Fraţii noştri ştiu destul deocamdată, zise Omar Abdel Rahman. Le vom da mai multe precizări celor care, pornind de la calităţile lor de trăgători sau de la aptitudinile lor fizice, vor fi aleşi de Ali, Gamal şi Kabir ca să participe la acţiune.

CAPITOLUL IX

Noaptea venise brusc, o noapte întunecoasă, aşa cum se întâmplă totdeauna în Orient. Mercenarul nu venise acolo ca să facă turism, iar lentilele ochelarilor atenuau efectul puternic al luminilor, dar spectacolul merita privit. În timp ce supraveghea zona din jur, Forest privea faţa luminată a Sfinxului cu al cărui monolog lent începea spectacolul de sunet şi lumină. Apoi, brusc, reflectoare puternice îşi revărsară razele aurii asupra piramidei lui Keops şi a spectatorilor.

Forest nu se putu abţine să nu întrebe cum era în zilele de afluenţă maximă, dacă asta se numea o asistenţă modestă. În fine, de data asta agrea şi el mulţimea. Îi folosea drept ascunzătoare.

Numai că avea ochelarii pe nas de mai bine de o oră şi jumătate şi asta începea să-l cam stingherească. Simţea că va fi cuprins de migrenă, în ciuda maiestăţii spectacolului din care nu scăpa nimic. Deodată, deveni conştient de prezenţa cuiva alături de el. Sau mai curând de un parfum. Parfumul subtil al locotenentului Mizzraui. Îl atinse uşor în secunda următoare, apoi îl prinse de mână ca să-l tragă într-o parte, cu mişcare cât se poate de naturală.

Părăsiră spectacolul, împiedicându-se ici şi colo de pietrele de pe platoul de la Gizeh. Khadija îşi parcase maşina lângă Satul Piramidelor. Când aproape că ajunseseră la vehicul, tânăra femeie îi zise:

— În sacul de iută era, într-adevăr, domnişoara MacFarlane. Tu ai avut vreo problemă?

— Nici una, răspunse omul cu ochelari negri. M-am gândit şi, poate că asta o să te mire, dar cred că această întâlnire nefericită cu cadavrul lui Whitney MacFarlane este o coincidenţă. Ucigaşii veniseră să o lase în mod simbolic lângă locul de unde o răpiseră, ca să arate lumii că trebuie să îi fie frică de ei. Comportamentul lor indica faptul că nu aşteptau să dea peste mine acolo. De altfel, mă întreb cum aş fi putut să fiu identificat şi urmărit de unul dintre ei. Cei care, eventual, ar fi putut să mă zărească sunt cei care au atacat acea locuinţă din Clinton, numai că amândoi sunt morţi.

Mike îl avertizase că agenţii egipteni din Mukhabarat el-Ascari erau oameni de toată încrederea şi nu existau secrete pentru ei.

Preţ de o secundă, Forest se gândi la New Jersey şi la Charlene pe care o părăsise în urmă cu câteva zile. Charlene care, în acel moment, se afla în garsoniera de tranziţie de la Quantico, unde se străduia să participe la concursuri care ofereau călătorii de vis. Totul i se părea la o depărtare de ani-lumină.

Coborâră amândoi din maşină.

— Nu mă miră deloc, zise Khadija, strecurând cheia în broasca unui mic bungalou. Atât Tarik Abu Zeid, cât şi Michael O'Hara sunt de acord cu punctul tău de vedere. Totuşi, trebuie să fii foarte precaut şi să te ascunzi până mâine dimineaţă. Un vehicul al armatei va veni să ne ia de aici şi ne va duce la Fleliopolis, unde vom fi preluaţi de autorităţile militare turce.

Tânăra femeie deschise uşa, aprinse lumina şi Mercenarul descoperi un fel de garsonieră cu un pat mare, un divan cu etajeră puţin cam demodat, un şifonier cu oglindă şi un cabinet de toaletă.

— Acest bungalou este o ascunzătoare a noastră, zise Khadija. Nu e luxul de pe lume, dar, pentru o noapte, e destul de convenabil.

Mercenarul nu o contrazise.

— Ţi-am pus bagajele în dulap, preciză Khadija. Ţi-e foame?

— E puţin cam devreme pentru cină. Voi face un duş şi o să mă schimb. Şi mai ales o să scap de afurisiţii ăştia de ochelari. Era timpul să-ţi faci apariţia, locotenente!

— Locotenentul Mizzraui soseşte totdeauna la timp, domnule căpitan.

— Aţi vorbit deci cu O'Hara, zise Mercenarul, alegându-şi o pereche de pantaloni subţiri, dar puţin mai închişi la culoare, şi o cămaşă asortată.

Khadija aprinse o ţigară Cleopatra şi se aşeză pe pat, picior peste picior.

— Da. Nu a fost surprins când i-am anunţat moartea domnişoarei MacFarlane. Ne-a rugat să transportăm cadavrul la ambasadă pentru autopsie. Cererea lui a fost acceptată.

Forest intră în cabinetul de toaletă, îşi scoase ochelarii şi începu să se dezbrace. Uşa foarte subţire le permitea să continue conversaţia.

— Experţii voştri vor face nişte analize, dar e convins că asta nu va duce la nimic nou. Ucigaşul domnişoarei MacFarlane şi al acelei *call-girl* sunt una şi aceeaşi persoană: Rauf Bensaid.

— Şi misiunea noastră? continuă cum fusese stabilit?

— Nu există motive pentru modificarea planurilor, răspunse

Khadija. Mikis Kiprianou te aşteaptă mâine după-amiază. Mi-a fost transmis locul întâlnirii. Ţi-l spun când ieşi.

— OK, zise Mercenarul, deschizând apa ca să se bărbierească înainte de a face duş.

Când ieşi, puţin mai târziu, cu haine curate şi o bantă nouă pe ochi, Khadija Mizzraui era întinsă pe pat. Fuma o ţigară Cleopatra, citind ziarul *Al Ahram,* marele cotidian egiptean.

— În ziar nu scrie încă nimic despre Whitney MacFarlane. Dar o să scrie, zise ea, întorcându-se pe o parte. E aproape sigur că acest caz oribil va readuce în actualitate psihoza atentatelor din ţară.

Mercenarul dădu afirmativ din cap, ridicându-şi şuviţa rebelă de pe frunte. Acea femeie întinsă pe pat, sub lumina aurie a veiozei... Şi mirosul greu, pătrunzător, al ţigării care se amesteca cu cel subtil, aerian, al parfumului ei... Îşi dădea osteneala să fie ademenitoare, prefăcându-se în acelaşi timp că stă de vorbă „serios”. Asta, nu era provocare, ci cruzime!

Tânăra femeie zâmbi, împături ziarul şi se întoarse pe spate. Corpul scăldat de lumină scotea la iveală forme impresionante. Închise ochii. El se apropie şi o sărută pe buze. Ea mârâi uşor şi îl sărută cu pasiune. În timp ce-o săruta, Forest îi desfăcu unul câte unul nasturii bluzei. Tânăra femeie gemea uşor la fiecare nasture descheiat. Fusta nu opuse nici cea mai mică rezistenţă mâinii lui de specialist. Nici proprietara ei. Ba chiar îl ajută.

Era într-adevăr o capcană. Locotenentul Mizzraui nu purta nici un fel de lenjerie intimă. Era aşa cum şi-o imaginase privind-o mai adineauri în maşină. Frumoasă de ţi se tăia răsuflarea. Tânăra femeie îl lăsă să ia iniţiativa, lungită, nemişcată ca o statuie a reginei Nefertiti, cu pleoapele pe jumătate deschise peste ochii de lavă neagră. Sânii, solemni ca nişte piramide, se ridicau cu mândrie în lumina discretă a bungaloului. Forest se aplecă peste ea şi îşi aşeză gura pe unul din ei. Ea nu spunea nimic, dar o simţea încordată ca un arc. Apoi tânăra femeie îl prinse de ceafă şi îi afundă faţa între sâni.

— Cine spunea că nu semăn cu o dădacă? întrebă ea cu o voce răguşită.

Forest nu răspunse.

Apoi, brusc, tânăra se ridică, imprevizibil, îi respinse capul şi zise în timp ce-i scotea chiar ea pantalonii:

— Nu fi chiar atât de grăbit, domnule american. Apropo, întâlnirea cu Mikis Kiprianou este fixată după-amiază la ora şaisprezece şi treizeci de minute la hanul *Famagusta* din Nicosia.

Spunând asta, tânăra femeie îi scoase virilitatea deja întărită, electrizând-o cu atingerea uşoară a degetelor.

— Dar... bâigui Forest, întrebându-se ce voia.

Dar înţelese imediat.

— Asta ca să-ţi spun, domnule căpitan, că decolând mâine dimineaţă în zori şi făcând două ore şi jumătate cu avionul ca să ajungem la Larnaka, vom avea mult, mult timp la dispoziţie ca să vizităm insula Afroditei.

Apoi tăcu, considerând că rezultatul mângâierilor ei e satisfăcător. După care se iubiră cu furie.

*

*   *

Sosiţi în ajun cu un aparat al aviaţiei turce, Mercenarul şi locotenentul Mizzraui nu părăsiseră camera decât seara pe răcoare, ca să ia masa la un mic restaurant pitoresc foarte aproape de hotel. La naiba cu vizitele turistice! De altfel, nu se aflau acolo pentru asta. Adevărul era că între meterezele care închideau cartierul turc din Nicosia domnea o căldură toridă. Drept pentru care avusese înţelepciunea să stea în răcoarea relativă procurată de ventilatorul din mica lor cameră de hotel. Avuseseră tot timpul să repereze locul unde se afla hanul *Famagusta* care, de altfel, se afla doar la câteva sute de metri de hotel, dar, bineînţeles, în sectorul grec al capitalei cipriote.

În rest, un mercenar american ca Nike Forest şi un locotenent din Mukhabarat el-Ascari precum Khadija Mizzraui aveau o mie de feluri plăcute în care să-şi omoare timpul.

Forest intră pe bulevardul Kyrenia, apoi traversă la capătul ei strada Istanbul, care făcea turul meterezelor prin interior ca să ajungă pe Athena Avenue. Apoi, dacă apucai pe bulevardul Athena, puteai să ieşi din sectorul turc pe strada Dhimonaktos şi să ajungi pe bulevardul Kapotas, exact în exteriorul vechilor ziduri.

Dar azi, după ce o sărutase pe Khadija, o luă în sens invers şi se îndreptă spre strada Nonou, exact în spatele hotelului lor. Trebuia să vină singur la întâlnirea cu Mikis Kiprianou. Tânărul şef al mişcării Eoka B nu vedea cu ochi buni Mukhabarat el-Ascari, chiar dacă aceasta, în fond, jucase un rol deloc neglijabil în organizarea întâlnirii.

Forest ajunse în curând la zidul cenuşiu şi arcada mare care constituia trecerea între sectoarele ocupate de fraţii duşmani din insula Cipru: grecii şi turcii. Principala preocupare a Căştilor Albastre care făceau de pază între două şiruri de sârmă

ghimpată ruginită era să-şi găsească un colţişor de umbră ca să nu să prăbuşească precum muştele. Funcţionarul aruncă o privire neglijentă la coperta paşaportului american, făcu un semn cu capul şi Mercenarul părăsi fără altă formalitate sectorul turc al Nicosiei. Dacă ar fi ştiut că lucrurile se petreceau astfel, ar fi trecut cu arma.

Restaurantul *Famagusta* se afla doar la câţiva metri după poarta Kyrenia, pe o stradă pietonală din cauza îngustimii sale. Numai strada principală era pavată, cu o rigolă centrală. Trandafirii şi smochinii creşteau pe trotuarele nisipoase.

Intrând în restaurant, Forest fu mai întâi orbit de diferenţa de luminozitate. Apoi zări un bărbat în vârstă care îşi termina mâncarea din farfurie. Era ora şaisprezece şi treizeci de minute şi ora dejunului trecuse.

— Îl caut pe Mikis Kiprianou, zise Mercenarul.

Bătrânul îi arătă cu degetul spre o uşă, la stânga barului. Forest se apropie, dădu la parte perdeaua de perle şi se pomeni nas în nas cu ţeava unei puşti Kalaşnikov AKS-74. Devie cu muchia palmei ţeava armei şi, aruncându-se în spate, se rostogoli printre mese. Se ridică, gata s-o ia la fugă spre ieşire, dar se opri brusc. Alţi doi oameni înarmaţi cu puşti Kalaşnikov îi barau ieşirea.

Soldaţii Naţiunilor Unite se aflau la mai puţin de o sută de metri. Dar la ce bun să strige?

CAPITOLUL X

Mercenarul înţelese imediat ce i se întâmplase, recunoscându-i pe unii dintre tipii care îi barau drumul. Acel individ mic de statură şi oacheş, cu părul negru şi faţa năpădită de barbă, se afla în avionul militar turc care îi adusese de la Heliopolis la Larnaka. Un spion din *Al-Ikhwân al-muslimun* în rândul armatei turce. Un fapt neplăcut previzibil şi imposibil de evitat. Dar ceilalţi? Complicii lui! Probabil că golise localul, cu forţa sau în schimbul banilor, şi înlocuise personalul şi clientela cu fraţii lui Allah.

— Ridică mâinile! îi ordonă oacheşul. Fără grabă. Să putem vedea dacă ai trecut linia de demarcaţie cu jucăria germană pe care am remarcat-o în bagaje...

Mercenarul se întorsese spre el. Îl auzea pe celălalt apropiindu-se.

— Laşi arma când îţi spun eu, Abdel, zise şeful. Mai întâi legi mâinile.

Tipii ăştia aveau intenţia să-l ia prizonier sau să-l lichideze imediat? Era o întrebare care prezenta oarecare interes. Oricum, cine cădea în mâna acestei organizaţii putea să-şi ia adio de la viaţă. Deci, mai bine să încerce ceva cât mai avea mâinile libere.

— Ştiu ce crezi, zise oacheşul. Că n-o să tragem din cauza Căştilor Albastre. Poţi să-ţi încerci şansa, dacă vrei, şi-ai să vezi. Până când vor înţelege că se întâmplă ceva neobişnuit, până vor primi ordin să intervină, sau să nu intervină, orice e posibil. Până să-şi încarce puştile să vină să vadă ce s-a întâmplat, se va face întuneric. Şi întuneric se va face şi în viaţa ta, efendi.

Forest ştia că adversarul său avea dreptate. Dar ştia şi că îşi va încerca neapărat norocul.

Cu coada ochiului valid, Mercenarul îl reperă pe bătrânul aşezat la masă în faţa farfuriei. Individul mânca mai departe. Mercenarul îşi zise că nu era un membru al organizaţiei „Fraţii Musulmani” ci, mai probabil, un indigen luat de pe stradă şi obligat să facă figuraţie. Cu atât mai rău pentru el. Era singur, neînarmat în acea sală mică şi întunecoasă. Mercenarul nu avea timp de pierdut cu sentimentele. Şi nu era vina lui dacă bătrânul făcuse o alegere proastă.

Asumându-şi toate riscurile, Forest se lăsă să cadă simultan în genunchi şi într-o parte ca să ajungă sub masă. Armele celor doi

tipi care păzeau uşa se lăsară în jos ca să-l secere. Mercenarul nu vedea, dar presupunea că arma dinspre bucătărie făcea acelaşi lucru. Dar, exact în momentul în care puştile de asalt sovietice intonară cântul lor de moarte, americanul făcu un salt uimitor în aer, lovind puternic masa.

Înainte de a cădea pe podea, împinse simultan masa cu o lovitură de picior spre stânga, în direcţia bucătăriei, şi cu ambele mâini pe bătrânul care mânca spre dreapta, spre militarii turci.

Rezultatul îi depăşi toate speranţele. „Fratele” dinspre bucătărie căzu pe spate, în timp ce jumătate din încărcătorul puştii sale ciopârţi tencuiala tavanului. De cealaltă parte, ceilalţi doi nu avură nici măcar reflexul de a reacţiona. Se pomeniră peste ei cu bătrânul şi farfuria lui de mâncare.

Unul dintre ei urlă de durere, pomenindu-se pe faţă cu mâncarea fierbinte. Celălalt scoase un strigăt şuierător, semănând în mod ciudat cu un burduf care se dezumflă.

Plonjând în urma bătrânului, Mercenarul ajunse peste toţi trei şi puse mâna în trecere pe o armă Kalaşnikov. Se ridică apoi, cu spatele la uşă, ţinând la respect pe toţi cei aflaţi în sala localului.

— Nici o mişcare, altfel vă sparg! răcni Forest.

Într-adevăr, după cum spusese oacheşul, Căştile Albastre nu făcură nici o mişcare. Dar motivul era extrem de simplu. Având în vedere grosimea zidurilor de piatră, Mercenarul îşi zise că nu auziseră salva de puşcă.

Cei patru turci se ridicară într-o stare jalnică.

— *You, old man, get out and never come back.*

Bătrânul nu aşteptă să i se spună de două ori. Era foarte emoţionant să vezi cât de bine era înţeleasă limba engleză la Nicosia...

În timp ce bătrânul deschidea uşa, Mercenarul se deplasă uşor într-o parte, ca să nu-şi piardă din vedere prizonierii. Deodată, Forest îl văzu pe bătrân dându-se înapoi, parcă terorizat.

Poate că, până la urmă, Căştile Albastre auziseră ceva.

Nici vorbă! Cauza fricii bătrânului era, pur şi simplu, locotenentul Khadija Mizzraui care se apropia în pas alergător cu pistolul în mână.

— N-ai păţit nimic? zise ea, în timp ce sala localului era invadată de un grup de oameni înarmaţi cu pistoale-mitralieră Uzi.

— Nimic, totul e bine, răspunse Mercenarul. Dar cine sunt aceşti domni?

— Ia te uită! zise Khadija, recunoscându-l pe subofiţerul din

armata turcă. Ăsta e chiar prietenul nostru...

— Nişte tipi hazlii, zise Mercenarul, ştergându-şi geaca pătată şi făcându-i semn bătrânului s-o ia la sănătoasa.

— Mda, bombăni unul dintre nou-veniţi. E mai uşor să te duci şi să gazezi copii kurzi la hotarul ţării sau să torturezi prizonierii politici în închisorile din Ankara decât să te aperi în faţa unui luptător de valoare. Sunteţi la fel de josnici ca măcelarii din Rwanda sau cetele de asasini din Haiti. Sunteţi tari când e vorba să asasinaţi nevinovaţi lipsiţi de apărare. Dar sunteţi nişte otrepe când trebuie să înfruntaţi un inamic competent.

După toate aparenţele, acel domn avea o mare stimă faţă de armata turcă!

Individul se apropie de Mercenar şi îi strânse mâna cu putere.

— Felicitări, căpitane Forest. Sunt mândru că te cunosc. Sunt Athamas Pilakrate, locotenentul lui Mikis Kiprianou. Acest han este unul dintre locurile noastre obişnuite de întâlnire, ţinut de partizanii noştri. Dar, fireşte, înainte de ora întâlnirii cu şeful meu, am venit pentru o reperare discretă a locului şi am constatat că aceşti mizerabili îi luaseră pe sus pe ocupanţii legitimi ai hanului şi îi înlocuise.

Se întoarse spre uşă şi ordonă:

— Luaţi-i pe aceşti trei ticăloşi. Vor servi drept monedă de schimb pentru recuperarea alor noştri.

Zis şi făcut. Practic, sub nasul trupelor ONU!

Văzând privirea mirată a Mercenarului, Athamas Pilakrate zise:

— Organizaţia noastră este foarte puternică în sectorul grec al insulei.

— Unde este domnul Kiprianou? întrebă Mercenarul.

— Dacă mă urmezi, am să te conduc la el. L-am dus într-un loc sigur când am descoperit şiretenia grosolană a acestor imbecili de turci. Dar, dacă doreşti să treci pe la hotel ca să te schimbi, nu ne grăbim. Secretarul general ONU soseşte abia săptămâna viitoare.

— Ce legătură are asta cu prezenţa mea aici?

— Păi, Mikis Kiprianou contează pe dumneata ca să ne ajuţi în asigurarea securităţii convoiului între Larnaka şi Nicosia. După cum poţi constata, unele locuri ale insulei nu sunt prea sigure în aceste vremuri. Sunt cam prea mulţi „fraţi” peste tot în vara asta! Iar informaţiile noastre în această privinţă par să indice că secretarul general ONU este deosebit de ameninţat.

Forest se aşeză jos, năucit de această veste.

— Secretarul Boutros Boutros Ghali?

— Natural. Agentul special principal Michael O'Hara, şeful SQUAD-ului, nu ţi-a spus nimic?

— Ba da, ba da, fireşte... mormăi Forest.

La urma urmelor, nu se afla acolo ca să stârnească panică.

*
*   *

— Ticălosul de Mike... murmură el în timp ce se întorcea la hotel împreună cu Khadija.

— Nu te supăra, zise egipteanca. Dacă ţi-ar fi spus adevărul, n-ai fi acceptat.

— Dar îţi dai seama, *baby!* Ai văzut şi tu drumul de la Larnaka. Ca să fii sigur că Boutros Boutros Ghali nu se expune nici unui risc, ar trebui să postezi un om sub fiecare platan!

— Singura soluţie este să cerem motociclete lui Kiprianou, să facem parte din escortă şi să fim cu ochii în zece, răspunse Khadija.

Mercenarul se uită la ea, întrebându-se dacă nu cumva glumea. Apoi, brusc, îşi dădu seama că avea dreptate.

*
*   *

Ziua încercării.

Puţin cam stingherit în uniforma lui de Cască Albastră împrumutată de la un tânăr recrut – celelalte erau prea mici pentru înălţimea lui – Mercenarul era cu ochii în zece, după cum îl sfătuise Khadija Mizzraui. Ea însăşi se afla în partea stângă a maşinii oficiale – o limuzină Mercedes blindată – care îi transporta pe Boutros Boutros Ghali şi pe Mikis Kiprianou de la Larnaka la Nicosia. Forest se afla în partea dreaptă. În faţă, se deplasa o maşină echipată cu mitralieră aparţinând Naţiunilor Unite, iar în spate veneau două maşini Lada speciale ale organizaţiei Eoka B.

Atacarea convoiului ar fi constituit o adevărată sinucidere. Dar tocmai asta era una dintre specialităţile „Fraţilor Musulmani": organizarea unui mic comando sinucigaş.

Parcurseseră deja douăzeci de kilometri sub un soare fierbinte şi fără cel mai mic incident. Deodată, Mercenarul fu atenţionat de al şaselea simţ. Pe stânga, nişte măgari şi câţiva catâri păşteau pe un câmp îngălbenit de caniculă. Pe dreapta drumului, în spatele liniei formate de copaci, se întindea cât vedeai cu ochii o livadă de măslini.

Nimic suspect. Mercenarul îşi zise că al şaselea simţ se ţinea de şotii. În acel moment, un freamăt aproape imperceptibil într-

un copac – aproape cel mai stufos de la plecarea din Larnaka – îl făcu să înţeleagă că intuise bine.

— Alarmă! strigă el. Pericol în copac!

Dar, chiar în acea secundă, vreo şase oameni, înarmaţi cu pistoale-mitralieră Ingram, ţâşniră dintre măslinii de pe marginea drumului şi deschiseră focul asupra escortei lui Boutros Boutros Ghali.

— *Shit!* exclamă Mercenarul, culcându-şi motocicleta la pământ şi aruncându-se pe burtă.

În timp ce scotea pistolul VP 70, Forest îşi zise că fuseseră atacaţi de un comando sinucigaş. Ce puteau să spere acei smintiţi? Gloanţele lor ricoşau pe caroseria limuzinei blindate. Tot ce puteau să spere era lichidarea câtorva Căşti Albastre înainte de a fi ei înşişi expediaţi în Grădina lui Allah.

Imposibil de înţeles! Forest ochi unul şi apăsă pe trăgaci. „Fratele” făcu o adevărată săritură înapoi şi se prăbuşi printre măslini, udând cu sângele lui pământul uscat al insulei Cipru. Mitraliera se rotise spre dreapta şi începea să tragă. Atacatorii nu puteau rezista mai mult de cinci minute. Un fleac.

Deodată, maşina oficială se opri, înclinându-se uşor spre dreapta. Două cauciucuri sparte.

Mercenarul îşi dădu brusc seama că atacul islamiştilor avea o logică. Un bărbat se aruncase cu capul înainte din vârful unui copac. L-ai fi putut lua drept un adevărat nebun sau un kamikaze. De altfel, gestul lui nu era departe nici de unul şi nici de altul. Dar omul – care nu era altul decât libianul Ali Nessir – era legat de copac cu un elastic gros de culoare roşie. În timp ce unii se aruncau în gol din plăcere sau pentru senzaţii tari din vârful celebrului Golden Gate, acesta îşi dăduse drumul din vârful unui copac cu un elastic mai scurt, dar principiul era acelaşi. Cu deosebirea că, în mâinile întinse spre maşină, tipul ţinea o mină magnetică, fiind clar că voia s-o plaseze pe acoperişul maşinii oficiale, singurul punct vulnerabil al vehiculelor blindate.

Mercenarul înjură printre dinţi. Maşina lui Boutros Boutros Ghali nu putea să fie degajată! Nu avea cum să-l nimerească pe acel zburător-kamikaze fiind lungit pe asfalt. Fără să ia în seamă gloanţele care veneau din toate părţile, Forest se ridică fulgerător. Prea târziu. Tipul ajunsese practic pe Mercedes.

Apoi, printr-un noroc formidabil, rată ţinta.

Se ridică doi metri în aer, după care căzu din nou, străduindu-se să ajungă pe acoperişul Mercedes-ului. De data asta, era pe direcţia potrivită. Dar acum Forest se afla în picioare în bătaia

gloanţelor. Uită de toate. Pentru asta fusese angajat. Strânse cu amândouă mâinile mânerul armei şi ţinti corpul teroristului, apăsând de două ori pe trăgaci. Puţin cam jos. Rectifică tirul şi trase iar de două ori. Forest ar fi jurat că nimerise ţinta chiar mai înainte de a vedea rezultatul. Se avântă printre gloanţele care şuierau ca un roi furios de bărzăuni.

Văzu tresărirea de agonie care agita corpul lui Ali Nessir. Alergă cu disperare, simţind aerul fierbinte şi plin de mirosul de cordită atacându-i plămânii. La câte secunde reglase teroristul mina? Nu la multe! Nu trebuia să lase agresaţilor timp să dezlipească mina de pe acoperiş şi să scape de ea. Totuşi, prevăzuse o mică marjă pentru o a doua încercare sau poate chiar pentru o a treia. Forest spera din tot sufletul acest lucru când ajunse, gâfâind, sub cadavrul libianului care se mişca la capătul elasticului. Acesta dădu drumul minei. Mina se rostogoli pe şosea, urmată de Mercenar care reuşi, în sfârşit, s-o prindă, primind în acelaşi timp peste el şi un duş de sânge şi de materii moi: mulţumirea trimisă de Ali Nessir din Paradisul Vitejilor. Mercenarul lovi puternic mina cu piciorul, expediind-o printre măslini. Răsuflă uşurat când o văzu făcând explozie, răvăşind pământul şi trupul unui „frate”.

Se terminase. Câţiva morţi. Boutros Boutros Ghali, Mikis Kiprianou şi escorta lor scăpaseră ieftin, dar în ultima clipă.

După constatarea pierderilor, Mercenarul se întoarse ca să vadă ce se întâmplase cu fata. Şi o văzu întinsă lângă motocicletă. Poate că puţin mai plină de praf decât în ziua în care o cunoscuse. Dar chestia asta se putea aranja sub duş. Dacă i-ar fi propus să facă duşul împreună, ca să economisească apa, un dar foarte preţios pe acele meleaguri, atunci totul ar fi fost o încântare.

Tânăra femeie văzu că se uita la ea. Îi zâmbi de departe, apoi îi adresă un semn cu mâna, ridicând în sus degetul mare ca să-i arate cât de mult îl admira. Datorită curajului său, compatriotul ei Boutros Boutros Ghali, omul păcii, fost ministru al lui Sadat, scăpase cu viaţă.

Forest zâmbi şi el şi îi răspunse cu acelaşi semn.

Atunci simţi, în dreptul umărului stâng, impactul fierbinte al proiectilului care îi intra în carne. Fusese nimerit de un glonţ rătăcit.

Când înţelese, se făcuse deja noapte.

*

* *

Charlene se ridică şi îl scutură pe Mercenar. Apoi se dădu înapoi şi admiră pansamentul pe care i-l făcuse la umăr.

— Grozav! zise ea foarte satisfăcută.

După care se aşeză pe pat şi, fără altă introducere, începu să-şi desfacă bluza, eliberându-şi sânii somptuoşi care îl fascinaseră pe Forest din prima zi. De la întoarcerea şi spitalizarea lui în centrul de la Quantico, Charlene nu vrusese să părăsească deloc camera unde se considera că se odihneşte.

— Aiurea! Ce odihnă? zisese O'Hara surprinzând fără să vrea preambulurile unei partide amoroase care se anunţa foarte toridă.

De atunci Charlene închidea uşa când îi venea să facă nebunii în aşternut.

Tânăra negresă începu să-i desfacă pantalonii de pijama. Apoi se opri brusc şi se ridică.

— Ce-ai păţit, *baby!* Vreo problemă?

— Nu! Ştii ce-am vorbit înainte de plecarea ta în Egipt?

— Păi...

— Despre călătorie! Ai spus că vii cu mine dacă câştig una.

— Ah, da, îmi amintesc...

— Păi, am câştigat!

— Da? zise Mercenarul uimit că acest gen de concurs îşi arată uneori roadele şi totodată înspăimântat la gândul că va trebui să suporte o călătorie organizată. Şi în ce loc e călătoria ta de vis?

Charlene ajunsese la masă. Luă de acolo o hârtie pe care o desfăcu, foarte veselă.

— Ia ascultă! Staţiune balneară mică şi încântătoare de pe malul Mediteranei unde se practică sportul cu pânze, schiul nautic etc....

— Şi cum îi zice?

— Nu ţi-am spus? Îi uit tot timpul numele.

Charlene se uită în partea de jos a paginii şi exclamă:

— Am găsit! Limasol, în mica şi pitoreasca insulă Cipru, nu departe de coastele Turciei. Un loc liniştit unde totdeauna e timp frumos!

CUPRINS

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

– Pentru lupta de aproape, zise în cele din urmă MacFarlane, am un lot foarte interesant de pistoale-mitralieră americane MAC-10 de calibru 45 cu încărcătoare de treizeci de cartuşe. Poate că vom găsi o posibilitate de a furniza surdine pentru aceste arme, dar trebuie să verific. Fost membru al contraspionajului egiptean (Mabâes), reconvertit în traficant de arme, Shain folosise foarte inteligent vechile reţele de relaţii şi, actualmente, piaţa lui se întindea asupra unei mari părţi din Orientul Apropiat, Africa de Nord şi fosta Iugoslavie.

Craighton MacFarlane venea de la CIA. În momentul retragerii, acesta urmase o traiectorie prea „frecventă” după părerea serviciilor secrete din lumea întreagă. Şi el se ocupa cu armele, sprijinindu-se pe vechile reţele, şi aproviziona, în funcţie de conflictele care izbucneau pe glob, traficanţi precum Mehmed Shain.

*

* *

„Nu zic, nenişorule, că n-ar fi adevăr în toată chestia asta. Dar nu poţi aştepta ca treaba să se rezolve de la sine trăgând la aghioase. Altfel, vom transforma lumea într-un abator monstruos şi toţi vom ajunge să ne miroasă gura a flori mai repede decât te-ai aştepta.”

Agent special Michael O'Hara, şef al SQUAD

6420209001945

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-93-9

Lei 25.000